

Czanik Csaba Árpád

Álom-ösvény

© Czanik Csaba Árpád, 2002

ISBN 963 00 9687 0

*Mikor gondolataim testet öltöttek
és elindultam a hét kőoszlop csarnokából a
könnyek kapuján túlra, Te tudtad miért
jövök. Hagytad, hogy a sors mequalósítsa
önmagát.*

*Most, messze jársz. Sorsod útja
egyesült a végtelennel. Tudom, hogy a hét
kőoszlop csarnokában találkozunk és
nagyokat nevetünk a könnyek kapuján túli
világon.*

Köszönöm

Karaván Kiadó

Kiadásért felel: Czanik Csaba Árpád
Felelős szerkesztő: Sipos Anikó

Ajánlás:

Az idő végtelen útvesztőiben mindenki újra és újra át tudja élni saját életének lehetőségeit és buktatóit. Végtelen idő van arra, hogy az ismétlődések hosszú sorából bármikor felszabadítsa saját lelkét. A végtelen idő azt jelenti, hogy bőven van mód és lehetőség arra, hogy bármikor megtalálja az ember saját boldogságának a felismeréséhez vezető utat, s ezen felismerésen át eljusson saját félelmeinek a felszabadításához.

Ajánlom a könyvet annak, aki már felismerte jogos, vele született igényét a boldogságra, és felismerte félelmét is, ami elzárta tőle a boldogságot. Minden pillanatban van idő arra, hogy az ember saját belső világában szembenézzon félelmei világával, és feloldozást nyerjen a létezés végtelen körforgása alól. Csupán csak egy dolog kell, érezni a létezés erejét, a hajnal zenéjét, és hallani a lélek hangját. Nem bírálni a világot, csak elfogadni, s tudni azt, hogy fenn, magasan a felhők felett mindig kék az ég és ragyog a nap.

Ajánlom a könyvet mindenkinek, aki érzi, hogy embernek lenni erény és lehetőség. Lehetőség arra, hogy érezzük, minden rajtunk múlik.

Bevezető

Úgy 10.000 évvel ezelőtt a mai Európa területének jelentős része egy egészen más arcát mutatta a természetnek és a természetet formáló erők kapcsolatának. Európa középső részén, az Alpok északi oldaláig terjedően még benyúltak azok a hatalmas jégmezők, amelyek egészen az Északi-sarkról indultak, és fénykorukban jó 3000 méter vastag jégpáncéllal borították Észak-Európa alföldjeit.

De erre az időre ezek a jégmezők leapadtak, elolvadtak, és már csak Skandináviától Lengyelországig, majd tovább keletre Szibériáig, Grönlandig húzódtak, - ahol a mai napig 1000 méter fölötti vastagságban megmaradt a jégtakaró.

Történetünk idején a jég a mai Drezda vonaláig húzódtott, de már a déli-tengerek felől induló és pár ezer éve működő Golf-áramlat folyamatos meleg utánpótlásával egyre csökkentette a jégvilág kiterjedését. Az örök jég határa a mai 50. szélességi fokig terjedt el, és keleti irányba húzódtott föl egészen a 60. szélességi fokig, majd szinte így körbefutva a Földön, Amerikában a sziklás hegységnél, a 60. szélességi foktól újra elindult az 50. felé. Tehát, közel a Föld egyötödét az acélnál keményebb, és szinte összefüggő jégpáncél borította. Ahová nem ért el a jég, az az alatti területet még zord telek uralták. A mai ember számára szinte kibírhatatlan idő uralkodott. Mínusz 40-50°C-os hideg, a 100-150 kilométeres szél, és a hosszú hetekig, hónapokig tartó, megszűnni nem akaró havazás rejtette el a napot.

De ezt az időt már nem lehet a jégkorszaknak nevezni, sokkal inkább a jégvilág hattyúhalálának. A Golf-áramlat, ahogy szállította északra a meleg levegőt, nem csak a jég került egyre feljebb és feljebb, hanem az emberi kultúra egyre nagyobb területet hódított magának.

A mai Közép-Európa vonala mentén egészen Bretagne-félszigetéig terjedt, északra Izlandig. A mai Skandinávia területe nagy részben ezekben az időkben még lakhatatlan volt az ember számára. Az ember fő előfordulási helyei Közép-Európa, Spanyolország, Anglia, míg kelet felé egészen a Himalájáig terjedt. Az élőhelyek összefüggő rendszert alkottak. Ezeknek az embereknek az volt a legfontosabb, hogy a tél ellen védekezzenek, életben maradjanak, és hogy minél nagyobb területet tudjanak bejárni és magukénak mondani.

Az esemény valahol Európában játszódik, sok száz kilométerrel a jéghatártól délre, ahol az élővilág szinte kimeríthetetlen s végtelen kavalkádja volt jelen. Az erdőket a lankásabb oldalakon hatalmas szelídgesztenyék és vadgesztenyék tarkították, a magasabb régiókat fenyők borították. Szinte mindenhol összefüggő tölgy, kőris, és bükk óriások őrkdtek a világ felett. Hatalmas mamut csordák, kardfogú tigrisek, barlangi oroszlánok, és minden állat ura, a barlangi medve volt jelen.

Az emberi csoportok kis létszámban, elszórtan a szárazabb lapályokon telepedtek meg. A hegyek között, az elzárt völgyekben, a széltől védett régiókban kerestek menedéket. Ezeknek az embereknek a leg-

fontosabb nem csupán az életben maradás volt, hanem az, hogy legyőzzék félelmüket és megalkossák hitvilágukat. Nem volt gond számukra tisztelni az erdőt, mert elfogadták és tudták, hogy nem ők az erdő urai.

Tudták, hogy nem ők állnak a tápláléklánc csúcán, hanem sokan megelőzik őket. De tudták azt is, hogyha összefognak, akkor szinte bárkit le tudnak győzni.

Ez a kor a vajúdás korszaka, mikor az ember természetesen mai értelemben véve - még csak épp most esett le a fáról. Minden nap új és új harcokat hoz az életben maradás palettáján, de már látható a vajúdás eredménye, a születő értelem. Már gondolatcsírák pattannak ki, hogy mi végre születik az ember, honnan jött és hová tart, mi történik a halál után, vagy épp azt, amit érez, miért érzi.

Történetünk a kőkorbba kalauzolja vissza az olvasót, a kőkorbba, melyről kiderül, hogy nem is volt annyira primitív, érzéketlen és állatias. Talán a kőkor embere és a mai kor között sok mindenben nincs is olyan nagy különbség, hisz éljen bárki bármilyen korban, csak egy dologra vágyik, hogy békében és boldogan teljenek napjai. Ugyan lehet, hogy a mai ember az Interneten szörfözik, McDonalds-ban áll sorba, mosolyogva gondol a kőkor emberére, de azt nem tudja, hogy ezek a múlt kódéba veszett kultúrák képviselői képesek voltak örülni a felkelő nap látványának, a teliholdnak, egy madárdalnak. Nyíltan tudtak banksódni a halálon, ha az elérkezett. Őszintén tudtak szeretni, s szerelmükért meghalni, de képesek voltak szikrázó szemekkel ölni és harcolni, érzéseiket tisztán kimutatni.

Első fejezet

Hosszúra nőtt árnyékot vetettek a fák, a nap lassan kezdett közeledni a látóhatárhoz. Szürke, sötétszínű felhőpamacsok szegélyezték az útját a horizont felé, s lágy szellő fújta a hegyek felől. Messzi távol mamutok túlkölését lehetett hallani, ahogy csörtettek a lapályon át ivóhelyük felé. Útjukból gazellák, őzek, szarvasok futottak félre riadva, de pár méter ügetés után megálltak, mert tudták, hogy az óriások nem bántják őket. Csodálkozva nézték ezt a hangos vonulást, majd nyugodtan folytatták tovább letelepedésüket. Messzi fenn, a dombok között néha egy-egy árny suhant át. Farkasok.

Egyre aktívabb, egyre élénkebb lett az erdő. Ilyenkor napnyugta körül mindig minden megelevenedett, élőbb, étellel telibb lett. Farkasok, oroszlánok, medvék elindultak éjszakai vadászataikra, várták, hogy az alkony leple megerősödjön, s ők be tudják végezni dolgukat. Kiválogassák a gyengéket, hogy az élet körforgása tovább tudjon menni.

A nap lebukott a látóhatárnál, még világos volt, és a szürkület fátyla kezdte beborítani a tájat. A madarak csicseregtek, s túl az itatót szegélyező nyílt dombok között, a hatalmas szelídesztenye erdők között kinyílt egy piros virág, a tűz és kékesszürke füstje vidáman szállt az ég felé.

A tűz körül faágakból, csontokból, kőből kalyibák álltak, s ezekben a kunyhókban éltek a törzs tagjai. A kunyhók között nagy volt a zshivaj, gyerekek futkároztak, asszonyok mentek vízért a patakhoz. Az

öregek, az idősek, a harcban, a vadászatban megfáradtak ott ültek a tűz körül, s emlékeikről beszéltek. Nagy csatákról, vadászatokról, kalandokról, hatalmas medvékről, és még most is bennük volt a félelem, mikor kimondták az erdei öreg nevét. Óvatosan néztek körül az alkonyban, hogy nem ott van-e valahol a fák és a bokrok között a hatalmas medve, aki ura életnek és halálnak. Majd mikor meggyőződtek róla, hogy nincs a közelben, akkor folytatták emlékezéseiket, de a medve szelleme szinte kézzelfoghatóan ott lebegett közöttük.

Ahogy az idősek beszélgettek a medvéről, s óvatos gondolataikkal halkán éberségüket megerősítve nézték a messzi távot, gondolataik egy csírája, mint egy fohász szállt a messzi végtelen erdők felé, hogy senki ne kerüljön összetűzésbe, harcba, vitába vagy nézeteltérésbe az erdő urával, az öreg erdei emberrel, - ahogy ők nevezték, azaz a hatalmas barlangi medvével. Nem féltek a medvétől, nem is gúnyolták azt. Egyszerűen a szó, szó szerinti értelmében tisztelték. Tisztelték erejét, tudását, bölcsességét, s azt a szellemi erőt, ami áradt belőle, ahogy eldöntötte, hogy ki éljen az erdőben és ki haljon. Nem gyilkolt a medve, egyszerűen csak bírāja volt a világnak. Azt gondolták, hogy a medvék nem igazi állatok, hanem elhalt őseik, szellemeik keltek életre bennük, hogy őket segítsék az élet egyre nehezebb útvesztőiben való eligazodásban. Úgy gondolták, hogy a medvék valójában az őseik, a rokonaik és a testvéreik, velük összetartozók, és így igazából nem vadásztak rá. Igaz, nem is tértek ki soha a harc elől, hogyha az

élet úgy hozta, hogy összecsapásra került sor. Persze mindig nagy körültekintéssel és óvatossággal mentek bele az ilyen harcokba, már amennyire körültekintésről és óvatosságról lehet beszélni olyankor, amikor egy-egy küzdelem csak másodpercekig tartott. Hisz soha nem lehetett látni, hogy az öreg hol van, nem lehetett tudni, hogy épp kit figyel, de ők akkor is próbáltak felkészülni, és úgy viszonyulni a medvéhez, mint hogyha az saját őseik megtestesülése lenne.

Itt az esti tűznél az öregek körülnéztek, s csodálták a távolban lenyugvó napot, ahogy vérvörös színt fest az égen. A távoli fák sötétzöldből feketére váltottak, és minden komor hangulatot öltött. Tudták, valahol most is kint jár a medve, valahol most is kint figyel.

Láttak ütközeteket, mikor a medvék a hatalmas barlangi oroszlánokkal csaptak össze, és soha senki nem emlékezett olyan harcra, amikor bármilyen állat legyőzte volna a medvét. Így az esti tűznél soha nem szólították nevén. Mindig használtak rá valamilyen jelzőt, mint az öreg ember, az erdei ember, az erdei bölcs. Ezek a nevek valójában a tisztelet kifejezései voltak. Nem igazán a félelmüket leplezték vele, sokkal inkább azt a méltóságot, amivel gondoltak a medvére. Úgy gondolták, hogy ez sokkal nagyobb úr, mint közülük bárki, sokkal nagyobb hatalommal rendelkezik a világon. Úgy érezték, ha sűrűn gondolnak a medvére, és kimondják a nevét, azt a medve megérzi, s akkor eljön, és meg fogja kérdezni:

- Miért hívtál? Itt vagyok!

Mindig arra gondoltak, hogy az ilyen nagy urakat nem jó, nem illik háborgatni, hagyni kell őket, hogy saját útjukat járják. Így is előfordul, hogy ember és medve találkozik, s olyankor általában a medve kerül ki győztesen. Nézték, ahogy a napnyugta színei narancssárgáról feketére váltanak, és a tábortűz egyre jobban bevilágítja a falu kalyibáit. Nem beszéltek ugyan róla, de a közösség tagjai gondolataikba kapaszkodva elindultak egymás felé, hogy bíznak benne, ezen az éjjelen sem talál meg senkit a medve, és a sötétség ideje alatt, az eljövendő éjjelen sem ítélkezik majd senki felett. Persze ez így is történt. A környékükön már hosszú-hosszú ideje nem volt összetűzés az ember és a medve között.

Ahogy a nap lenyugodott, a kalyibákban egyre-másra égtek a kis házi tüzek, a tetőrésen át még látni lehetett, ahogy a kékeszürkés füst száll az ég felé, és bent, a furcsa imbolygó fényben emberek élnek és végzik napi életük apró-cseprő dolgait. Lassan mindenki elvégezte feladatát, amit aznapra kirótt rá a sors, és kezdek egyre többen gyülekezni a tábor-tűz körül. Ahogy a tűz egyre erősödő fénye megvilágította arcukat, vidáman beszélgettek, néha-néha pajkosan egymás hátára csaptak. Fonták álmukat az életről, a világról, és gondolataikban egyre merészebb és merészebb kalandokat szőttek. Közben az asszonyok a tűz körül serénykedtek és készítettek az ételt. Elkészítették vacsorájukat, amely növények magvaiból és az állatok sült húsából állt, majd utána mindenki leült a tűzhöz, s együtt hallgatták a legöre-

gebbek történeteit. Néha egészen közel hozzájuk, egy-egy farkas hangját lehetett hallani, de nem féltek tőle, hisz tudták, hogy nem bántja őket. Igazából nem féltek semmitől. Az erdőt, a világot nem úgy tekintették, mint egyfajta kiaknázandó készlet, hanem mint életük szerves része, amely biztosítja számukra, hogy holnap is életben tudjanak maradni.

Mindenki a tűznél ült, és néha, mikor felnéztek az égre, emlékeik között megjelentek a vadászok, akik három Holddal ezelőtt indultak el a nagy vadászatra. Évente általában kétszer rendeztek nagy vadászatot, melyek hosszú hetekig, hónapokig tartottak. Kora tavasszal és késő ősszel voltak a nagy vadászatok, amikor a szálláshelyek környékén lévő hatalmas erdőségekben és nyílt területeken megindultak a vadak. Tavasszal, amikor indultak vissza a hegyek közé, a hegyek magasabb régióiba, és ősszel, amikor a zord telek elől indultak lefelé a kellemesebb klímájú, alacsonyabb fekvésű lapályokra. Bizonytalan volt sokszor ezeknek a vadászatoknak az eredménye, hisz nehéz volt előre pontosan kiszámítani a vadak mozgását. Bármennyire is ismerték az erdőt, tudták, elég annyi, hogy valahol messze tőlük egy-egy ragadozó megriaszt egy nagyobb vadcsapatot, akkor az képes a megszokott útvonalától több kilométerre is eltérni. A tavaszi nagy vadászatokkor általában őzeket, szarvasokat, madarakat ejtettek el, hisz tudták, utána már hosszú ideig tudnak majd vadászni, és nem tartalékkolták a húst, mint a téli vadászatoknál.

A téli vadászatok alkalmával általában bölényeket vagy mamutokat ejtettek el, és ezeknek az ál-

latoknak a húsát szárított fenyőhajtások füstjén párolt különféle növényi füstök keverékében nagyon jól tudták szárítani. Az így megszáritott hús hosszú hónapokon át szinte folyamatosan megőrizte az ízét.

Az őszi vadászatot a szél vadászatának hívták, amikor beköszöntenek az őszi nagy szelek.

A tavaszi vadászatot a Hold vadászatának hívták, amikor a Hold elindul vissza az égi pályáján addig a pontig, amíg a világot alkotó teremtmők újra meg nem parancsolják neki, hogy induljon vissza azon az úton, amelyen ingázik. A Hold útját fontosnak tartották vadászataik megfigyelésénél, hisz erre alapoztak mindent. Ez volt számukra az egyetlen lehetséges dolog, ami mint kiindulópont, mint időmeghatározó volt jelen az életükben.

A tavaszi Hold vadászat a törzs egyik legfontosabb társadalmi eseménye volt. Meghatározta gondolkodásmoddjukat, kultúrájukat, rituáléjukat, viszonyukat a vadászathoz, a vadhoz, az erdőhöz, de ami a legfontosabb, a saját belső világukhoz.

A Hold vadászatára nem mehetett el mindenki, csak azok az érett tudással rendelkező vadászok, akik képesek voltak szinte megérezni gondolataik erejével, hogy merre és hol járnak ezek a vadak. Nem az volt ezeknek a vadászatoknak a legfontosabb célja, hogy készleteiket feltöltsék, inkább csak az, hogy kivívják az erdő nagy szellemeinek a segítségét, hogy az elkövetkező tavaszi és nyári vadászatokon sikeresek legyenek, és mindig legyen friss hús. De kivívják támogatásukat akkor is, amikor majd az őszi nagy vadászatra, a szelek vadászatára indulnak, melynek

célja az lesz, hogy minél több vadat ejtsenek el, hogy készleteiket fel tudják halmozni, hogy a telet végig tudják élni. Igaz, soha egyetlenegy vadász sem emlékezett arra, - vagy a törzs legöregebbjei gondolatában sem talált emlékképeket -, hogy annyi készletet halmoztak volna fel, amennyiből tavaszra maradt volna. Mindig, mire a Hold vadászatának az ideje eljött, a közösség tagjai közül már páran gyakran közel álltak az éhhalálhoz. A hosszú, kegyetlen téli időszakban a készletek elfogytak, mielőtt a tél elkezdődött volna, és még mindig nem volt semmi hír a vadászokról. Ebben az évben ez volt az utolsó nagy vadászat, a Hold idejének a vadászata, amikor telihold idején indulnak el és telihold idején jönnek vissza. Ahhoz, hogy a teljes telihold eljőjön, még két éjszákára volt szükség. Mikor majd felragyog az óriási Hold az égen, fényével beragyogja az éjszakai erdőt, a láthatatlan dolgok láthatóvá válnak. Minden színt, fényt és értelmet nyer, a sejtelmek megerősödnek, a félelmek elmúlnak, minden más arcát mutatja. A Hold ezüsthénye megmutatja a hazavezető ösvényt, és megmutatja azt is, hogy a törzs életben tud-e maradni. A Hold ösvényét csak a legbeavatottabb vadászok ismerhették, a legbiztosabb kezűek, a legravaszabbak, a legőszintébbek. Azok, akik szinte együtt tudtak élni és gondolkodni az erdővel. Azok, akik képessé tudtak válni olyan belső titkok megismerésére és felismerésére, amelyek gyakran el tudták vezetni őket az erdő mélyén lapuló vadakhoz úgy, hogy szinte ölés nélkül hozzájutottak a zsákmányhoz. Gyakran találtak ezek a vadászok szinte már az elgyengülés

határán lévő vadakat, amelyeket nem kellett bántaniuk, csak megköszönni az erdőnek. Azok a vadászok, akik a Hold ösvényének titkát ismerték, igazából a vadat társuknak tekintették, nem élelemforrásnak, sokkal inkább az erdő népe közül egynek - önmagukkal együtt. Sokkal mélyebb és nagyobb őszinteséget éreztek a vadak iránt, mint bármi más iránt. Persze tiszteletet éreztek embertársaik iránt, családjuk iránt, rokonaik iránt, de a vad mindenképp felett állt. Nem mint élelemforrás, hanem mint velük egyazon helyen élő, és egyazon sorsban osztozó élőlényt tisztelték. A Hold ösvényére induló vadásznak külön beavatási folyamatokon kellett átesnie. Ezek a beavatási folyamatok nem igazán abból álltak, hogy az erdő és az erdő népének a titkait, vagy épp a vadászatot kellett neki ismerni, sokkal inkább az emberségből, a jellemből, a kitartásból kellett a jelölteknek vizsgázni. A nagy vadászatok irányítói és azok, akik mint nagy távlatokat befürkésző ismeretlen területeket felfedező vadászok indultak el a végtelenbe, a távoli ismeretlen világok felé, azok mind, mind a Hold ösvényét járták. Mindannyian végigjárták azokat a beavatási rituálékat, amelyek felismertették bennük a szellemük mélyén szunnyadó titokzatos erőt, és sokszor ezek a vadászok képesek voltak olyan gondolati energiák felszabadítására, hogy a közösségüktől nagy távolságokra is el tudták juttatni gondolataikat. A Hold ösvényére való lépés a vadászok között az egyik legnagyobb kitüntetésnek számított. Általában a Hold ösvényére való lépés egy vadász számára azt jelentette, hogy elsődleges szempontja az életben

nem az, hogy önmagáról kell gondoskodnia, hanem arról szól, hogy a közösség érdekeit kell szem előtt tartani, mert a törzs szellemei és istenei a vadászokkal vannak. De megmutatja azt is, hogyha kivívták az istenek és szellemek haragját, akkor a törzsre néhez s rossz idők várnak.

Ahogy ott ültek a tűz körül és nézték az eget, látták, amint a Hold lassan felkel az égen, és még hiányzik belőle egy jó darab, hogy teljes kör formájú legyen. Fényesen ragyogva kelt fel, és mikor már megtette égi pályájának egy jó részét, felhőbe burkolózott. Az öregek összevonták szemöldöküket, szótlanul összenéztek, s csak annyit mondtak:

- Lassan minden megváltozik, új idők jönnek, új szelek fújnak, új törvények születnek, a régiékek elvesznek az időben.

Az éjszaka csendjét néha egy-egy bagolyhuhogás vagy sakálkacagás törte meg, de ez nem zavarta a törzset. Nyugodtan hallgatták az öregek elmélkedéseit, hogy milyen idők jöhetnek, jók vagy rosszak. Közösén megállapították, hogy az elkövetkezendő idők egészen más dolgokról fognak szólni, mint idáig, mert a Hold fényesen kelt fel, ami tiszta jövőt jósol, de felhőbe burkolózott, ami azt jelenti, hogy néhez s kegyetlen idők várnak a közösség minden tagjára. De ha túléljük, kibírjuk és megfejtjük az istenek titkát, akkor életben maradunk, s tovább tudjuk folytatni a Hold vadászatának ősi törvényeit. Ez a vadászat egyfajta szertartás, egyfajta rituálé volt.

Telihold idején gyógyfüvekből, gombákból kivont ital bódító hatása alatt a vadászok eljárták az

áldozatok táncát, melyben kérték az isteneket, hogy legyenek hozzájuk jók, és útjuk során küldjenek feljüket annyi vadat, amennyi nekik kell, hogy a kegyetlen s hideg telet ki tudják bírni. A tánc alatt a bódulat hatására a vadászok kapcsolatba léptek őseik szellemeivel, akik megsúgták nekik, hogy merre járnak a vadak az erdőben, s ők merre menjenek, mely területeket kerüljék ki, hogy az erdei öreggel, a medvével ne kerüljenek összetűzésbe. Néha azonban rossz szellemek is súgtak nekik, s ilyenkor a vadászat rosszul sikerült, vagy óriási harcba keveredtek a medvével, s a küzdelmekben sokan meghaltak közülük. Volt olyan is, hogy zsákmányukat farkasok ragadták el tőlük, és ők üres kézzel tértek haza. Ilyenkor nagyon nehéz volt kibírni a telet, a betegségeket. A törzs - mire kitavaszkodott, mindig az éhhalál küszöbére jutott. Ilyenkor sok erő kellett nekik, hogy újra fel tudjanak állni, és újra egészséges legyen mindenki. De most minden jól haladt, a vadászok a táncban jó jeleket láttak, s úgy döntöttek, hogy fölfelé, a nagy hegyek övezte völgyekbe indulnak el, mert látomásaikban a szellemek ezeket a völgyeket mutatták meg nekik, hogy ott rengeteg vad van. Most már két Hold múlt el azóta, mióta a vadászok elindultak, s most a harmadiknál kell nekik visszatérni, de még senki semmilyen jelét nem látta annak, hogy a meszsi járók közelednének.

A törzs egyre aggodóbban nézett a Holdra és a csillagokra, s próbálták kifürkészni a jövőt, hogy vajon a vadászok hogy tudnak visszatérni. Néha egy-egy ifjonc nagyobb távolságokra elmenet a törzstől,

hogy hátha meglátja a hazatérő vándorokat, de semmilyen hírt nem hoztak róluk, és senki nem tudott velük kapcsolatba lépni.

Lassan mindenki lefeküdt, nyugovóra tért. A tűzőrök maradtak csak fenn egyedül, akiknek az volt a dolguk, hogy egész éjjel őrizzék a tüzet, a lángot, amelynek soha nem szabad kialudni, mert az bajt, rossz időket hoz a törzsre. Ilyenkor a gonosz szellemek eluralkodnak rajtuk, melynek eredménye a halál lesz, s ez ellen ők nem tudnak védekezni.

Ezen az éjjelen két ifjú vadászra esett a választás, hogy ők vigyáznak a tűzre. Ott ültek a parázs mellett, néha egy-egy darab fát tettek rá, s nézték, ahogy a kékesen izzó láng apró táncot jár a vörösen izzó zsarátnokon. Hosszú órákon át ültek, mikor egy sikítás törte meg az éjszaka csendjét, s észrevették, hogy az egyik kalyibából egy nő lép ki, aki várandós volt. A nő árnyalakjában Kítát fedezték fel, akinek már csak napjai lehettek hátra, hogy megszüljje magzatát.

Kitá lassú, nehéz, botorkáló léptekkel ment a bokrok között. Tudta, hogy senki nem fog neki segíteni, mert az életét mindenki egyedül kezdi, egyedül fejezi be, és a szülésnél is mindig egyedül van a szülő nő. Nem azért nem segítettek, mert nem akartak, hanem mert tudták, hogy itt valójában a szülő nőnek és a gyermekének van dolga egymással, s ezt a dolgot csak ők ketten tudják átélni. Ha a szülő nő segíteni tud a magzatnak, hogy világra tudjon jönni, akkor a lelke egészséges, a szelleme nyugodt és békés lesz, de ha az istenek és a szellemek megvonják tőle

az élet jogát és belehal a szülésbe, akkor annak oka van. Ezt az okot minden embernél tiszteletben tartották, mint legbensőbb lelki és magányügye. Kitá leballagott a patakig, beleült a vízbe, s elkezdte mormolni a várandós anyák énekét.

Az éneke arról szólt, hogy hogyan várja kicsi magzatát. Nem számít, hogy mi lesz, fiú-e vagy lány, csak egészséges legyen. Mert ő, az anya, már nagyon várja, hogy boldogok legyenek együtt. Meg fogja tanítani majd a magzatot mindenre, amit ő megtanult az anyjától és a törzstől. Tovább énekelt, és énekében elmesélte neki, hogy milyen szép a világ. Milyen szépek a madarak, a hajnal, a naplemente, s milyen bölcs dolgokat lehet megtanulni a Hold útjának követésével. Ahogy énekelt, fájdalmai egyre erősebbek és intenzívebbek lettek. Még mindig énekelt, de már hangja lassan kezdett elcsuklani, mikor érezte, hogy megindult a szülés. Leült a patakba, s lassan elkezdett egy másik dalt, az újszülött érkezésének a dalát, mely arról szólt, hogy vérét átadja a víznek, mert vízből van minden, s a vére visszakerül a vízbe, élet az életbe, s a nagy körforgásban újra elérkezett egy kisember azért, hogy segítsen a törzsnek, s hogy a törzs is segítsen neki. Ilyen gondolati világba született ő is, mint ősei hosszú nemzedékeken át, mint mindenki a törzsben, s ezután is hosszú nemzedékeken keresztül így fog történni a törzsben, ha az fenn tud maradni.

Lassan megszületett a magzat, kislány lett. Kitá nagyon megörült, és csak sírt s ölelte magához a kisdedet, s énekelt az újszülöttek dalát. Holdsugárnak, csillogó napocskának, madárdalnak nevezte.

Megmosdatta hideg, hús patakvízben a törzse szokása szerint - melyben hittek, hogy a patak vize megtisztítja s megvédi majd élete során azt, aki közéjük érkezik, s így védelmet nyer az ártó dolgok ellen. Erős, kitartó, tiszta, s vidám lesz, mint a pataknak vize. Két napig maradt Kitá a pataknál, s ugyan látták a törzs tagjai, de senki nem mert hozzá szólani. Ennek csupáncsak az volt az oka, hogyha a magzat ez alatt a két nap alatt mégis úgy döntene, hogy elköltözik ebből az árnyékvilágból, akkor az csak a magzat és az anya dolga. De ha eltelik a két nap és visszamegy, akkor a magzat már erős, és már sokkal nagyobb az esély arra, hogy az újszülött fel tud nőni, és megéli a gyerekkort. A két nap letelte után felragyogott a telihold, s a telihold sugárfényénél Kitá elindult vissza a törzsbe. Mindenki ott ült a tűznél, és nézték, ahogy Kitá az őzbőrbe csavart kisdeddal a karján belép a tűz fényébe, s egyszerre sír, s egyszerre nevet, boldogan emeli fel a tűz fényében a feje fölé, s mondja a törzs tagjainak:

- Egy lányt szültem, aki életerős, egészséges, és telihold előtt egy pillanattal született.

Az öregek halkán, nyugodtan csak annyit mondtak:

- Ez jó jel, ez a magzat a Hold leánya, s azért jött közénk, hogy megmutassa nekünk a további utat. Ez a magzat hazahozza a vadászokat. Légy rá büszke Kitá, hisz lányod túlélte a két napot, ami azt jelenti, hogy a Hold ereje van benne, s ez az erő biztosítja számára az erős és kitartó életet.

A kisdéd kézről kézre járt, mindenki megcsókolta a homlokát, mélyen a szemébe néztek. Minden-

ki bemutatkozott neki, mondták nevüket, hogy kicsodák, s hogy mit csinálnak. Mikor váratlanul az erdő mélye felől felhangzott egy farkasüvöltés, majd utána még kettő, s hosszú néma csend követte, akkor a tűzörök - akik ugyanúgy ott ültek a törzsben - felálltak, s mindegyik egyenként háromszor utánozta a farkasüvöltést, majd valahonnét messziről még egyszer válaszoltak a hangok. Az öregek felálltak, s boldogan annyit mondtak:

- Visszajöttek a vadászok, s ahogy halom a hangot, vadászatuk szerencsés volt, jó idők köszöntenek ránk. Kitá lánya is megérkezett, a vadászok is visszajöttek, s ez mind a Hold ünnepének idején. Ez jó jel, ez azt jelenti, hogy az istenek velünk vannak, segítenek minket, támogatnak bennünket.

Az első vadász feltűnt a távoli dombon. Sok zsákmányt ejtettek, és rengeteg hússal tértek vissza a közösségbe. Pattintott kőből készült fegyvereik mind megvoltak, semmilyen eszközt nem veszítettek el.

Azok közül, akik elmentek, mindenki visszatért, egyetlen vadásznak sem lett semmi baja. A zsákmányt egyformán osztották el egymás között. A visszaérkezés napján ugyanolyan bódító italt készítettek maguknak, mint amikor elindultak. Most azonban nem azért csinálták, hogy vadászatra induljanak, hanem bódult állapotukban a füvek, gyógynövények s gombák erjedéséből készült ital hatására kapcsolatba tudjanak lépni az istenek és szellemek világával, hogy meg tudják nekik köszönni, hogy segítették s támogatták őket. Így békében tudnak egymás közt élni. Mikor vége volt a táncnak, s közeledett a hajnal,

elővették a törzs köveit, melyek már hosszú évszázadok óta a törzs védelmezői voltak. Ezekből a kövekből egy darab a törzsfőnöknél volt, egy a gyógyítónál, s egy a vadászok vezetőinél. A hajnal első sugara előtt, pirkadatban a három követ a tűz köré rakták s vártak, hogy az istenek milyen gondolatokat küldenek feléjük, s milyen színe lesz a kőnek, ahogy a napfény rásüt, s az megcsillan. Lassan felkelt a nap, s jó jelnek tekintették, hogy nem burkolózott felhőbe, s első sugarai, ahogy az opálos színű köveken megcsillantak, szétszóródtak, a szivárvány minden színét megmutatták a törzsnek. Ragyogtak, csillogtak, s mindenki tudta, hogy az istenek velük vannak. A köveket nagy becsben tartották, mivel ők voltak azok, akik kapcsolatot tartanak fenn emberek és az istenek világa között. A kövek olyan régen kerültek közéjük, hogy Bátu, a törzsfőnök is csak annyit tudott az eredetükről, hogy sok nemzedékkel ezelőtt került a törzs birtokába, de hogy pontosan hogyan, azt már senki nem tudja. Csak homályos legendák maradtak, hogy valamikor az istenek a földön jártak és ők adták ereklyeként az embereknek. A legendához tartozott az is, hogy a kőből áradó fények meghatározták, hogy milyen jövő várható. A vadászat sikerességét az jellemezte a legjobban, hogy a hangulat az esti tüzeknél nyugodt és kiegyensúlyozott volt, nevetés és vidámság hallatszott mindenfelől.

Bátu, a törzsfőnök nyugodt szívvel és meleg pillantásokkal nézett végig a törzsön, és tudta, hogy most mindenki nyugodt és boldog, és nem kell félni belső feszültségektől. Mindenkinél van mit ennie,

mindenki békében és nyugalomban tud lenni, nem kell acsarkodni és veszekedni senkivel. Koor, az öreg gyógyító sámán, aki fürkészte a jövőt és a jóslatokat, csak annyit mondott a vadászat utáni napokban, hogy az istenek megváltoztak a törzssel kapcsolatban, más a tervük az emberekkel, mint eddig. A régi időnek vége, lassan az emberek elkezdnek új világot építeni. Ebben az új világban nagy szerepe lesz a köveknek, Áhtinak, a lánynak, aki most érkezett közéjük, és olyan idők várnak a törzsre, amely nem lesz mentes a harctól. A végét nem tudta pontosan elmondani, mert csak annyit mondott, hogy a vége még nem látszik, és jóslatai szerint valami olyan dolog fog történni, ami hosszú-hosszú időre nagyon sok ember életét határozza meg.

Mikor letelt az első hét, Kitá örömmel hajolt a kislány fölé a kunyhóban a házi tűzhely mellett, amit a forró kövek öleltek körül, s a kőlapok melege olyan hőt árasztott, ami elaltatta s megnyugtatta a kislányt. Kitá nagyon boldognak érezte magát Mirával, a férjével, aki a vadászokkal együtt nemrég tért vissza a Hold vadászatának ösvényéről. Kitá szeme mindig csillogott, amikor a gyerekekre nézett, s ujjjaival sokszor hosszú percekig csak simogatta a kislány arcát, testét, s rövid, pelyhedző haját. Napok múltak el, mikor Kitá még mindig nem bírt betelni a gyönyörűséggel, és egyre odaadóbban és egyre rajongóbban szerette lányát. Mindig arra törekedett, hogy a kislány, amikor éhes és enni ad neki, akkor csupa vidámsággal, boldogsággal és szeretettel viszonnyuljon hozzá. Áhti volt Kitának az első gyerme-

ke, ellenben férjével, aki már egyszer, sok évvel ezelőtt élt családban, de egy harcban családját a betolakodók megölték. Kitá nagyon fiatal volt, még a húszas éveinek elején járt, míg Mira közel harminc éves volt, és ez a kor abban az időben már nem épp a legfiatalabbnak számított.

Néha éjszakánként, valahol a tábor közelében, a dzsungel mélyén egy-egy barlangi oroszlánnak lehetett hallani az üvöltését. Kitá óvón hajolt a gyermek fölé és halkán súgta neki:

- Nem kell félni, nem lesz semmi baj! - ölelő karjaival magához szorította a kisdedet.

Lassan múltak a hetek, hónapok, évek, Áhti egyre nagyobb és egyre erősebb lett. Már túl volt az első tipegős lépésein, a gügyögés korszakán, csilingelve, tisztán mondta a szavakat. Vidáman futott a fűben, és vele egyívású társaival sokszor egész nap kint játszottak a kunyhók között, a patak partján pillangókat kergettek, éltek gondtalan gyermekéveiket.

A törzsre ez alatt jó idők jártak, nem szűköldtek semmiben, a vadászok a vadászatról mindig szerencsésen tértek vissza, a Hold ösvénye jó volt hozzájuk, s a Hold-szellem mindig elvezette őket oda, ahol a nagy vadak járnak. Ritkán betegedtek meg az emberek, így nem aggódott senki azért, hogy a láthatatlan halál bárkit magával ragadna. Igazából ez alatt a pár év alatt semmi olyan dolog nem történt, ami a törzs életét nagyon mélyen fel tudta volna rázni. Nyugodtan éltek, és mindenük megvolt ahhoz, hogy ezt a nyugalmat fenn tudják tartani. Áhti, ha lehetett és ha tehetett, Hátuval, a barátjával minden reg-

gel lefutott a patakhoz, és a hideg vízben, ahogy bent gázoltak, békát akartak fogni. De mivel még nagyon picik voltak és a békák nagyon gyorsak, ez még egyszer sem sikerült nekik, de mind a ketten büszkén adták egymás tudtára, hogy bizony ő sokkal jobb béka-fogó, mint a másik. Hátu gyakran kiabált Áhtira:

- Azért nem tudsz békát fogni, mert kislány vagy, és a lányok békafogásban sokkal gyöngébbek. Áhti ezt soha nem hagyta szó nélkül, és vékony kiabálós hangon csak folytatta a replikációt, és fejéhez vágta Hátunak:

- Te még egyszer sem fogtál békát, csak rám akarod fogni, hogy a te ügyetlenséged miatt nem tudunk semmit se csinálni.

Persze aztán később jót nevettek ezen az egész dologon. Egész nap pancsoltak, és valójában nem fogtak naphosszat egy békát sem. Néha kint ültek a víznel és nézték, ahogy a rákok, pisztrángok úsznak a vízben vagy másznak a medernek az aljában. Néha mindegyik gyereknek a hozzátartozói válaszoltak a kiabálásra, ezzel is jelezvén, hogy még ott vannak a környéken, nem mentek sehová, és biztonságban vannak. Más felnőttek a szülőknek szóltak, hogy éppen hol látták őket, mit csinálnak, s ez az egész úgy hatott, mint egy nagy idilli közösség, ahol mindenki figyel mindenkire. Főleg a gyerekek egyfajta fókuszban vannak, állandó felügyelet alatt, folyamatos és állandó szemmel tartás alatt. Nem csak a szülők vagy a rokonok által, hanem a közösség minden tagja által.

Gyönyörű szép nyári nap köszöntött rájuk.

Áhti reggel, mikor kibújt a rénszarvasbőr takaró alól s körülnézett a világban, csak annyit mondott anyjának:

- Valami furcsa álmot láttam az éjjel, de már elfelejtettem mindent. Nem tudom, hogy mi volt, csak azt tudom, hogy nagyon jó volt, nagyon jól éreztem magam benne, s most, hogy így elmondom neked, nem tudom eldönteni, hogy ezt álmodom, vagy azt álmodom, s hogy melyik is a valóság - majd hátradőlt az ágyra. Vékony csilingelő hangján nevetett, és csak annyit énekelgetett maga elé halkán:

- Álomban álmodunk, az álmunk az élet - majd gyorsan felugrott az ágyról, felkapta a ruháját, és kiszaladt a kunyhóból. Anyja utána kiabált:

- Lányom, jó lenne, ha ennél!

De hát ő nem törődött vele, csak rohant és rohant. Ahogy a lány eltűnt az ajtóban, az anyja arcára szürke, sötét felhők ereszkedtek. Ült a tűz mellett, kezét a parázs fölé téve rendezgetni próbálta gondolatait, és érezte, hogy ez a nap s ez a reggel örökre megváltoztat mindent. Örökre ráteszi a bélyegét kettejük kapcsolatára és a törzs jövőjére is. Nem igazán értette, hogy a lány miről beszél, de sejtette, hogy ezt a törzsen belül csak egy ember tudná megérteni. Koor, az öreg gyógyító, akinek - az asszony szerint - nem biztos, hogy mindene a helyén van, mert sokszor éjszakánként kiül a nagy fák közé, a tábortól kelet felé lévő dombokra, s elbeszélget a fákkal. Kitá néha úgy érezte, hogy azért ez nem biztos, hogy jó dolog, bár azt is tudta, hogy nem csak ő nem érti, hogy Koor mit csinál.

Ahogy a felkelő nap sugarai lassan bevilágítottak a konyhába, minden furcsa, varázslatos, narancssárga színbe öltözött - az izzó parázs, a fények. Úgy érezte Kitá, mintha kis árnyak, csillámok, túlvilági fények futkároznának a napsugárban. Újra beleburkolózott a rá boruló gondterhelt felhők sűrűségébe. Ahogy ott ült a tűznél és gondolatai egyre sötétebbek és egyre komorabbak lettek, kezét a parázs fölé nyújtotta, s megpróbált a parázsló melegre gondolni. Lányán járt az esze, lányának a reggeli kis énekén, s nem értette, hogy mit énekelt, hisz valami olyasmit mondott, ami gondolataitól távol áll. A lány nem a madarakról, a fákról, az erdőről, a vadászatról, a halakról, békáról énekelt, hanem az álmok álmáról, az álomban lévő álomról.

Hát ő ezt nem érti. Biztos van itt valami gond vagy baj, vagy valami történt a lányával, egyre csak ezen őrlődött. Ahogy ott guggolt a parázs fölött, s kezét a parázs fölé nyújtotta, figyelmét az kötötte le, amin gondolkodott, s egy óvatlan pillanatban elernyedt a keze és a parázsra pottyant. Nem égette meg, csak egy picit megcsípte. Abban a pillanatban Kitá tudta, hogy ez egyfajta intő jel, hogy ne aggódalmaskodjon a jövőn, ami még nincs előtte a jövő titkaiból, mert lehet, hogy valójában csak ő maga érzi így az eljövendő dolgokat. Azoknak még nem érkezett el a rendes kiforrási ideje, folyamata. Tudta, most már, - ahogy a parázs megégette - hogy nem kell aggódni a lány sorsa miatt, hogy ez egy nagy folyamat az ő életében, és nem csak erről fog szólni, hanem lesznek benne más dolgok is. Letérdelt a parázs elé,

mind a két kezét a földre tette, mélyen meghajolt, s halkán annyit mondott:

- Köszönöm tűzanyó, s neked, tűzapó, hogy mind a ketten rávilágítottatok gondolataimat, hogy mire figyeljek, s mit csináljak. Köszönöm nektek, hogy segítettek - majd felállt, s ruganyos léptekkel kiment a konyhából. Kilépett a kalyibából, az első útja az öreg gyógyítóhoz vezetett.

Az öreg Koor benn ült a konyhójában, s a házi tűzhely előtt matatott. Mikor meglátta a feléje siető fiatalasszonyt, felállt, vidáman köszönt neki, s mosolygott kék szemével. Tetőtől talpig végignézte. Az asszony úgy érezte, hogy a sámán belelát a gondolatai közé, és ezáltal látja aggodását és félelmeit is.

- Látom megtörtént. Eljött az idő, a lányod ébredezik - szólt a gyógyító mély, erőteljes hangján. Az asszony kicsit megszeppent, nem várt ilyen fogadtatásra, hogy az öreg elsőre tudni fogja, hogy miért ment hozzá. Aztán egy nagyot sóhajtott és hozzákezdett, hogy elmesélje neki, hogy mi történt.

- Koor. Reggel, mikor a lányom felkelt, furcsa dolgokat mondott az álmokról. Valami olyasmiről beszélt, hogy álmunkban álmodunk, de nem értetem pontosan, hogy miről beszél. Látom rajtad, érzem és tudom is, hogy látod a gondolataimat, és ki tudod fürkészni mindazt, ami a fejemben jár, de én most arra kérlek, magyarázd el s mondd el nekem, hogy mi történt. Mert ha ezt nem tudom megérteni, akkor a félelem elhatalmasodik rajtam, és lehet, hogy olyan dolgot teszek, amit nem lenne szabad, és én nem ebbe az irányba akarok továbbmenni. Tudni

szeretném, hogy mi miért történik, s ha kell, meg tudjam érteni egyetlen gyermekem. Mert úgy érzem, igazából nem neki van rám szüksége, hanem nekem. Kérlek, magyarázd el pontosan, hogy mi az, ami történt, s miért történik! - majd elhallgatott, s megpróbálta visszanyelni sírását. Mélyeket sóhajtott, de a szemeiből kibuggyanó könnyeket nem tudta visszatartani. Nyugodt mozdulattal törölte le azt a pár könnycseppet, majd mélyen a házi tűzhely parázsába nézett.

Az öreg gyógyító végignézte az asszonyt, majd halkán, kissé rekedtes hangon megszólalt.

A hang, ahogy elérte az asszonyt, az úgy érezte, hogy valami lepel vagy burok ereszkedik rá, és a hangból eredő erő és nyugalom magával ragadja, s egyre távolabb kerül tőle a félelem, s egyre nyugodtabbnak és fáradtabbnak érzi magát. Koor eleinte arról beszélt, hogy a világ nem olyan, mint amilyennek az ember gondolja, hanem sok olyan törvény alkotja, amelyet az emberek nem ismernek. Hosszú életek során ezekből a törvényekből kis ízelítőket kapnak, hogy majd később, valahol máshol ezeket a törvényeket értsék is.

- Tudod, - mondta az asszonynak, majd mélyen a szemébe nézve folytatta - minden állandóan változik, minden mozgásban van. Ha megnézel egy patakot, az is tovább hömpölyög, mikor lemész a patakhoz inni, belenyúlsz a vízbe, megmártod a kezedet, s látod, hogy millió vízcsepp ott van melletted. Aztán az idő múlásával játszadoxva, később ismét belenyúlsz a patakba, s bárhogylátod, az a patak

nem ugyanaz a patak, amibe az előbb nyúltál. Az a víz, amit kivettél belőle és megérintettél, már régen messzi jár, de a patak mégis ugyanabban a mederben folyik látszólag, és folytatása az előzőnek. Egyik kapcsolódik a másikhoz, egyik vízcsepp folytatása egy másik vízcseppnek. A lányod reggel, mikor felébredt, érezte magában, hogy ő egy vízcsepp, s kapcsolódik egy másik vízcsepphez, ami ugyancsak ő. Nem tudja eldönteni - most még, mint gyermek -, hogy valójában melyik vízcsepp is ő maga. Keresi az utat, és neked, mint ennek a gyermeknek az anyja, büszkének kellene lenned arra, hogy különleges adottsága van, mert az istenek különleges ajándékkal áldották meg. Ez az ajándék valójában nem más, mint az emlékezés ajándéka. Minden szülőnek igazából büszkének kellene lennie gyermekére, de a te helyzeted más. Nem csupán szülője vagy, hanem felkészítője, óvója és vigyázója. Nem csak őt vigyázod és őt óvod, hanem ezt a közösséget is, amiben élsz, mert ez a közösség nagyban függ a lányod jövőjétől. Ő a kövek lelkének leszármazottja, azoknak a köveknek, amelyeket nemrégiben láttál, amikor a vadászok visszatértek a Hold útjáról, mikor ünnepeinken áldoztuk a szent kövekhez. Ő azokhoz tartozik, akik ezeket a köveket valamikor nagyon-nagyon régen nekünk átadták. Jó lenne néha emlékezni azokra az időkre, amikor a kövek közénk kerültek, emlékezni azokra a boldog évekre, de sajnos már senki nem él, aki ezeket el tudná mesélni. A legendák is elkoptak a hosszú vándorlás alatt, bár néha álmomban én is látok furcsa állatokat, de ezekről nem is igazán akarok beszélni.

Elmúlt, de nem véletlenül. Tudod, amit az idő befed, az soha nem történik véletlenül, és nem igazán okos dolog fejtegetni azt, amit maga az idő temet el. Majd, ha az idő úgy látja, hogy ennek elő kell jönni, akkor hidd el, újra meg fog történni. A lányod ebben játszik nagy szerepet, mert azt, amit az idő egyszer betemetett és félretett, mint egy raktárba, most újra előveszi, s a lányod a kövek népének leszármazottja most ismét előveszi, ismét felépíti azt, amit az idő elrejtett, hogy ne kerüljenek avatatlan kezekbe.

Az asszony hallgatta nyugodtan az öreg szavait, de sokszor úgy érezte, mintha a hangokat értené és hallaná, de jelentését, a szavak tartalmát nem tudja felfogni, és mintha üres gondolatok lennének, csak átsuhannak a fején, és nem tudnak bensőjében bent maradni. Nem érezte azt az erőt, azt a lendületet, ami igazából az odafigyelésre vezetné rá. Fásult, tompa nyugalommal hallgatta az öreg szavait. Koor észrevette ezt, változtatott a hangszínén, lágyabban de mégis erősebben és energikusabban beszélt, és ennek az új hangszínnek a hatására az asszony kezdett felélénkülni, de most sem értette azt, amiről az öreg beszélt, de már meg tudta jegyezni, és így az lekötötte figyelmét. Az öreg nagyon sok mindenről beszélt még neki, a lányáról, a jövőről, de ezeket végképp nem értette. Azt sem értette, hogy az öreg miért beszél olyan dolgokról, hogy háború és harc jön. Egy új világ születik, amikor itt most nekik olyan jó, minden rendben van. Egyáltalán miért kell egy öreg embernek olyan dolgokról beszélni a jó idők alatt, hogy nemsokára rossz idők jönnek, harc jön, de ennek sen-

ki nem látja valójában semmi jelét. Néha egy pillanatra kétely futott át az agyán, hogy talán az öreg rosszul látja a dolgokat, s valójában az ő lánya ugyanolyan egyszerű gyerek mint a többi, csak eltúlozzák ezt az egészet. Próbálta, és elképzelte magában, hogy hogyan óvja meg kislányát ezektől a feszültségektől, de gondolatait az öreg szavának csatánása szakította félbe.

- Látom rajtad, hogy gondokat ébresztesz magadban, és úgy próbálsz kezelni a saját lányodat, mint hogyha az ugyanolyan közönséges ember lenne, mint a többi.

De asszony, csak egy dologra figyelj!

Rajtam kívül, itt a közösségben csak a vének közül páran ismerik az álmok szabadságát. Ők is csak azért, és én is csak azért, mert már történtek olyan dolgok, hogy nem tudtuk eldönteni, hogy az álom valóság-e vagy a valóság csak álom csupán. De a te lányod nem mint gyógyító, vagy nem mint vén jutott ezeknek a dolgoknak a birtokába, hanem mint gyermek. Mint kisgyermek vette észre, hogy itt valami furcsa dolog történt. Abban teljesen igazad van, hogy ugyanolyan gyermek, mint a többi, ugyanúgy játszik most még. Ugyanúgy nevet a napsugárban és kergeti a halakat a vízben lenni a pataknál, de mégis más. Fontos a törzs jövőjének szempontjából. Tudom, hogy számodra nagyon nehéz ez a dolog, de ne erősítsd magadban a kételyt, mert az meg fogja ölni gondolataidat, és azután nem tudod magadat abból a veremből kihozni, amibe a kétellyel együtt belekerülsz. Én egy dologra kérlek csupán, hogy gyer-

mekedhez ezután is ugyanúgy viszonyulj, ahogy eddig. Szeresd őt feltétel nélkül, bízzál benne vakon, és soha ne mond neki azt, hogy más, mint a többi. Nem kell, hogy ő maga ezeket másoktól hallja, mert ha eljön az ideje, úgylát fogja, és annak a dolognak a saját erejéből kell eljőnie, nem pedig azért, mert ő várja el saját magától, vagy mert mások várják el tőle. Ha az fog megtörténni, amit láttam a jövő képeiben, az álmokban, akkor nem tudod megváltoztatni a dolgokat. Így hát igazából a te érdekedben mondom, hogy a lányodnak egy dologra van szüksége, hogy minden úgy menjen, ahogy eddig ment. Ugyanúgy szeresd, s ugyanúgy vigyázd, s akkor nyugalom és béke lesz benned. Ha bármikor, bármi olyat mond az álmokról, amit nem értesz, eljössz, és megbeszéljük. Én nem azt kérem tőled, hogy vitassuk meg, hogy a lányod mit álmodik, mert az nem jó dolog, nem kíváncsi vagyok rá, nem kibeszélni akarom az álmait, én anélkül is tudom pontosan, hogy mi történik benne. Ez a te érdekedben történik, mert ha valamit nem értesz, segítek, hogy még jobban el tudd fogadni a lányodat, és még könnyedebben tudd vinni azt a terhet, amit az istenek és a szellemek rád kiróttak.

Az asszony hallgatta az öreg szavait, majd mikor az öreg elköszönt tőle, felállt, s lassú, nehézkes léptekkel kilépett a kalyibából. Felnézett a kék égre, s a reggeli nap már messze túljutott a délelőtt felén. Hallotta a madarak csicsérgését, nézte, ahogy a kunyhók közti téren gyerekek játszadoznak - közöttük lánya. Nézte, ahogy a távoli fák között eltűnnek az ifjonti serdülők, akik készülődnek a vadászat-

ra, s most nagy vidáman és pajkosan, szinte hősies léptekkel indulnak néha egy-egy új kalandra.

Áhti nagyon korán tanult meg járni és beszélni. Korán tanújelét adta már annak, hogy nagyon jó megfigyelő, könnyen és gyorsan tud bármit megtanulni. Gyermekévei korai szakaszában a legfontosabb számára elsősorban anyja közelsége volt, de szinte egyformán viszonyult a törzs minden tagjához. Hosszú órákon át szeretett üldögdélni a törzs tüzenél. Lehetőleg olyankor, amikor mindenki elfoglalt, és nincs ott senki rajta kívül. Ilyenkor csak nézte merengően a tüzet, nem gondolt semmire. Néha hangosan kacagott, amikor az apró kölyök szikrák pattanva keltek táncra, amikor a szél bele-belekapott az izzó parázsba, és a kékeszürke füstcsík erősebben és intenzívebben szállt az ég felé, magával ragadva a vándorútra kélő apró fényszikrákat. Sokszor, amikor a közösség más tagja közül egy felnőtt vagy egy gyermek odaült mellé a tűzhöz, felállt, és más játékot keresett magának. Így tudatta környezetével, hogy sokkal jobban és szívesebben szeretne egyedül lenni, és ezt a közösség elfogadta. Amikor a tűzörök észrevették, hogy Áhti egyedül ül a tűznél, mindig megvárták, amíg tőlük függetlenül valamilyen egyéb más gondolat, vagy a közösség más tagjának a hatására áll fel, és keres magának elfoglaltságot. Soha nem zökkentették ki abból a gyermekkori varázsból, amit Áhti a tűztől kapott. De nem csak a tűzzel volt ilyen bensőséges viszonya. Az első furcsa jelek a közösség számára akkor nyilvánultak meg, mikor egy kora tavaszi napon a langyos szél sötét, komor ziva-

tarfelhőket sodort a völgy fölé, ahol a törzs szálláshelye volt, és hatalmas erővel és széllel megérkezett az eső. A zivatar egyre vadabbul és egyre nagyobb erővel esett.

Áhti kilépett kalyibájuk ajtaján és az ég felé tárta karjait, arcát felemelte, belenézett a felhőbe, és hagyta, hogy essen rá az eső. Beszélt a felhőhöz, a vízhez. Testvéreinek szólította őket, és kérte a vizet, a felhőt, a szelet, hogy adjanak neki erőt, hogy útjára tudjon indulni ebben a világban. Áhti úgy gondolta, hogy senki nem látja, de valójában a közösség minden tagja őt figyelte, ahogy ott áll kint az esőben. Anyja is észrevette, sietve szaladt utána, és ölbe fogta gyermekét, hogy beviszi a kalyibába. De amikor Áhti megérezte anyjának ölelő karjait, elkezdett vele kiabálni, hogy ő nem akar bemenni, hisz semmi baja nem lesz. Őrá az ég vigyáz, és csak testvéreivel, a széllel és a vízzel akar beszélgetni. Kité jót nevetett ezen, s a gyermeket akarata ellenére bevitte a kalyibába. Megtörölte, és tiszta, száraz ruhát adott rá. Kité valahol a lelke mélyén érezte, hogy sokkal jobb lett volna, ha Áhtit kint hagyja az esőben.

Mint gyermek, nem volt bosszúálló, és nem volt haragtartó. Bármilyen probléma érte, mindegyiket nagyon hamar fel tudta dolgozni magában, és el tudta engedni azokat a feszültségeket, amelyeket ezek a problémák kiváltottak. Az idő múlásával már senkinek nem tűnt fel, ahogy a nagy zivatarok idején Áhti kint áll a kalyibájuk előtt és a felhőkkel beszélget. Később a tüzet is megszólította, vagy a szelet, ahogy a fák között süvített. Áhti ezeket a beszélgeté-

seket nem, mint saját magával folytatott beszélgetés tekintette, hanem ezek sokkal inkább párbeszéddek voltak. Ezekből a párbeszéddekéből a törzs tagjai rájöttek, hogy Áhti olyan dolgokat is meg tud hallani, amit a közösségből nem sokan, és azok is kevésbé ilyen intenzíven, mint ő. Más, hasonló figyelemfelkeltő tulajdonsága nem volt Áhtinak. Ugyanúgy élte mindennapjait, mint a közösség többi gyermeke. Napnyugtakor már bent kellett lenniük a kalyibában, és napfelkelte előtt nem mehettek ki. Napközben a kalyibák által körülhatárolt térnél messzebbre nem mehettek. Ahogy nőttek, ezek a tiltó határok úgy tárgultak, s később már lemehtek egészen a patakig, majd a szálláshelyet övező erdőket is bejárhatták. Áhti ezekre az utakra legtöbbször senkit nem vitt el magával, és ilyenkor mindig hosszasan és önfeledten belefeledkezve figyelte a tájat, a madarakat, a patakcsobogást, és gondolataiban egy olyan világban kalandozott, ahol egészen máshogy élnek az emberek, és egészen máshogy gondolkodnak. Gyermekkorának e szakasza nagyon hamar és gyorsan telt el. Négy-öt éves korában már tevékeny része a közösségnek, és a napi játék mellett már szülei és a törzs vezetői különféle munkafeladatokat bízta rá, és ezeknek az elvégzésében Áhti maradéktalanul helytállt. Nem csak a vízfordás volt a számára fontos feladat, amit el kellett végezni, hanem meg kellett tanulnia a bőrök cserzését és el kellett sajátítania a kalyibák építésének alapjait, illetve az étel készítés tudományát. Nyolc-kilenc éves korára ezek a dolgok már teljesen természetesek voltak a számára, és

ugyan még mindig jutott idő a játékra, a kacagásra, vidámságra, de a közösségi élet, és az abban való tevékeny részt vállalás már az élete meghatározó szerepévé vált. Tíz éves kora körül újra előjöttek azok a gyerekkori álmok, amelyek egészen kis korában kavarták fel éjszakai álomvilágát, és ezek a képek újra ismeretlen és furcsa energiákkal töltötték el belsőjét, lelkét, szellemiségét, az egész lényét.

Egy kora hajnalon álmában látta, hogy a törzsre idegen vadászok támadnak, és hogy a harc heves és kegyetlen lesz. Látta, hogy az idegenek valójában nem a törzs vadászterületét akarják elvenni, és nem felhalmozott élelmeiket akarják megszerezni, hanem valami egészen mást. Ekkor álmában meglátott egy magas, vékony alakot, akit furcsa fényzőn vett körül. Ez az alak csak ennyit mondott Áhtinak a látomásban:

- Amit most látsz, az a jövő és mondd el mindenkinek!

Áhti reggel felébredve úgy érezte, mint hogyha valami óriási súly nehezedne rá, és ezt a súlyt csak akkor tudja letenni a saját válláról, ha megosztja másokkal. Elmesélte anyjának, a közösség tagjainak, a vadászok vezetőinek. Mindenki meghallgatta és elgondolkozott azon, amit mond, de valójában senki nem akarta elhinni, mivel nem találtak vadászataik során jelet arra, hogy valamilyen ellenség lenne a közelben, és figyelné az ő mozgásukat, életüket. Áhti meg volt róla győződve, hogy hamarosan harc lesz, és ez elkerülhetetlen.

Egy kora hajnali párás, ködös időben, a szo-

kotnál is korábban ébredt, kinézett a kalyiba ajtaján, s nézte a felhők furcsa, eddig ismeretlennek tűnő alakzatát az égen, és próbálta összevetni azokkal a felhőalakzatokkal, amelyeket már látott, de sehogyan nem sikerült neki. Úgy érezte, hogy ezek a felhők jelek, intő jelek arra vonatkozóan, hogy valami rövidesen megváltozik. Tudta, hogy nemsokára elérkezik a harc ideje, és nemsokára a közösség élete is megváltozik úgy, ahogy az övé is. Közben a nap a távoli dombok fölött egyre magasabbra emelkedett. Fényével átszakította a furcsa alakzatú felhők gomolygó tömegét, és egy halvány, vékony fénysugár megvilágította a kalyibákat. Úgy tűnt, mintha a nap ezért az egy fénysugárért kelt volna fel. Egy pillanatra fénysugárban úszott minden, az erdő, a kalyibák, az emberek, majd a felhők összezárultak, és ismét szürke, nyomasztó egyhangúság telepedett a tájra.

Második fejezet

A törzsben mindenki kezdett egyre nyugtalanabb lenni. Érezték, hogy valami van a levegőben, de a feszültséget nem tudták kézzelfoghatóvá tenni. A feszültség napról napra nőtt, és az emberek kezdtek egymással szemben ingerlékenyek lenni. Ugyan nem veszekedtek és nem bántották egymást, de tömör mondatokban beszéltek, és egyre kevesebb figyelmet fordítottak egymásra. Mindenki a kalyibákon túli világot, az erdőket, a dombokat, a réteket, a bozótokat figyelte, mert úgy érezték, hogy valami ismeretlen, valami gonosz dolog figyel, szemmel tartja őket.

Éjszakánként a törzs tüzénél hatalmas bölénybőröket aggattak magukra a vadászok. Szarvakkal, koponyákkal díszített öltözékükben táncokat jártak a tűz körül. Régi vadászatok és harcok emlékeit elevenítették fel, mivel úgy gondolták, hogy elsősorban ezekkel a mozdulatokkal idézik fel őseik szellemét, másodsorban megerősítik saját belső lelki világukat annyira, hogy az órájuk leselkedő gonoszt nem tudják közel engedni magukhoz, és így ismét erősek lesznek.

Ahogy múltak a napok, egyre sűrűbben kerültek elő a maszkok, az állatbőrökből készült ruhák, öltözékek, egyre véresebb csatákat elevenítettek fel. Ők maguk nem is sejtették, hogy szinte minden egyes csatájukat kutató, kíváncsiskodó szemek néznek végig az éjszaka sötétjéből lesve rájuk, és saját belső lelki világuk valójában gondolataikat tükrözi. Azt, hogy tudattalanul is megérezték a féljük irányu-

ló veszélyt, és kezdték magukat felkészíteni az eljövendő harcra. Már elmúlt egy holdciklus, amikor az egyik vadász hajnalban, mikor ellenőrizte a törzs körüli csapdákat, egy frissen letört tölgyfaágat vett észre. De az ág nem alacsonyan volt, hanem jó derék magasságban. Tudta, ahogy megérintette az ágot, hogy ezt nem állat törte el, hisz az állatok sokkal jobban tisztelik az erdőt, sokkal jobban tisztelik a világot, mintsem annak fájdalmat okoznának. Ahogy megérintette a vadász az ágot, biztos volt benne, hogy az emberkéz műve. A gonosz emberé, aki éjjel, az éjszaka leple alatt titkolózva a fák árnyékának sötétjéből figyelte őket és szövő tervét arra, hogy hogyan rontson rájuk. Most már kezdte mindenki komolyan venni azt, amit napokkal korábban Áhti mondott. Kezdték a törzs harcosai felkészülni a támadásra, várták az ellenséget, várták, hogy szemtől szembe kerüljenek. A közösség hangulata kezdett megváltozni. A nyugodt, kiegyensúlyozott erdei létből az idő gyors múlásával arányosan egyre vadabb és harciasabb védelmezők lettek. Nem csupán életüket védték, hanem a közösségüket, családjukat, kalyibájukat, vadászterületeiket, mindenüket, ami puszta létükkel összefüggött.

Most már nem csak éjjel jártak el a harcokat felidéző táncokat, napközben is sokszor sütött rájuk úgy a nap, hogy a vadászok harci öltözékben a tűz körül régi harcokról emlékeztek meg. Őrszemeket állítottak a táborból kivezető ösvényeken több helyen. Ezek az őrszemek ugyanolyan rémisztő öltözékben voltak, mint azok, akik a tűz körül táncoltak.

Arra gondoltak, hogyha ilyen vad tekintettel állnak kint a harcosok, és az ellenség meglátja őket, megretten látványuktól és megijed tőlük, elgondolkodik rajta, hogy kiket is akar valójában megtámadni. Mikor már mindenkiben felgyülemlett a feszültség olyan fokon, hogy már mindenki tudta, hogy napok vagy csak órák választják el a törzset a háborútól - nem tudták, hogy honnan, de biztosra vették, hogy az idő lejárt, és bármelyik pillanatban kitörhet az, amit Áhti látott, s az, amit már ők is éreznek. Nem gondolkodtak azon, hogy Áhti honnan látta meg, csak örültek neki, hogy előre szólt nekik, és bántódtak azon, hogy nem figyeltek oda előbb Áhti szavára. De most már odafigyelnek, és készek megvédeni életüket és létüket bármi áron.

Az első jel arra, hogy az ellenség közel van, egy napnyugta körüli időben történt, amikor a törzstől távolabb lévő őrszemek jöttek vissza, hogy elmeséljék, hogy mi történt, és újak mentek ki, hogy éjszaka folytassák a közösség védelmezését és területeik őrzését. Ezen a napnyugtán egy vadással kevesebben jöttek vissza, és tudták, ez jel arra, hogy megtörtént a harc kezdete. Egy vadász közülük többé már nem tér vissza, az ellenség végzett vele. Ezután hosszú napokig kínos, süket csend telepedett a közösségre. Semmi nem történt, nem támadta meg őket senki, csak érezték mindig, hogy némán és visszavonhatatlanul sötét, gonosz tekintetek követik minden mozdulatukat. Napok teltek el úgy, hogy a feszültség egyre erősödött és egyre halmozódott bennük, és kezdték a várakozás pillanatait felőrölni az

idegeiket. Agresszívakká váltak egymással szemben. Bár ez az agresszió nem fajult odáig, hogy egymást fizikailag bántották volna.

A vadász eltűnése után pár nappal, egy kora reggeli órán a gyerekek önfeledten és vidáman, mit sem törődve a veszéllyel, leszaladtak a patakhoz, hogy a szüleiknek vizet vigyenek, és kicsit megmártózzanak, fürödjenek a hús patakban. Ők nem vették észre a feléjük osonó veszélyt, nem vették észre, hogy a támadók ügyesen kiismerték azokat a helyeket - az elmúlt napok néma háborújában -, ahol a vadászok felállították őrszemeiket, és így nyugodtan át tudtak bújni az őrszemek védő gyűrűjében.

A támadók nem voltak sokan. Húszan, huszonöten, de mind felfegyverzett és mindenre elszánt harcos volt. Nem az vezérelte őket, hogy mindenkiféle megszeressék az új vadászterületeket, nem is az, hogy asszonyokat és gyerekeket raboljanak, sem pedig, hogy eszközöket vagy élelmet. Egy dolog vezérelte őket, egy álmom, egy látomás, ami arról szólt, hogy itt, ezek között a dombok között olyan erők szunnyadnak, amelyek képessé teszik őket arra, hogy meglássák a jövőt. Tudták, hogy ezt a területet mások is őrzik és mások is akarják, de ők is ugyanúgy bíztak álmukban, mely arról szólt, hogy egyszer majd megoldódik köztük minden feszültség, és minden ember egyensúlyban és boldogan tud élni. De tudták a támadók és a védők is, hogy ugye mindenki erre vágyik, de a békét mindezek ellenére csak harcral lehet kivívni. Harccal, és a béke csak akkor tud megnyilvánulni, ha már az éjszakai tüzeknél újra

nem kell a régi korok harcáról beszélni és megemlékezni, és nem kell félni, amikor egy-egy óvatlan gyermek kísétál az erdőbe, mert tudják, hogy nincs ott a gonosz, nincs ott, ami ártson nekik. Nincs ott semmi, mert mindenhol minden békében van.

Erős, színpompás fénnel kelt fel a nap azon a hajnalon a virágok dombja mögött. A vadászok kinn ültek a kunyhók előtt, a fegyvereiket tisztogatták, az asszonyok a tűz körül serénykedtek, s a gyerekek önfelelt kacagását messze vitte a szél, túl a lankákon meghúzódó erdők felé. Senki nem sejtett semmit, hogy az alattomosan támadó veszély egyre közelebb és közelebb kúszik. Egy kislány vette észre az első támadót.

Mikor leért a forráshoz, a szemközti nádaszt kémlelte, s pajkos, vidám játszadozásával társait ug-ratta. Ám, mikor azok elindultak vissza a falu felé, akkor vette észre, hogy az ő bőrtömlője még nincs megtöltve vízzel. Úgy érezte, hogy baj van, ezért gyorsan belemerítette a patakba. Arra gondolt, hogy mikor majd a többiek után szalad, akkor elég óvatosan kell fognia, nehogy a víz kifolyjon belőle.

Valahol a zsigerei mélyén érezte a veszélyt, mert amíg folyt a tömlőbe a víz, egyre gyakrabban nézett a falu felé, a távolodó gyerektársaira, és szinte fizikai fájdalmat érzett, hogy valamit elrontott, és nem lehetett velük. Szaladni akart, menni, rohanni a többiek után, de a tömlő nem engedte. Még mindig a patak vizében volt, és már csak pillanatok voltak hátra, hogy kivegye. Még mindig a gyerekeket nézte. A súly alapján, ahogy fogta a tömlőt, érezte teli van,

megtelt vízzel, és kiemelte. Ahogy kiemelte, tekintetét ismét a szemközti nádasra fordította, s akkor látta meg az első támadót. Magas, izmos férfi állt előtte, tőle körülbelül olyan nyolc-tíz méter távolságra. Kezében egy hosszú farúd volt, aminek a hegyét tűzben edzették feketére.

A férfi a szája elé emelte a kezét, jelezve a kislánynak, hogy maradjon csendben, s közben elindult a gyermek felé, keresztül a patak vizén. Macska ügyességgel haladt, halkán, óvatosan. A kislányon úrrá lett a rémület, hisz már a törzs meséiben és legendáiban gyakran szerepeltek olyan történetek, amelyek gyermekrablókról és asszonyrablókról, az éjszakából előlépő harcosokról és vadászokról szó-ltak, akik megölnék mindenkit. Most, hogy a gyermekmesék félelme meglevenedett előtte, úgy érezte, valami irtózatot baj közeledik. Hirtelen jobbra nézett, messzire, ahol a patak folyt a nádas partján, s tőle olyan harminc-nyolc méterre nyolc-tíz férfit látott, akik ugyanolyanok voltak, mint a vele szemben álló.

Ahogy ott állt a patakparton, és nézte az ismeretlent, úgy érezte, hogy legmélyebb félelmei nyilvánultak meg. Reszketett, egyre gyengébbnek és egyre elesettebbnek érezte magát. Álmai legborzasztóbb képe valósult meg. Azok a mesék és legendák, amikről hallott a törzsben, most valóságossá váltak. Itt állt előtte egy teljesen ismeretlen, akiről - mint gyerek is tudta, hogy az életére tör. Csak nézték egymást - a gyermek és a férfi. Mind a ketten tudták, hogy az, ami most itt történik, mindenkinek a sorsá-

ra hatást gyakorol. A lány sikítani próbált először, de csak halkan, nagyon halkan sikerült. Másodszor már hangosabbra sikeredett. A férfi szinte nesztelenül lépett bele a vízbe, és gázolt át a patakon. Némán közeledett feléje, de a lépésében volt valami határozottság és mindenek felet álló győzni akarás. Nem nézte, hogy ki van előtte, csak egy volt számára fontos, hogy célját megvalósítsa. A lány ekkor még egyszer megpróbált egyet sikítani, de a támadó ekkor ért oda hozzá.

Látta, hogy az ismeretlen vadászok eközben a patakon átgázolva, a törzs szálláshelye felé közeledtek. Mire visszafordította tekintetét támadójára, a férfi már körülbelül két méterre állt előtte, s lassan emelte fölfelé dárdáját. A kislány, mint egy hipnotikus transzba esve, sikítani próbált, de a dárda megelőzte hangját, s csak egy halk, elhaló, torz sikolyra sikeredett, amivel figyelmeztetni tudta a törzset. Legalábbis ebben bízott, aztán szemei előtt vérvörössé vált a világ, majd mindent fekete csend és homály borított. A támadó a gyilkosság után továbbment, a gyermek ugyan még élt, de öntudatlan állapotában, aléltan feküdt a patak partján. A sikolyt csak az öreg Koor hallotta meg, de amikor már felállt, hogy körülnéz, milyen veszély közeledik, akkor már látta, hogy a törzset teljesen körülvette egy közel húsz-harminc főből álló csoport, amelyek két részről támadták meg a falut. Az egyik csoport a patak felől támadott, a másik a dombok lankái felől jött. Hatalmas kövekkel és botokkal voltak felszerelve. Koor, ahogy végignézte a támadókat, pontosan tudta, hogy itt na-

gyon nagy ütközet lesz, és a halál ma aratni fog. Még időben tudta figyelmeztetni a törzsben lévő embereket. A nők, férfiak, gyerekek, öregek, fiatalok egyértelműen, egy emberként fogták meg mindazt, ami a kezük ügyébe került, és szinte tébolyult sikollyal indultak harcba. Egyik pillanatról a másikra, a békésen élő emberekből szinte vért kívánó ragadozók lettek, akik valami torz hangot kiadva, vérbuborékos sikollyal a szájukon rohantak az ellenség felé. Mindenki tisztában volt vele, a legkisebttől a legöregebbig, hogy itt ez a harc nem arról szól, hogy kinek milyét tudják elvenni, hanem egyetlenegy dologra irányult, ki marad életben. A harc nem tartott sokáig, szinte csak pár pillanat volt, amikor már látható volt, hogy ki győz és ki veszít. Nem lehetett részekre bontani, hogy kik a támadók s kik a védők. Kétféle csoport volt, az egyik, aki el akarja venni mások életét, a másik, aki meg akarja őrizni az életét, s ezek a gondolatok egyformán előfordultak a támadók és a védők között is.

A halottak szinte egymást érték a törzs fő tűzhelye körül. Az idősebb asszonyok megpróbálták a legkisebb gyerekeket összegyűjteni és a harcból kimenekíteni őket a közeli dombok biztonságos helyére, amit direkt ezekre az időkre építettek ki maguknak, hogy veszély esetén ott nyugalmat és biztonságot tudjanak lelni. Soha nem tudták, hogy miért pont a dombok közötti részt választották, csak úgy érezték, hogy ott kell megkeresni.

Az asszonyok maguk körül és előtt terelgettek a gyerekeket a dombok felé, és bár egyre távo-

lodtak a harc zajától, nyugalmuk nem nőtt, nem erősödött meg. Próbálták erősíteni magukat, hogy legalább a gyerekek úgy lássák, hogy nincs baj, és most már biztonságban vannak. Mikor túljutottak az első dombhajlaton, a gyerekek kezdtek megnyugodni, és előre futottak. Nem látták az ellenséget, s ugyan a nyugalom, az még nem érte el őket, de már kezdtek játékaikba menekülni, mint aki nem akar tudni arról, hogy pár száz méterrel odébb, szüleik micsoda élet-halál harcot vívnak.

Mikor felértek a második dombra és lenéztek, lent látták, hogy az öregasszonyok közelednek feléjük. Áhti előretekintett, s az előtte álló völgyhajlatban valami furcsa remegést vett észre. A remegés oszlopszerű volt, és felfelé kerekedett, és Áhti mikor megkérdezte a gyerekeket, hogy ők látták-e, hogy ott milyen szépen remegett a levegő, - mint egy égig érő fa -, azok azt mondták, hogy nem láttak semmit. Áhti pedig csak nevetett, és azt mondta, hogy az olyan, mint egy fa, ami az égig ér. Mikor az első öregasszony odaért, tőle is megkérdezte Áhti, hogy látta-e az égig érő fát, amint felfelé száll a földből. Az öregasszony nemet mondott neki, de Áhti fejére tette a kezét s anyáskodóan végigsimította rajta a haját, és halkán csak annyit mondott:

- Látni csak azok látnak, akiket kiválaszt magának a világ, hogy meglássák annak titkait.

Áhti szinte mint egy szélfuvallat, úgy szaladt ki a simogató kéz alól egyenest az oszlop felé. Az öregasszony nem gátolta és nem kiabált utána. Ő meg egyenesen lerohant a völgyhajlatba, be az osz-

lopba, és leguggolt benne. Abban a pillanatban, mikor leguggolt, tetőtől talpig valami furcsa, zszibongó, bizsergő érzés járta át. Egyszerre érzett örömet, szomorúságot, boldogságot, boldogtalanságot, de ezt mind felülmúlta egyfajta lelki mámor, ami gyermeki állapotára nézve eddig még érzékelhetetlen érzéseket hozott felszínre benne. Hirtelen úgy érezte, hogy nagyon öreg, és hogy már ilyen harcokat számtalanszor átélt. Abban a pillanatban, amikor a harcra gondolt, szinte látta és hallotta, hogy mi folyik tőle pár száz méterrel arrébb. Egyre erősebb késztetést érzett arra, hogy a törzse győzzön és senki se sérüljön meg, mindenki maradjon életben, ha sorsa beteljesülése engedi. Áhti érezte, hogy egyre könnyebb és könnyebb. Az őt körülvevő környezet, a fák, a füvek, a bokrok, a virágok, az emberek egyre kezdtek a számára láthatatlanná válni, vagy mintha ő helyeződött volna át egy másik térbe és időbe, ahol minden úgy történik, ahogy ő akarja. Minden energiájával és gondolatával arra összpontosított, hogy a harc szűnjön meg. Sehol senkinek ne legyen semmi baja és ne haljon meg. Érezte, ahogy végtagjaiból elszáll az erő, de valahol lelke és gondolatai mélyén egyre erősebbnek és nagyobbak érezte magát. Óriási belső tartalékok mozdultak meg benne, és a számára eddig nem érzett világ nyilvánult meg. Néha fellobbantak gondolatai mélyén kis apró bosszú szikrák, de ezeket hamar eloltotta, és nem kívánta támadóinak halálát. A szikrák erejét és lényegét megértette, és úgy gondolta, hogy ezek a bosszúk valójában csak félelméből adódnak, és tudta, hogyha ezt a bosszút meg tud-

ja érteni, akkor az már nem fog megtörténni, mivel onnantól már nem bosszúról van szó, hanem sokkal inkább felismerésről. Ahogy elengedte a bosszú gondolatát, újra látta magában a harc képeit, s ekkor vette észre, hogy amikor agressziót vagy félelmet hoz létre saját gondolatai világában, akkor ezek a belső látás okozta képek elhomályosodnak, és ilyenkor nem azt látja, ami valójában történik, hanem az nyilvánul meg, amit félelmei létrehoznak. Ebben a látás-módban felismerte, hogy legfontosabb dolog a saját gondolataiért vállalt felelősség, hogy azokban semmilyen belső feszültség ne legyen. Még nem tudta kezelni ezt az érzést, de egy dologra tudott benne törekedni, hogy minél nagyobb egyensúly legyen gondolatai és vágyai között. Minél jobban törekedett arra, hogy a harc fejeződjön be és szűnjön meg, annál jobban és tisztábban látta azokat az eseményeket, amelyek lenn a völgyben történtek. Szinte érezte magában a harcosok fájdalmát és félelmét, de nem hagyott erőt és teret magában arra, hogy ezek a félelmek manifesztálódni tudjanak, és az ő félelmeivé tudjanak válni. Elengedte őket, mivel érezte, hogy ezek nem az ő sorsának szólnak. Az ő sorsa most, jelen pillanatban az, hogy azt a létformát, amit ebben az állapotban megtapasztal felismerje, és így a felismerései által eljusson egy olyan maradandó tudatállapotba, ami számára megmutatja a való világ létének működését. Észrevette, hogy ahogy gondol és koncentrálni - mint gyermek - a harc úgy alakul. Ő úgy gondolta, hogy a természet játéka, az égisz érő fa vele akar játszani, s ezért teljesíti a vágyait és akaratát,

gondolatát. Tovább játszadozott azzal a gondolattal, hogy a harcnak most már lassan vége lesz, és a támadók elmenekülnek. Pontosán látta azt is a képekben, hogy a támadók nem azért támadták meg a törzsét, mert birtokolni akarták vagy elvenni a törzs vadászterületét, netán asszonyokat akartak rabolni. Nem.

Azért támadták meg a törzset, mert ők egyszer már látták, hogy az égisz érő fa itt van. Ezt akarták megszerezni. Áhti görcsösen kapaszkodott minden idegszálával és gondolatával az égisz érő fába. Egyre jobban arra koncentrált, hogy a fát nem adja senkinek, az a fa az övé, hisz csak ő látja egyedül, és nem értette, hogy a támadók honnét tudták meg, hogy ez az égisz érő fa itt van. Sajátjának érezte az égisz érő fát, s mint gyermek, egyre nagyobb agressziót fejlesztett magában, s indulatai szinte kezdtek elragadni, ahogy arra gondolt, hogy az égisz érő fát nem adja senkinek, az csak az övé. Indulatait kezdte a látott képre rávetíteni, s egyre intenzívebben koncentrált arra, hogy a támadók meneküljenek el, és soha ne térjenek vissza. Nem tudta mennyi ideig ül ott, de mikor kinyitotta a szemét, úgy érezte, hogy még mindig a fán ül s az égben jár. De látta, hogy tőle négy-öt méternyi távolságban az öregasszonyok és gyerekek leültek, és mindenkinek az arcán ott van a csodálkozás és a döbbenet, és senki nem mer szólni neki. Áhti csak egy pillanatra figyelt rájuk. Érezte, hogy a harc még mindig folytatódik, de már sokkal gyengébben, s látta, hogy a támadók egyre szorúlnak vissza a patak felé, be a nádasba. Még mindig benne volt a harag, az indulat, a düh és a bosszú, és arra

gondolt, hogy a törzs legjobb vadászai kezükben egy fáklyával a nádas felé rohannak, és amikor minden támadót bekergettek a nádasba, akkor a fáklyát utána dobják majd. Akkor jött rá, hogy itt valami történik, mikor ismét kinyitotta a szemét, s látta, ahogy mindenki a hatalmas füstgomolyagot nézi. Lassan felállt, és csak annyit mondott:

- Győztünk! - de nem tudta, hogy miért mondja, és nem tudta hogy mire, hisz mint gyermek, teljesen úgy élte meg az egészet, mint egy álmot, és nem értette, hogy az öregasszonyok miért néznek rá csodálattal.

Amikor kilépett a körből, szinte mindegyik meg akarta simogatni. Ő csak azt hajtogatta, hogy az égig érő fán utaztam, s azt álmodtam, hogy mindenki meghalt, aki nekünk rosszat akart. Azt álmodtam még, hogy a törzsből csak hárman haltak meg, de láttam álmomban sebesülteket is, akikre az égig érő fa egy-egy harmatcseppet hullajtott, s ez a csepp visszaadta nekik az életerőt. Ahogy nézte az öregasszonyokat, látta, hogy a szemükből könny cseppen ki, s nem értette, hogy kinek szólnak a könnyek. Ott állt az emberek gyűrűjében, és érezte azt a meleg bizsergető érzést, amit akkor érzett, amikor bent volt az álomfában. Érezte, hogy az Álom-ösvény újra hívja, mert valamit még el akar neki mondani. Lassan elhátrált a felnőttektől, és belépett a körbe, újra leült, szemeit becsukta, szinte ösztönösen cselekedett, mint aki nem is gondolkodik azon, hogy mit kell neki most tenni. Érezte belül agyának egy rejtett zugában, hogy újra jönnek a képek és a hangok, de

olyan távoliak, hogy nem értette azokat. Próbálkozott vele, hogy jobban figyelje őket, de minél jobban koncentrált arra, hogy látni akarja a dolgokat, annál távolibbnak tűnt az egész. Ellenben, amikor csak arra összpontosított, hogy érezze azt, amit lát, akkor a képek erősödtek, lassan kezdtek újra formát, színt s hangot ölteni. Saját magának és falujának a jövőjét látta.

Hatalmas kőtömböket látott itt, ugyanazon a réten, körülötte embereket, és felismerte saját magát is, amint ugyanígy bent van az Álom-ösvényben. Mikor kinyitotta a szemét, felugrott és kiszaladt, nem mesélte el senkinek, amit látott, csak szaladt, nem nézett semerre. Próbálta elfeledni a képeket. Túl érthetetlennek tűntek a számára és egészen felkavarták lelkileg. Egy egészen más közösséget látott, bár az emberek ugyanazok voltak, mint akik a törzsben élnek, mégis valami egészen más erő, és egészen más sugárzás vette őket körbe. Úgy érezte, hogy az, amit lát, az nem egy fikció, hanem a megtörténendő jövő, az eleve elrendelt sors. Megijedt a képek látványától, és csak szaladt és szaladt. Úgy gondolta, minél gyorsabban szalad, annál jobban távolodnak majd tőle a képek, és sokkal előbb és könnyebben tudja őket elfelejteni, még akkor is, hogyha a képekben semmi olyat nem látott, ami fájdalmat vagy félelmet hozna létre. Amikor odaért játszótársaihoz, senkinek nem mesélt a történekről. Úgy gondolta, ezek a képek csak neki szólnak, csak az övé. Ha a látottakat elmondaná bárki másnak, megzavarná velük őket, hisz nem értenék. Nem oszthatja meg velük,

mivel egy olyan jövőkép nyilvánult meg előtte, ami a törzs jelenlegi életformájától még messze áll. Megállt játszópajtásai között és a játék örömebe merülve próbálta elfelejteni, ami az imént történt. Nem kiáltott utána senki, mindenki hagyta, hogy az történjen, amit Áhti jónak lát. Az idősek is elindultak lassan a gyerekek után, de mivel nem bírák azt a tempót, nyugodt, komótos lépteikkel ballagtak a térdig érő fűben.

Ezernyi színű virág pompázott a réten, ahogy Áhti keresztülfutott rajta. Úgy érezte, hogy ő és a rét, az valójában egy álomnak az eredménye, s ezt az egészet az Álom-ösvény álmodja, csak az emberek ezt nem veszik észre. Mikor felért a dombra, ami elválasztotta őt a falutól, s lenézett rá, látta messzi, hogy ég a nádas, és tudta, hogy minden úgy történt, ahogy a képek mutatták neki. Mikor már elég közel volt a faluhoz, anyját kereste, s megtalálta. Saját kunyhójuk előtt állt, és apjával közösen nézte a kunyhó romjait. Látta, hogy a kunyhó újjáépítésén tanakodnak. Sok halott feküdt a tűz körül, de azok mind az ellenség vadászai voltak. Amikor jobban körülnézett, akkor észrevette, hogy az ő törzséből valójában csak hárman haltak meg úgy, ahogy azt a képek mutatták neki. Nem tartotta fontosnak, hogy az eseményeket bárkinek is elmondja, önfeledten rohant anyjához, s mint egy kis fecske, úgy csivített neki.

Szinte látszott rajta, hogy nem is akar emlékezni a harcra, az Álom-ösvényre. Ő mindenáron gyerek akart lenni, és úgy élte, és úgy is tette a dolgait. Az

anyja megérezte valamit abból, ami a dombok mögött történt, de nem kérdezte Áhtit. Úgy gondolta, majd ha eljön az ideje, ő maga mesél róla. Csak annyit mondott neki halkán, hogy most próbálja meg társaival magát lefoglalni, mert nekik most fontos dolguk van, a kunyhójukat kell újjáépíteni. Áhti el akart indulni a patak felé, de amikor közelebb került a patakhoz, furcsa, mély, erőteljes félelem járta át, s minél közelebb ment a patakhoz, annál jobban érezte, hogy a félelem erősödik benne. Úgy érezte, hogy a leégett nádasban a gonoszság lakik. Az a gonoszság, ami el akarta tőle venni a békét s a nyugalmat, az a gonoszság, ami az életére tört, s az a gonoszság, ami hozzásegítette őt ahhoz, hogy az Álom-ösvényt megismerje és észrevegye. Az a gonoszság, amelyet nem lehetett máshogy megnevezni, mint névtelen rossz vagy a névtelen halál, melyben az embereknek csupán egy dologért kell harcolni, hogy életben tudjanak maradni - az életükért.

Valahol mélyen a tudatában érezte, hogy a harc olyan, mint a vadászat. Itt nincsenek szabályok, nincsenek törvények, itt az a lényeg, hogy ki öl és kit ölnek. Amikor leért teljesen a patakhoz, maga mögé nézett, s látta barátait, amint követik őt, és ott akarnak pancsolni a vízben. Érezte, hogy annak a kislánynak a hangja, sikolya még mindig ott van a parton, akit a támadók először sebesítettek meg. Kereste, de tudta lelkében, hogy már hiábavaló a keresés, mert a harc alatt a kislány meghalt. Ott játszottak mellette barátai, és csodálkozott rajta, hogy ők miért nem veszik észre azt, amit ő érez, miért nem látják azt, amit ő lát, de aztán nem foglalkozott vele.

Egyre jobban kezdtek távolodni tőle a hangok és a képek, és egyre közelebb került ahhoz, hogy ugyanúgy játsszon, mint társai - gondtalanul és felhőtlenül. Bár ugyanazokat a játékokat játszotta, ugyanazokban a csínytevésekben vett részt, de mégis volt benne valami mélységi tudásnak a megnyilvánulása, ami hiányzott a többiekből. Ennek a tudásnak az igazi, legfontosabb megnyilvánulása abból állt, hogy gyakran, szinte önmagától értetődőnek tűnően nyilatkoztatott ki olyan emberi bölcsességeket, amelyek még a felnőttek számára is elgondolkodtatóak voltak.

Mindezek ellenére szeretett volna ugyanolyan gyerekkort magának, mint társaié. De igazából nem annak a kivitelezésben volt a hiba, hanem, amikor egy-egy ilyen átlagos gyerekkori csínytevés megvalósításra került, Áhti már akkor látta, hogy abból másoknak milyen fájdalma és problémája lesz. Így nem ment bele azokba a játékokba, sőt nagyon sokszor próbálta társait is ezektől a dolgoktól távol tartani. Hol sikerrel, hol sikertelenséggel, de valamilyen úton-módon mindig fel tudta magára hívni a figyelmet. Ritkán menekült a dac és a durcásság fátyol-álarca mögé. Sokkal fontosabbnak tartotta fiatalkori éveiben, hogy őszintén és határozottan ki mondja azt, amit érez, és azt, amit gondol, bármiről is legyen szó.

Életének, ifjúságának e korai szakaszában Áhti próbálta leélni úgy az életét, hogy az általa látott és tapasztalt világ csak a számára nyilvánult meg, azaz soha senkinek nem mondta el igazából azokat a dolgokat, amelyek körülötte történtek. Sem

Koornak, sem barátainak, sem szüleinek, akikben a legjobban bízott. Úgy gondolta, hogy ezek az információk neki szólnak, és ha mások nem látják, akkor ennek valamilyen oka van. Ennek a milyenségnek az okát nem nekik kell eldönteni, mert ő elfogadta, hogy a dolgok rendjét nem megváltoztatnia kell, hanem felismerni. Amikor felismerte, hogy ezekben a dolgokban a feléje irányuló szellemi és lelki megnyilvánulásokról csak neki kell tanulnia, utána ezeket a tanulási folyamatokat szigorúan megőrizte magában.

Észrevette saját fejlődésén, hogy amikor egy-egy vele történt eseményt elmond másoknak vagy kibeszél, akkor azok a dolgokból következő irányvonalak már nem valósulnak meg. Ellenben, amikor egy-egy benne, általa és körülötte kibontakozott lelki és szellemi eseményt megtart magának, és hallgatásával őrzi a körülötte zajló események titkát, akkor azok láncreakciókat indítanak el, és egymásra épülő folyamatok hosszú rendszere bontakozik ki belőle. Felismerve, hogy a hallgatás sokszor nagyobb erőt ad, mint bármi, úgy döntött, hogy megalkotja magának a hallgatás törvényét. Ez a törvény valójában arra épült és abból állt, hogy a körülötte zajló folyamatok csak neki szólnak, és ő csak azokat mondhatja el és adhatja tovább az események irányvonalából, amiről pontosan tudja, hogy mások megértik, feldolgozzák, azaz mások számára nem okoz lelki feszültséget. Rájött, hogy sokszor nagyobb tudást eredményez maga a hallgatás és a bölcsesség, mint a dolgok mindenféle irányba történő elhintése. Rájött arra is,

hogy azzal, hogy embereknek úgy ad ki információt, hogy nem tud vele mit kezdeni a másik személy, sokkal nagyobb kárt tud okozni annak szellemi és lelki világában.

A törzs fiatalabb vadásza, akik a környező erdőket, dombokat szokták naphosszat járni, próbálnak nagy komolyan úgy viselkedni, mintha felnőtt és harcedzett vadászok lennének, és nagy zsákmányról és vadászatokról álmodnának. Egy ilyen környékbeli vadászat alkalmával előfordult egy érdekes eset, ami Áhti számára mélyen meghatározta a törzssel való kommunikáció fő irányvonalait.

Amikor az ifjú vadászok egy csoportja elindult, Áhti utánuk szólt, hogy legyenek óvatosak, figyelmesek, mert bármi lehet a dombokon túl, akár még ismeretlen állatok is, akikkel még soha nem találkoztak eddig. Áhti ezt úgy értelmezte, hogy azért szólt, mivel érezte, hogy a dombok felől olyan erők és gondolatok áradnak feléje, amelyek magában hordozzák a halált és a pusztítást, az óvatosságot, a felkészülést. A vadászok ellenben ezt csak úgy értelmezték, hogy Áhti figyelmeztetni akarja őket arra, hogy a dombokon túl rájuk vár valami ellenség, valamilyen ellenfél, akit nekik mindenképpen le kell győzni. Hasonló volt mind a két értelmezés, ahogy Áhti és az ifjú vadászok érezték, de mégsem ugyanarról szólt. Míg Áhti értelmezésében a féltés és az óvás játszott szerepet, addig a vadászok értelmezésében az indulat, a mindenek feletti győzelem. Ebből adódott a későbbiekben a fellángoló konfliktussorozat, ami valójában nem Áhtira irányult, hanem a va-

dászokra egymás között. Ugyanis Áhti az átadott információval minden vadásznak a saját szellemi és lelki képességéhez mérten különféle érzelmhullámokat szabadított föl. Ezeknek az érzelmhullámoknak a hatására az ifjú vadászok egymás között gyakrabban kerültek nézeteltérésbe, illetve gyakrabban vívtak egymás között szópárbajokat. Áhti felismerte, hogyha ő akkor nem szól bele, akkor a vadászok között megmarad az egyensúly. Pontosan azért, mert ő nem diktál olyan érzelmhullámokat, amelyek emberek között képes a nézeteltérések és véleménykülönbségek indulati energiáját felszabadítani. Ez az eset számára hosszú időre nagy tanulságot jelentett.

A tanulság legfontosabb lényege az volt, hogy egy-egy mondat, amit emberek egymás között elejtenek, az egyik ember számára megnyugtató, míg a másik ember számára indulatokat, érzelmeket kavará. Ezek az érzelmek és indulatok nem mindenki számára egyformán kezelhetőek. Áhti felismerte azt is, hogy az emberi létben az érzelmek és gondolatok legfontosabb mozgató- és hajtórugója valójában a boldogság utáni állapot felidézése, elérése és keresése. Ennek a három dolognak a legfontosabb megnyilvánulása az emberek alapértelmezése szerint a táplálkozás és a testi öröme formájában nyilvánul meg. De ugyanígy rájött arra is, hogy saját életét tekintve, amikor az ember ezeket az energiákat saját belső világában tudja megmozdítani, akkor sokkal nagyobb és mélyebb erőket tud felszínre hozni, és sokkal mélyebb és tisztább gondolatokat tud önmagában megtartani és erősíteni.

Az idő múlásával Koor megtanította rengeteg

titkos és rejtett légzésre. Ezeknek a légzéseknek valójában azért volt titkos és rejtett értelmük, mivel maga a gyógyítás és a más világokkal való kommunikáció, az igazából mint kiváltság működött. Ennek a kiváltságnak legfontosabb megnyilvánulási jeleként ezek az emberek olyan belső lelki és szellemi erőket tudtak megmozgatni, ami az egyszerű halandók számára elképzelhetetlen. Áhti megtanulta Koortól ezeket a belső tüzeket megmozgató légzőgyakorlatokat, illetve hosszú hónapokon át figyelte a természet mozgását, a füvek hajladozását, a fák suhogását, ahogy a szél simogatja őket. Ugyanazt a mozgást szabályozva, légzésével kombinálva megalakította saját belső légzőrendszerét, amit naponta többször is elvégzett. Ezeknek a légzőgyakorlatoknak a hatására olyan gondolati és szellemi erők kezdtek kibontakozni benne, amely folyamatoknak a működésére még az öreg Koor sem tudott neki megfelelő tanácsot, segítséget adni, hogy mibenlétüket teljesen fel tudja térképezni.

Lassan, ahogy teltek Áhti évei, egyre gyakrabban és gyakrabban került kapcsolatba a lét magasabb síkjával. Álomban, illetve légzőgyakorlatai alatt félmeditatív állapotban gyakran beszélgetett ugyanazokkal a szellemekkel és lelkekkel. Név szerint ismerte már őket, és hosszú, mély kommunikációba merültek az időről, a jövőről, illetve arról, hogy valójában létezik-e jövő, és valójában létezik-e idő.

Ezekben a félmeditatív állapotokban gyakran látott képet Áhti olyan korokról, amelyek számára úgy nyilvánultak meg, mint a jövő, de valahogy úgy

érezte, hogy ezek csak ideák. Az ideák megnyilvánulási formája maga az alakzat, hiszen mindent egy energia hoz létre. Ennek az egy energiának a megnyilvánulási, illetve felismerési foka az, ami az ideát létrehozza. Abban a pillanatban, amikor az idea alapformációja elveszti jellegét, lényegét, a megnyilvánulása megszakad, úgy az energia valódi arcát mutatja, azaz a semmit, a tökéletességet és az összehangot. Ezeknek a gondolatoknak a felismerésével, értésével, és saját belső világába történő felszabadításával múltak el Áhti gyermekévei, amelyek nagyon mély nyomot hagytak testi, lelki és szellemi fejlődésén. Ezek a gondolatok voltak azok, amelyek egyértelműen társai fölé emelték, egyértelműen kijelölték számára az életében és létében követendő utat.

Harmadik fejezet

Egész éjjel dühöngött a vihar, óriási dörrenések, villámok tépázták az éjszakát. Nagy kövér esőcseppek záporoztak, s minden állat elbújt a szél és az eső rohamai elől.

Koor, az öreg csak ült kunyhójában és elmélkedett a törtéteken. Egy hét múlt el a támadás óta, a törzs élete visszatért a régi kerékvágásba, de érezte, hogy már semmi nem a régi. Lassan valami új és sorsfordító dolog kezd kibontakozni. Pontosan tudta, hogy ehhez a lánynak, Áhtinak - aki betévedt az Álom-ösvénybe - köze van. Tudta, hogy a törzs régi szokása szerint azokat, akik az Álom-ösvényre tévednek, el kell választani a törzstől, mert ezt kívánja a törzs érdeke. De most nem érzi ennek a folyamatnak a készletét, nem érzi, hogy a kislányt az erdőben magára kellene hagyni, hogy bizonyosságot kapjon a törzs arról, hogy a lány valóban járt-e az Álom-ösvényben.

Csak forgolódott ágyán, felállt, majd újra leült. Egész éjjel fent volt. Néha kiállt az ajtóba, s nézte a szakadó esőt, ahogy az elemek tombolnak, nézte, ahogy a kékes-fehéres villámfényeknél minden sejtelmes és varázslatos színt ölt. Csak gondolkodott, de nem talált választ. Még csak sejtette, hogy valami új van készülöben. Ahogy közeledett a virradat, nem tudott semmire magyarázatot adni, s úgy döntött, nem szól senkinek, hanem elmegy túl a dombokon a sziklák közé, ahol fiatalkorában is túljutott az életben maradás próbáján, amin minden gyógyítónak át kell esnie.

A mosoly fénye suhant át rajta, amikor eszébe jutott a fiatalkori történet a gyógyító próbájáról, az életben maradás próbájáról, és arról, hogy mennyire tudja önön enjét feláldozni azért, hogy másokon segíteni tudjon. Ahogy ott állt a kalyiba ajtajában, nézte a szakadó esőt, a távoli villámokat, villámfényeket, hallgatta az égi robajt, majd fülelt, és megpróbált kiolvasni valami jelet a szél hajtott fák suhogó neszből. Gondolataiban visszautazott a távoli múltba, s újra ott állt a nagy útra készülve, lent a nagy szikláknál, és újra fiatalnak, erősnek érezte magát, ismét tette késznek. Becsukta a szemét, s úgy érezte, hogy megszünt körülötte a világ. Újra visszatért emlékeibe, abba a korszakba, amely eldöntötte számára, hogy milyen is egy igazi gyógyító, s mit is kell tennie egy igazi gyógyítónak, hogy munkájának lelkeségét felismerje.

Emlékeiben újra megrakta a tüzet, nézte, ahogy a hatalmas lángok az ég felé törnek, érezte, ahogy magánya elmúlik, s lelke, szelleme egyesül a tűz szellemével. Majd érezte, ahogy magához hívja a víznek, a földnek s a levegőnek a szellemét, és gondolatai erejével egyesíti őket, de nem elméjén kívül, hanem valahol mélyen, a belső világában. Ott, ahol minden gyógyítónak olyan erőtartálékokkal kell rendelkeznie, ami messze túlmutat az élet egyszerű felismerési folyamatain. Egy pillanatra visszarévedt a múltból, ismét nézte a vihart, és csodálta azt a hatalmas gigászi erőt, ami megnyilvánult. Tudta, hogy ezek az erők formálják a világot és benne az embert, hogy minden mindenre hatással van, és minden egy

összefüggő rendszert alkot. Úgy érezte, hogy a vihar azt súgja neki, hogy ez a megtisztulás korszaka, valami régi, múltó dologról lemosás a megszokás fényét, s a következő napsugárral minden valami új életerőt kap, új felismerést. Ez a változás igazi mibenlétének a felismerésének a folyamata. Ahogy visszaemlékezett a múltba, és nézte az esőt a jelenben, tudta, hogy ez mind egyszerre történik, és így megértette szép lassan, hogy mi az a változás, amire kezdett ráérezni. Az a lelki és szellemi tudás, ami benne van, s benne volt generációk hosszú során át minden gyógyítóban, és benne volt a kiválasztottakban is, akik nagy ritkán eljöttek közéjük, és az Álom-ösvényben folytatták útjukat. Ez a tudás, ez mindenkié kell, hogy legyen. Ez az igazi változás, amikor a gondolatok kezdenek egyesülni, hogy mindenki elinduljon az Álom-ösvény felé. Úgy döntött, hogy reggel, mikor elmúlik a vihar, ismét elmegy oda és majd meglátja, hogy mi az, ami rávezeti a helyes útra, hogy bizonyosságot szerezzen a saját érzéseinek a helyességéről.

Mindenféle gondolatot eltávolított elméjéből, és leült a kalyiba ajtajába, nézte a vihart, és próbálta a törzs jövőjét, saját jövőjét megfejteni, de nem jöttek érzések, s ahogy múlt az idő, egyre jobban érezte, hogy azt kell tennie, amit gondolt:

“El kell menni, s ki kell kérni a halottak szellemeinek tanácsát, hogy merre menjenek tovább.” De ha ők nem adják meg a tanácsot, akkor megpróbálja kikérni az élet teremtőinek tanácsát, és ha megfelelő alázattal és tisztelettel fordul feléjük, akkor

egészen biztos, hogy ők tudnak segíteni. Mikor ezt eldöntötte magában, hogy mit fog tenni, álom szállt rá. Lefeküdt, s mély álomtalan álomba merült.

Reggel a vihar már továtúnt, madarak csiripeltek a fákon, a nap fényes narancssárga korongja vidáman szakította át a látóhatárt és nevetve kúszott az égen fölfelé. Koor mikor felébredt, tudta, hogy nem álmodott, de mégis furcsa érzés ragadta el, hogy az éjjel valami különös dolog történt vele, amire nem talál magyarázatot. Egy ideig csak tette-vette dolgát kalyibájában, de semmilyen válasz vagy gondolat nem született elméjében arra vonatkozóan, hogy mi történt az éjjel. Úgy érezte, hogy a vihar szelleme nem csak azért jött el, mert megharagudott a világra, hanem a haragjában volt valami más is, ami talán összefügghet azzal, ahogy az emberek tétován állnak saját gondolataik előtt.

Koor nem szólt senkinek, összepakolta csomagját, fegyver gyanánt csak egy botot vitt magával, s elindult kifelé a táborból. A patakparton ment, követte a víz folyását, hallgatta a vizet, s egész nap tartó útja során csak arra figyelt, hogy az erdő merre vezet, hol vannak azok a jelek, gondolatok, sugallatok, amelyek talán tudnak neki valamilyen támpontot adni, és akkor lehet, hogy nem kell elmenni a szikláig, elég lesz csak addig menni, ahol a jelet megtalálja.

Estére egy frissen kidőlt fa akadt az útjába, amit a vihar döntött ki. Elelmélkedett rajta, hogy vajon ezt akadálnak szánták-e a zord idő szellemei, vagy pedig csak a fa tört meg. Nem érzett feszültséget a fában, sem félelmet saját belső lelki világában,

s így tudta, hogy az nem neki szól. Tovább indult, s odébb sokkal több fát talált kitörve, vagy villámoktól sújtva lángokban, és ekkor már tudta, hogy a vihar szellemei vad táncot járva átsétáltak az erdőn, és ami az útjukba került, mindent porrá zúztak. Tudta, hogy ez nem neki szólt, de érezte valahol a zsigerei mélyén, hogy van összefüggés a között, amit ő gondol, és ami az erdőben történt, és amit Áhti mondott, amikor benn állt a körben. Úgy érezte, hogy ezt az egész világot valami egységes, óriási, halhatatlan szellem irányítja, akinek hatalmát senki nem tudja felmérni ésszel, s aki képes befolyásolni a múltat, a jelent és a jövőt, aki képes a téren és az időn át szinte bármit megtenni. Ahogy gondolataiban elmélkedett erről az óriási szellemről, egyik faágról egy aprócska, színpompás madár szállt fel, és szinte utat mutatva neki, pár pillanatig előtte röpült, mint aki vezetné. Koor megérezte, hogy a madár üzenetében az van, hogy most nem ezen kell gondolkodnia, hanem továbbmenni addig, amíg el nem éri az általa kiválasztott célt. Ekkor már tudta, hogy nem kell neki jeleket keresni, mert megkapta, hogy tovább kell mennie. Hívta, vonzotta a madár olyan erővel, hogy ő elementáris vágyat érzett az iránt, hogy kövesse. Ilyen erőt még fiatalkorában is ritkán érzett, amikor az erdőket járta, s tanulta, hogy hogyan kell gyógyítani.

Egész éjjel ment, úgy érezte, hogy minden pillanat drága, és minél eltökéltebben és határozottabban ment az útján, annál távolabb került tőle a fáradtság, az éhség és a félelem. Mikor megszomjazott, akkor ivott egy kicsit a patakvízből, néha meg-

állt, fülelt, hogy nem vesz-e észre valamit, vagy figyelme nem hagy-e el valamilyen fontosnak látszó, vagy éppen fontos jelet. Útja során nem találkozott vadakkal, se medvével, se más állattal. Néha látta a nyomokat, hogy ott jártak előtte a patak partján inni, de mire odaért, arra az állatok mind továbbmentek. Koor úgy érezte, hogy az a nagy szellem, akin az előbb gondolkodott, minden vadnak az erdőben megsúgta, hogy most ne úgy nézzenek rá, mint zsákmányra, hanem úgy, mint aki az útját rója, és segítségre van szüksége. Megérezték benne azt, hogy ő most egy nagyon fontos dolgon töri a fejét, és most támogatni kell.

A vadak abban tudtak neki segíteni, hogy útjából félreálltak, és csak távolról nézték, ahogy a vízparton erőteljesen haladt célja felé. Az éjszaka beálltával csak árnyak és hangok kísérték útján, de nem látta semmilyen jelét annak, hogy bármilyen veszély leselkedne rá.

Már erősen hajnalodott, amikor a patak az erdőből egy széles rétre ért, s a rét túlsó végén, messzi a látóhatár alján óriási sziklatömböket pillantott meg, amint az ég felé tornyosulnak, mint megkövesedett fák. Koor délutánra érte el a sziklákat. A nap már erősen hanyatlóban volt, mikor egyszer csak letért jobbra az útjából és kezdett eltávolodni a pataktól, befelé ment a sziklák között, míg egy piciny tisztáshoz ért. Óriási sziklaoszlopok vették körül. Boldogan és ismerősen köszöntötte a helyet. Sok évvel ezelőtt már járt itt, s ez volt az a hely, ahol fiatalkorában túljutott élete legnehezebb próbatételein. Ez volt

az a hely, ahol bebizonyította a törzsnek és önmagának, hogy valóban méltó arra a feladatra, amire a sors kijelölte. Emlékei kezdtek felidéződni, újra látta azt a tüzet, látta és érezte azt a pillanatot, amit akkor érzett, amikor először járt a sziklák között.

Leült a fűben s nézte, ahogy a sziklák tetejét magasan tűzi a nap, s körülötte lent már minden kezdett homályba borulni. Mély, narancssárga színek pompáztak a sziklák tetején, s fent a kék égben éles kontrasztként ütöttek el egymástól. Rengeteg madár volt a sziklák közt, s Koor úgy érezte, hogy ez jel arra, hogy a nagy szellemek elfogadták kérését, s megpróbálnak neki segíteni úgy, hogy ő megértse a segítségüket, s annak mondandóját. Miután kipihente magát, leült, majd körülnézett, utána érzékeivel megpróbálta figyelni, hogy a környezetében rajta kívül van-e más is. Mikor minden felől az az érzése jött vissza, hogy egyedül van, felállt s elment tűzifát gyűjteni. Mire a nap lenyugodott, a tűz már égett, s embermagas lángjai hosszú órákon át megvilágították a sziklákat. Az éjszaka már elég erőteljessé vált, amikor a lángokból óriási vörös parázshamu lett. Koor ott ült mellette, lábait egymásra téve, kezeivel hátul megtámasztva magát, és az őseitől tanult módon megpróbálta elméjét elcsendesíteni. Mikor eljutott a béke birodalmába, hanyatt feküdt, és tudatosan törekedett arra, hogy minél mélyebb álomba tudjon jutni, mert az istenek álomban fogják megsúgni neki azt, amit tennie kell. Úgy érezte, hogy ez a legbiztosabb módja annak, hogy közte és az istenek között a kapcsolat tökéletes legyen, és hogy ő egyértelműb-

ben és tisztábban meg tudja érteni sugallataikat és gondolataikat.

Mikor gyakorlataival végzett, érezte, hogy közeledik az álom, s engedte, hogy úrrá legyen rajta, elhatalmasodjon felette. Érezte, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre zuhan. Zuhanásában nem valami ismeretlen területre fog érni, hanem pontosan tudta, hogy egy fénylő gondolatokkal teli, anyagtalan állapotba. Mikor beért abba az állapotba, úgy érezte, hogy azok, akiket hívott, ott vannak körülötte. Álmában látta őseit és azon tagjait a törzsnek, akik az ő ismerősei voltak, és még régebbieket, akiket már nem ismert. De látott köztük olyanokat is, akik még csak ezután fognak megszületni. Mindegyiket illően köszöntötte, s ők is köszöntötték őt. De amikor beszédbe elegyedtek és szóba kerültek a történések, Koor azt kérdezte tőlük, hogy vajon jó irányban járt-e, mikor azon elmélkedett, hogy Áhtit nem kell a törzsből kiközösíteni, mert egészen más érzése van vele kapcsolatban. Mert ő nem azért van ott, amiért a többiek, hogy tanulja az élet dolgait, hanem azért hogy segítsen másoknak, hogy azok egyre könnyebben tudják tanulni azt, hogy hogyan kell élni. Ekkor váratlanul az ott lévő ősök szellemei kicsit eltávolodtak Koortól, és az észrevette, hogy nem azért távolodnak el, mert nem akarnak segíteni, hanem azért, mert megjelent egy gondolat, ami nem anyagi vagy alaki formációban volt jelen, de egyértelműen Koor felé szállt. Koor ráérezett, hogy ez a mindent teremtő gondolat meghallgatta kérését, s álmában eljött hozzá, hogy segítsen neki. Színekben és hangokban beszélt hozzá, és

az volt a mondandója, hogy Koor csak támogassa Áhtit mindenben, de addig, amíg nem kap jelet rá, ne szóljon senkinek arról, hogy mi történik és hogy miért történik. Próbálja meg titokban tartani, mert Áhti a kövek szellemének erejét őrzi, és amíg ez az erő nem fejlődik ki benne teljesen, addig hagyni kell és támogatni, hogy benne az elrejtett titkok egyre jobban és tisztábban tudjanak megnyilvánulni. Miután beszélt az ősök szellemével, s elhamvadt a tűz is, újra visszaindult a táborba. Fenn, a messzi égen szürke felhőgomolyagok kezdtek gyűlni. Minél közelebb került a táborhoz, annál erősebben érezte, hogy ez az átmeneti jó idő csak ajándék volt neki, hogy minél könnyebben és akadálytalanul tudjon eljutni a Kérdések Sziklájához, ahol kérdéseiben, érzéseiben, gondolataiban fel tudta tenni a kérdést azoknak az erőknek, amelyek a lét magasabb síkjain vannak. Amikor beért a faluba, ismét kitört a vihar, és az égi háború újra harcra hívta a világot alkotó elemeket.

Negyedik fejezet

Az álom után Koor hosszú ideig elmélkedett azon, hogy mi történjen. Egész hajnalban ébren volt, hallgatta, ahogy az eső eláll, és párás csend borul a tájra, majd újra szemerkélni kezd, s figyelte, ahogy a falevelekről szinte ritmusos koppanással hullik alá a nedves avarra egy-egy esőcsepp. Kalyibája résein egy-egy eltévedt, kósza esőcseppszökevény be-bepottyant, de ez számára nem azt jelentette, hogy az ki van téve a szélsőségeknek, hanem ezt inkább úgy fogta fel, hogy ő maga része a nagy egésznek, és ha kint esik, akkor a természet részeként ő sem tudja magát elkülöníteni az esőtől. Hajnalban az eső elállt, az ég messzi keleten kezdett kitisztulni, de ez most nem kötötte le Koornak a figyelmét, sem a madarak éneke, hogy abból szűrje le az aznapra vonatkozó történések lehetőségét.

Egész kora hajnalban az álomban átélt élményeken gondolkodott, hogy hogyan tudja kivitelezni, megcsinálni, amit kell. Kora délelőtt csak ült a kalyibában, néha rakott egy kis fát a házi tűzre, s nézegette körben a falakon lévő állatkoponyákat, a különféle növényi kivonatokból készült, agyagedényben tárolt párlatokat, főzeteket, s azon elmélkedett, mi legyen a megoldás, mitévő legyen. Majd, mint apró felismerés - jutott eszébe a gondolat -, hogy úgy fogja kivitelezni, hogy valójában ne az legyen a törzsben, hogy ez az ő döntése, hanem szépen, lassan rávezeti a törzset arra, hogy úgy

gondolják, hogy a saját véleményüket mondják ki akkor, amikor majd döntenek Áhti sorsa felett.

Rájött, hogy úgy kell irányítania a törzs életét, hogy az ne az ő akaratát tükrözze. Saját magát úgy tekintette, mint egy végrehajtója, egy közvetítője a magasabb hatalomnak, ami az egész világot, mint egységes egészet kormányozza és koordinálja. Sokat elmélkedett azon, hogy ez a magasabb hatalom mi lehet, mi lehet a neve. Arra a megállapodásra jutott magával, hogy ezek az ősök, a fák, a füvek és az állatok szelleméből alkotott közösség az, ami az élet földi megnyilvánulását irányítja. Valószínűnek tartotta, hogy ezt a közösséget valamilyen egységes gondolat irányítja, mert ezek az erők, mint eltávozott társaik szellemei, vagy mint a füvek, fák, növények, állatok szellemei csak részei az egésznek, s ez úgy nyilvánul meg, hogyha ezeket egységes egésként próbálja értelmezni magában. Úgy gondolta, azzal, hogy Áhtinak szerepe van a jövő megformálásában, az valójában nem az ő egyszemélyes döntésére épül, hanem magasabb szempontok meghatározására. Az előbb említett egység és egész, a természet végeláthatatlan láncolata döntött úgy valamiért, aminek okaképpen Áhtira ruházta rá azt a nem mindennapi hatalmat és szerepet, amit ő biztos, hogy nem tudott volna kivitelezni, pedig őt tartották a törzsben a titkok legnagyobb tudójának. De úgy érezte, ez a szerep csak egy ráruházott megnyilvánulása a természetnek, s ő csak egyfajta végrehajtója és kivitelezője valójában annak, amit az a hatalmas közösség - amit ő a

szellemek világának nevez, - létre akar hozni. Érezte, hogy valahol ez a közösség csak nagy távlatokban tud gondolkodni, sokkal nagyobbban, mint az ember, mivel volt valami halvány érzete arra vonatkozólag, hogy ezeket a dolgokat nem csak abban az egy időben kell nézni, ahogy ő nézi, hanem sokkal összetettebben.

Ő maga soha nem járt az Álom-ösvényen, bár volt idő, amikor úgy érezte, hogy egy-egy réveteg pillanatában rálépett. Azt pontosan tudta, érezte, hogy az Álom-ösvény és a Holtak Birodalmába való kirándulások nem ugyanazt jelentik. Mert tudta, hogy a holtakhoz való eljutás, amikor meg akar tőlük valamit kérdezni vagy tanácsot akar tőlük kérni, az mindig valamilyen segítséggel történt. Akár a természet erőit, akár a vadak szellemét hívta segítségül, mindig valamilyen külső erő segítségével tudta megtenni ezeket az utazásokat, bármilyen világba is akart elmenni kirándulni, körülnézni vagy tanácsot kérni. Tudta, hogy az Álom-ösvényhez, az álom-járáshoz sokkal többre van szükség, és ez nincs meg benne. Igazából ő ezt nem is titkolta soha, de úgy érezte, hogy ő nem véletlenül van ott, ahol van, neki valójában az a szerepe, hogy felkészítse majd azt, aki az Álom-ösvénybe indul, hisz mint gyógyító, a törzsnek testi-lelki védelmezője, pontosan tudta, hogy mi kell ahhoz, hogy valaki az Álom-ösvényen járjon. Egyszer fiatalkorában megpróbált rálépni, de nem sikerült, és akkor pontosan el tudta dönteni magában, hogy ez az út nem neki való. Az ő élete másról szól, neki várni

kell, és majd aki el akar indulni ezen az úton a természet törvényei által, annak kell megadni azokat a lehetőségeket, amelyek lehetővé teszik, hogy végigjárja az Álom-ösvényt.

Eldöntötte, hogy elsőnek Bátut, a törzs vezérét fogja beavatni. De nagyon ravasznak kellett lennie, ugyanis pontosan tudta, hogy azok az emberek, akikben csak tévelyeg az Álom-ösvény gondolata és még nem kiforrott, azokat a törzs szemmel tartja, figyelemmel kíséri, és ha közösen úgy döntenek, akkor azt elűzik és testét visszaadják az erdőnek. Tudta, hogy Bátu, a törzs vezére nagyon nagy hévvel, hamar ki tudja mondani azt, hogy valakit száműzzenek a törzsből. Igaz, hogy sűrűn nem volt erre példa, de azért az évek múlásával mindig akadt egy-két ember, akit száműzniük kellett. Ő most úgy érezte, hogy Áhti nem tartozik azok közé, akit száműzni kell, és nem akart hibát elkövetni, ezért nagyon aprólékosan kidolgozta magában azokat az elméleteket, amelyek segítségével be tudja bizonyítani, hogy Áhti valóban az, akinek ő érzi.

Koor ezután kísértelt a kalyibájából. A törzs már javában végezte a szokásos délelőtti munkáját. Voltak, akik fáért mentek az erdőbe és már visszafelé jöttek, mások a közös étkezéshez szolgáló ételt készítették elő, míg Bátu, a törzs vezére nagy megelégedéssel járkált az emberek között, és kihez-kihez intézett egy-egy jó vagy épp bíráló szót. Ezeket a dolgokat nem azért tette, mert valamiféle hatalmat akart fitogtatni a többiek előtt, de pontosan

tudta, hogy ő, mint a törzs fizikai védelmezője, meg kell tegye néha azt, hogy az embereknek morális segítséget ad. Igaz, érezte ő is, hogy vívódik saját magával, mert olyan dolgokba, amikbe beleszólt, nem biztos, hogy mindig neki volt igaza. De pontosan látta, hogy egy embernek ugyan jó az az adott dolog, de a közösséget tekintve nagyon veszélyes is lehet, vagy éppen hátrányossá tud válni. Úgy döntött minden esetben, hogy a közösség érdekeit tartja szem előtt, és így fontosabb neki az, hogy több ember járjon jól, mint egy. Így képes volt egy-egy embert gyakran olyan lehetetlen helyzetbe hozni, amelynek eredményeképpen az olyan vívódásokon ment keresztül, ami elgondolkodtatta azon, hogy most a saját sorsát nézze vagy a közösségét. Bátu nem tartotta magát jó törzsfőnek, nem tartotta magát igazán vezérnek, de tudta, hogy az ereje és nyugalma által a törzs felnéz rá, elfogadják, és ő ezt a pozíciót felvállalva élte életét.

Ezen a reggelen Koorral találta magát szemben a tábor tüzénél. Eleinte hosszasan és nyugodtan beszélgettek az esőről, és Bátu azonnal tudta, amikor Koor elkezdett az esőről beszélgetni, hogy az valami fontosat akar neki mondani. Már megfigyelte, hogy az emberek amikor szóba hozzák, hogy milyen időjárás van, akkor rendszerint akarnak a másiktól valamit vagy szeretnének neki valamilyen nehéz, mély dolgot elmondani. Bátu, ahogy ráérezett erre a rejtett metafizikai kommunikációra, azonnal kimondta, amit gondolt. Hangosan rászólt Koorra:

- Ide figyelj öreg, érzem rajtad, hogy valamit

mondani szeretnél, de rejtegeted a gondolataidat, próbálsz kiforrasztani magadban, hogy mit mondjál. Ne kerülgesd, nyugodtan mondd ki azt, amit akarsz, és én figyelni fogok!

Koor ez alatt nyugodtan kuncogott magában, érezte, hogy terve sikerült. Nem neki kell kezdenie a beszélgetést, és nem ő kezdi felcsigázni a másiknak a kíváncsiságát szavaival, elég volt neki csak arra gondolni, hogy a másik kérdezze meg. Tudta, hogy ez egy óriási lehetőség, mert sokkal képlékenyebb és sokkal nagyobb befogadóképességű lesz egy másik ember gondolata, ha abban már felébredt a kíváncsiság, mint hogyha érdeklődés nélkül, csak pusztán tényként közölné vele bármit. Az emberi lélekben, ha tényeket jelentenek ki, akkor nagyon hamar képessé válik tagadásra, ha felcsigázott kíváncsiságról van szó, akkor nagyon hamar képes lesz a befogadásra, az új gondolat értelmezésére, és így az sokkal érthetőbb lesz, és könnyebb lesz kivitelezni azt, amit ő akar.

Mikor Bátu szavai elhallgattak, csak a tábor neszeit lehetett hallani. A tűz körül futkározó porontyok zsvajját, s egy-két öregasszony morgolódását, akiknél már természetes állapotnak tűnt a zsémbesség. Koor, az öreg felemelte tekintetét az égre, s halkán, nyugodtan megkérdezte Bátutól, hogy Áhtit nem kellene-e az erdőbe száműzni, mivel valami olyan dolog támadta meg a lelkét, amit ő nem biztos, hogy tud gyógyítani. Amint ezeket a szavakat kimondta, utána egy pillanatig hallgatott, majd szinte közömbösnek tűnően elkezdte szemeivel a tábor kö-

zös tűzének parazsát piszkálni, mint aki semleges, oda sem figyel arra igazából, hogy mit mondott, és mintha csak a törzs régi alaptörvényét hozta volna szóba, hogy akiről a törzs úgy véli, hogy bajt hoz rájuk, azt a régi törvény értelmében az erdőnek kell visszaadni. Tudta azt is, hogy Bátu, a törzs vezére nem akar felelőtlen döntéseket hozni. Nagyon régen volt már olyan, hogy valakit száműztek, s érezte, hogy Bátu reakciója nem az lesz, hogy ezt rögtön helyeselni fogja, hanem abban a pillanatban el kezd rajta gondolkodni, elmélkedni, és mindenképpen meg akar majd arról győződni, hogy Koor az öreg, jól döntött-e.

- Miért gondolsz, - kérdezte Bátu - hogy Áhtinak valami olyan tulajdonsága van, ami veszélyt hoz a törzsre, hisz még jóformán gyerek? Nem is biztos, hogy jól látod ezt? Bár öreg barátom, én hiszek abban, amit mondasz, és bízom benned, hisz sose csaptál be sem engem, sem a törzset, és mindig szem előtt tartottad a dolgokat. Tudod, te is megtudsz vénülni, mint a fán ülő holló, ezért képessé tudsz válni arra is, hogy hibásan döntsél. Azért én nem vagyok abban biztos, hogy ennek a kislánynak valami olyan problémája lenne. Majd utánajárok ennek a dolognak, és majd meglátjuk, hogy mi lesz belőle.

Halkan, szinte észrevétlenül a csend belopózott a két ember közé, és Koor tudta, hogy ez a csend sorsdöntő pillanatokot hord magában. Bátu csak követte szemével Koor tekintetét az izzó parázspan és nagyokat hümmögött vagy az állát vakargatta. Hol

az égre nézett, hol a fákra, s látszott rajta, hogy erősen elmélkedik azon, hogy most mit tegyen.

“Hallgass nővéreidre, és próbálj meg az öreggel szembeszállva meggyőződni arról, hogy mi is történjen valójában!”

Az utolsó gondolatát választotta, úgy döntött, hogy szembeszáll az öreg gyógyítóval, és helyette megpróbál a dolgoknak a mélyére járni.

- Nem, úzzük el Áhtit - mondta nyugodtan és halkán az öreg Koornak, majd folytatta. Helyette megpróbálunk mindennek utánajárni arra vonatkozóan, hogy Áhti valójában olyan-e, amilyenek te látsz. De az is lehet, hogy te tévedsz, és akkor téged fogunk elüldözni, mivel hasznavehetetlen vénember vagy, aki már semmi mást nem tud az égegyadta világon, mint csak brummogni, és azt hiszi magáról, hogy medve, holott valójában egy egyszerű kis hangya, amelyik medvének képzele magát. De öreg, látom és érzem rajtad, hogy te valamiben nagyon ravaszkodsz, és ez a ravaszkodásod tette számomra bizonyossá azt, hogy Áhtit nem elűzni kell, hanem végignézni, hogy mi az, amire te ilyen bőszen reagálsz. Majd megfordult és elindult az erdő felé, választ se várva az öregtől, úgy is tudta, hogy az öreg előbb-utóbb be fogja avatni a részletekbe és ennek kapcsán úgyszólván derül mindenre.

Ahogy a törzsfőnök távolodó hátát nézte, Koor nagyon örült annak, hogy terve sikerült. Ki tudta mondani a törzsfővel azt, amiben ő már eredetileg döntött, azonban ő nincs abban a pozícióban, hogy ezt felvállalja és kimondja. Tudta, hogyha ezt így a

törzs elé teszi, akkor meginogtathatja a törzsfőnek a közösség élén betöltött szerepét, s ezáltal akár a törzs egységét is meg tudná bontani. De így a törzsfő most nyilvánosan megőrizte tekintélyét, mert Koor teljesen tisztában volt azzal, hogy ugyan úgy tűnt, hogy ketten beszélgetnek, de az öregasszonyok, akik ott serteptétek a kalyibák között, szinte minden szavukra éberem figyeltek és azt megjegyezték. Tudta, hogy most már mindenki a törzsben Áhtiről beszél, és mindenki meg van győződve a maga kis elméletéről, a maga kis gondolatáról. Érezte, hogy ezzel bizonyos fokig megosztotta a táborát, de a törzsfő döntésével senki nem mer szembeszállni. A törzsfőnek nem fizikai hatalma van a többiek felett, hanem egyszerűen elfogadják vezetőnek, vezérnek, irányítójuknak, mint egyfajta felelős személy, aki magára tudja vállalni a döntések fontosságát és felelősségét.

Koor elindult az erdőbe, hogy az aznapra tervezett dolgait elvégezze, beszerezze a megfelelő gyógyfüveket, köveket, s megfelelő mennyiségű, tiszta forrásvízhez tudjon jutni, amiben majd ki tudja főzni az általa szedett füvek és gyökerek főzetét. Igazából biztos volt benne, hogy ezekre nincs szüksége Áhtinak, de valamiért úgy érezte, hogy ez egyfajta segítség, és lehet hogy majd később neki is kell. Soha nem árt, hogyha ezek a gyógyító szerek a készletében rendelkezésére állnak. Mivel nem csak egy dologra lehet őket felhasználni, hanem számtalan más problémában is a segítségünkre tudnak lenni. Bátu is eltűnt a fák között. A törzsben csak a gyerekek és a vénék maradtak, akik csak most kezdtek a

tűz köré ülni, mivel betartották azt a tiszteletet, hogy ha a közösség tűzénél számukra fontos emberek vannak jelen és bármiről beszélgetnek, akkor senkinek nem illik a közelébe menni. Nem azért, mert félnek, hanem egyszerűen csak tisztelik azokat az embereket, akik a törzs érdekében bármilyen gondolatot meg akarnak vitatni, és az ilyen döntéseket senkinek nincs se joga, se lehetősége arra, hogy megzavarja, mivel a bennük élő tisztelet a másik iránt ezt a jogot és lehetőséget alapjaiban megváltoztatja. Most, hogy a tűz szabaddá vált, a törzs vénei körbetelepedtek és mindegyik érezte, hogy itt valami nagyon nagy dolog történt. Érezték, hogy olyan erő szabadult fel, ami a törzs jövőjét megváltoztatta.

Meta volt a törzs egyik legöregebb embere, aki már hosszú évek óta nem járt vadászni. Semmi mást nem csinált, csak kedvenc elfoglaltságát: a fekete szürkés obszidiánból és a vörösesbarna obszidiánból válogatott. A barnából szakócat vagy valamilyen vágóeszközt készített, míg a feketéből a baltának való anyagot választotta szét. Igaz, hogy ő volt a törzs egyik legöregebb embere, de ügyes keze ellenére még mindig a közösség hasznos tagjának tekintette magát, bár a balták készítésében inkább már csak a válogatásnál és a csiszolásnál tevékenykedett. Magánál a koppantásoknál, a baltaforma elnyerésénél nem tudott tevékenyen dolgozni, mivel ereje elhagyta, csak jó kedve, vidámsága és örökké éber gondolkodása maradt a régi.

Az öregek, ahogy ültek a tűz mellett, és figyelték az asszonyok beszédét, hallották, amint a ka-

lyibák mögött arról beszélnek, hogy Áhti valamilyen erő birtokosa lett. Ez Koort, a törzs gyógyítóját és Bátut, a törzs vezérét arra ösztönözzék, hogy arról beszéljenek, hogy Áhtit nem kellene-e az erdőnek visszaadni, száműzni, és így a törzset megvédeni. Senki nem hozott igazából olyan döntést, hogy el kellene Áhtit kergetni, de mindenkinél lehetett érezni, hogy a gondolataik mögött ott rejtőzik valamilyen félelem az ismeretlentől, és mivel ezek az asszonyok sokkal fiatalabbak voltak, mint a törzs vénjei, nem emlékeztek még olyan eseményre, hogy valaki az Álom-ösvényre tévedt volna, és annak milyen hatása lenne a közösség életére. Míg a törzs vénjei között akadt egy-két ember, akik láttak olyat, aki próbálkozott az Álom-ösvény járásával. Volt olyan, akinek kisebb-nagyobb mértékben ez sikerült is, de volt olyan is, aki elbukott, és a törzs elűzte, visszaadta testét az erdőnek.

A nap lassan kezdett nyugovóra térni, az ifjabb vadászok kezdtek visszatérni. A tapasztaltabb, öreg vadászok mindig napnyugta körül közeledtek a tábor felé, és mindig óvatosan, szinte halkán, nesztelenül léptek a tábor területére. Sokszor csak azt lehetett észrevenni, hogy egy-egy öreg, tapasztalt, rutinos erdőjáró ott áll a kalyibák között, és szinte észrevétlenül, hangtalanul és nesztelenül lopózik be. Az öregebb vadászokra jellemző volt, hogy minden mozdulatuk, mozgásuk, gondolkodásuk teljesen megegyezett az erdő ritmusával. Soha nem akartak hangosak és zajosak lenni, mert megtanulták az erdőben, hogy csak akkor tudnak életben maradni, ha

elfogadják a természet törvényeit, mivel ha nem így viselkednének, akkor az erdő előbb vagy utóbb elpusztítja őket. Ha felhívják magukra a figyelmet, akkor kivívják maguknak a halált, és ez a halál visszavonhatatlanul meg tudja pecsételni a törzs sorsát. Elég, hogyha egy-egy komolyabb vadászon a vadászok egy része ottmarad, akkor a többiek kevesebb létszámban mennek vadászni. Ha kevesebben mennek vadászni, a sikertelenség sokkal valószínűbb, és egy sikertelen vadászat mindig éhezést von maga után. Ha éhezést von maga után, az halált jelent. A halál pedig azt jelenti, hogy a törzs meg tud szűnni, s nem lesznek új generációk.

Estére, mikor mindenki visszaért, már csak Áhtiról beszéltek az emberek egymás között, és Áhtit keresték, de nem látták. Ekkor derült ki, hogy a lány már a hajnal előtt megszökött a táborból. Se Bátu, se Koor, se Meti, senki nem vette észre, csak a hiányát érzékelték, és ez valamilyen módon feltűnt mindenkinek, hogy ez inkább fájdalmat és kíváncsiságot rejt magában, mintsem valamiféle haragot vagy bármi ilyesmit. Mikor teljesen bebizonyosodott, hogy Áhti eltűnt, elkezdtek elmélkedni rajta, hogy hol lehet, de igazából senki sem akart utána menni, hogy megkeressék. Mikor Bátu, a törzs vezére visszajött, akkor elmondták neki, hogy Áhtit nem találják sehol. Ő erre legyintett egyet és azt mondta:

- Majd visszajön, hogyha jónak látja, ha kedve tartja. Ahhoz már elég nagy, hogy vigyázni tudjon magára, bármilyen veszéllyel is kerül szembe. Egyébként is mindenki tudja már azt, amit reggel

Koorral, az öreggel beszélgettünk, így ha tényleg veszélyt jelent a törzsre és veszélyt hordoz magában, akkor az erdő úgyis el fogja pusztítani. Ha visszajön, az viszont már egy bizonyítéka annak, hogy valami olyan dologgal rendelkezik, ami elég indok ahhoz, hogy ne számúzzuk az erdőbe.

Ezután mindenki leült a tűz köré és a napi vadászatról beszéltek. Az öregebb vadászok elmesélték az ifjaknak, hogy látták a szarvasok vonulását, amint az alacsonyabb régiók felé tartanak. Így tudták, hogy lassan elérkezik a nagy hidegek ideje, amikor ezek az állatok kellemesebb klímájú erdők felé indulnak el, és tudták, hogy ezután érkeznek a bölények, a medvék, s a farkasok is újra. Ez azt jelenti, hogy az embereknek szembe kell nézniük a természet erőivel, amely eléggé komoly kihívást jelent számukra. Bizonyoságot kell adniuk a nagy anyatermészetnek, hogy életben tudnak maradni és tovább tudják folytatni életüket a mindennapok medrében. De tudták azt is, hogy az ilyen változásokkal, a természet rendjének a fordulásával nem csak a vadak térnek majd vissza, hanem eljön az ideje majd annak is, hogy egy nap új ellenség támad rájuk. Tudták, ahogy ők ideértek a vadak nyomát követve és vándorolva a vadcsapásokon, ugyanúgy más vadászok is ideérnek, és ők is élni akarnak, ők is életben akarnak maradni.

Bátu, a törzs vezére már többször tett utalást arra, hogyha legközelebb idegen vadászokkal találkoznak, akkor nem szállnak harcba, csak ha azok megtámadják őket. Többször utalt arra, hogy jó lenne valamiféle közösséget létrehozni más törzsekkel

együtt, mert a nehézségeket a nagy viharok idején, vagy az éhezést, amikor kevesebb a vad, talán sokkal könnyebben át tudnák vészelni, hogyha nagyobb létszámban vannak. Igaz, volt egy rejtett gondolata is: féltette a törzset, mi lesz velük akkor, amikor ő már megöregszik és nem lesz, vagy ha netalántán valamilyen vadászatban vagy harcban halálát leli. Így viszont, ha egy szövetséget alakítanak ki más törzsekkel együtt, akkor olyan közösséget tudnak létrehozni, amelyik összetartóan védelmezi tagjait. Ez azt jelenti, hogy az ő pozíciója kicsit megváltozik, főleg ha egy nagyobb létszámú törzssel találkoznak, de próbált mindig arra törekedni, hogy ezt a közössége ne úgy élje meg, hogy ő megfutamodik, hanem úgy, mint egy okos döntés, mely azt a célt szolgálja, hogy megpróbál gondoskodni a törzsről úgy, hogy az megfelelően védett és biztos háttérrel rendelkező közösség legyen.

Hosszú napok múltak el így, tétlen várakozásban, s minél jobban múlt az idő, s Áhti nem került elő, mindenki annál kényelmetlenebbül és nyugtalanabban érezte magát. Egyre szótlanabb és csendesebb lett a közösség, de senki nem akart Áhti után menni. Mindenki bízott a természet döntésében. Abban, hogy ami történik, az nem véletlenül történik, és mindennek oka és célja van, amit ők átlátnak. Azt valahogy érezték, hogy ezek az okok és célok valahol azért nyilvánulnak meg, hogy nekik segítsenek.

Áhti egyik pillanatban még önfeledten figyelte a törzs életét, míg a következőben erős késztetést, vonzódást érzett, hogy elinduljon a távoli er-

dő felé. Nem mérlegelt magában sokáig, hogy ez az érzés honnan jön és mit jelent, egyszerűen csak érezte, tudta, hogy ami ott messzi hívja, az a sors elkerülhetetlen részének a megnyilvánulása, és neki menni kell. Gondolataiban kétsége sem merült fel annak, hogy esetleg téved.

Ahogy elindult a kalyibától a távoli bokros, erdős rész felé, nem gondolkodott máson, csak hogy azt az érzést, amit érez a hívás irányából, azt meg tudja őrizni, és az irányt helyesen és pontosan meg tudja határozni. Mint egy árnyék suhant ki a törzs élőhelyéről. Senkinek nem szólt, senkinek nem jelzett, hogy ő most elindul. Nem tudta, hogy mennyi időre megy, csak sejtései voltak, hogy nem ma érkezik vissza, hanem talán több nap múlva. Ahogy maga mögött hagyta a törzset, észrevette, amikor visszanézett a törzs felé, és nézte a törzs körüli területen a vadászatot gyakorló fiatalokat, hogy senki nem veszi észre, senki nem figyel rá. Úgy tűnt, mintha láthatatlan lenne a törzs többi tagja számára. Érezte, hogy valójában nem erről van szó, valójában nem vált láthatatlanná, csak az a hívó erő, ami megszólította, az a többiekhez nem ért el, sőt lezáródott a fülük a hívás hangjára, így észre sem tudták venni azt az erőt, ami Áhtit az erdő felé hívta. Mindenki tette tovább napi dolgát, és senkinek nem tűnt fel, hogy a távoli fák között Áhti eltűnt a sűrűben.

Egész nap csak előre ment, és nem tartotta fontosnak, hogy bármiféle fegyvernek használható kő vagy fadarabot magával vigyen. Úgy gondolta,

hogya az a hang, ami hívta, el akarná pusztítani, akkor teljesen felesleges lenne bármivel védekezni, hisz már magában a nagysága elég indokolt Áhtinak arra, hogy ezt az erőt nem tudná elpusztítani semmilyen formában. Az is eszébe jutott, hogy ez az erő is meg tudná védeni az esetleg felmerülő veszélyektől. Ezen jól mosolygott, hisz az erőt ő mindig úgy érezte és úgy látta, hogy ott nincs mitől félni. Sőt, sokszor ott érezte magát a legnagyobb biztonságban, a fák és bokrok sűrűjében, a pici réteken, az erdők ölén, ahogy nézte a kék eget, s feködött a magas, zöld fűben. Az állatoktól, az erdő igazi uraitól soha nem tartott. Mindig úgy gondolta, hogy csak azokat az embereket bántják, azokat a vadászokat éri mindig valamilyen baleset, akik nem tudják az erdőnek megadni azt a tiszteletet, ami jár. A vadakra, mint óriási szellemek megnyilvánulásaira gondolt, akik azért jönnek erre a világra, hogy segítsenek a vadászoknak, és a törzsnek abban, hogy az életüket mindig a helyes irányba tudják terelni. Ahogy szaladt, ahogy ment Áhti a fák között, az idő az egyik pillanatról a másikra eltűnt. Nem igen vált fontossá számára, így nem érzékelte az idő múlásának a gyorsaságában azt sem, hogy a nap közeledett a látóhatárhoz. Még mindig rendületlenül és határozottan ment úti célja felé. Nem ijedt meg, amikor lent, az erdők mélyén számára ismeretlen állatok hangját hallotta, vagy amikor nagyobb területeket belátott, s lent a vízmosásokban barlangi medvéket, oroszlánokat látott. Akkor sem, amikor ezek az állatok őt észrevették, igaz nem is morogtak,

hogy támadó szándékukat kifejezzék. Engedték tovább életük folyamatát, s így Áhti érezte, hogy teljesen biztonságban van.

Az éjszakát is a vándorlással töltötte. Egyszer állt meg egy kisebb vízesésnél, ahol 4-5 ember magasságnyi sziklafalból buggyant elő egy forrás, és mint hajnali fátyolköd-pára zúdult alá a csekély mélység felé. Áhti vizet ivott, és pár pillanatig pihent. Nem érzett fáradtságot, sokkal inkább a tájban gyönyörködött, a hangokban, a neszekben, az illatokban, az árnyfény játékában, majd pár pillanat pihenés után indult tovább. Hajnalra elért egy kör alakú tisztásra, amit hatalmas sziklák vettek körül, és ahová egy picinyke, alig egy embernyi széles sziklaszurdok repedésen lehetett bejutni. Egyetlenegy fa vagy bokor nem volt a réten, térdig érő, erős, vastag szálú fű volt mindenütt, és rengeteg virág mindenféle színben. Áhtinak feltűnt, hogy nagyon sok lepke van a virágokon, és ezek a lepkék a közeledésére nem hogy elrepültek volna, hanem közeledtek feléje. Karjára, vállára szálltak. Áhti leült a rét közepére és hangosan felkacagott, ahogy a lepkék a kezén sétáltak és körülötte repkedtek.

A nap egyre magasabbra ért és a sziklák belső felét is kezdte megtűzni, és a fény útja kezdett egyre lejjebb és lejjebb hatolni a szurdokban, míg nem elérte a zöld fűvet. Ekkor Áhti számára teljesen úgy tűnt, hogy a nap egyre jobban arra törekszik, hogy ezt a pici zöld rétet teljes egészében bevilágítsa. Mikor a nap elérte útjának legmagasabb pályáját, és az egész pici szikla-szurdok fényárban állt, Áhti

körülnézett, s furcsa jeleket vett észre a sziklák falán. Nem igazi ábrák voltak, de ő, ahogy összerakta magában a képeket, és megfejtette jelentésüket, úgy érezte, hogy a szikla beszél hozzá, a szikla mond neki valamit, és hogy valójában ez a mondandó volt az, ami elhívta ide. A sziklák különféle geometriai ábrák halmazát mutatták, és Áhti ahogy ezeket a halmazokat külön-külön megérintette, furcsa bizsergést érzett testében. Ez a bizsergés szinte minden egyes porcióját átjárta. Egyik-másik bizsergés erősebb volt, mások sokkal gyengébbek, és ez Áhtiban olyan érzetet keltett, hogy mindegyiknek más a jelentősége, más módon nyilvánul meg. Elkezdte figyelni, hogy hol vannak a leggyengébbek, és hol vannak a legerősebbek. Sorrendet állított fel az érintések között, és megfigyelte saját belső hangulatát. Észrevette, hogy a szikla beszél hozzá, de nem szavakban és gondolatokban, sokkal inkább érzésekben. Ezek az érzések valahol mélyen a lelkében ébredtek fel, és ahogy minél jobban kiépítette magában az ábrák rendszerét, úgy érezte, hogy a sziklafal és ő, az valójában ugyanaz. Pontosan úgy határozta meg magában, hogy a szikla az ő idősebb testvére, és ugyanúgy él, létezik, gondolkodik mint ő, csak a sors más életutat jelölt ki a számára. Ahogy ezt a gondolatot végigpörgette, egy hangot hallott a háta mögött, mely halkán, de határozottan annyit mondott neki:

- Így van, eltaláltad. Ezt jól érzed.

Áhti hátrafordult, nem látott senkit. Erre a hang újra megszólalt.

- Nem elég nézned a világot. Ahhoz, hogy

felismerd az igazi arcát annak, ami körülötted van, látnod is kell, de csak azt tudod látni, amit a világ megmutat neked. Minél jobban el tudod engedni a saját gondolataid gerjesztette feszültséget, a világ annál több mindent fog neked mutatni. Ha teljesen fel tudod szabadítani magadban az általad elképzelt világ ideaképét, akkor meglátod a valóságot. Azt a valóságot, ami ezt a világot létrehozta, irányítja, vezérli, mint egyfajta nagy törzsfőnök.

Áhti becsukta a szemét, a hang nem szólt semerről. Állt, engedte, hogy a nap süsse, és egyre jobban átadta magát az érzésnek. Csukott szemhéján furcsa színeket és formákat kezdett el látni. Először, mint hogyha egy óriási szem kúszott volna be a látómezőbe, de Áhti nem ijed meg, és nem is csodálkozott rajta. Úgy érezte, hogy az, a világot alkotó erőnek a szeme, a legmagasabb szellemnek a szeme, a legmagasabb léleknek a szeme. Annak, amely ezt az egész világot létrehozta, és ez a szem méltónak látja Áhtit arra, hogy egymás szemébe nézzenek, s egymás útjait összefonják. Ahogy Áhti elfogadta a szem létezését, a szem átalakult különféle színekké és formákká. Áhti úgy érezte, hogy a színeknek és a formáknak hangja van, de ez a hang nem a fülének szól, hanem az érzéseinek és a lelkének. Minden egyes szín más-más lelkiállapotot hozott benne felszínre, s ez a lelkeség egyre mélyebben és mélyebben magával ragadta. A színek okozta állapot a számára egy teljesen új és ismeretlen világot nyitott meg gondolatai halmazában, melynek eredményeképpen egyre könnyebbnek és egyre határtalanabbnak érezte ma-

gát. Ahogy az erő kezdett benne megnyilvánulni, és az öröm és a boldogság érzése célok és elvárások nélkül bukkant felszínre Áhti gondolatvilágában, a színek egyik pillanatról a másikra megszűntek, a látvány szertefoszlott, és Áhti meglátta a világ való arcát. A valót s nem pedig a valóságot, amit az emberek valóságnak gondolnak saját maguk elképzelt idejük alapján. A való megnyilvánulása csupa fény és pompa volt Áhti számára. Színeket látott a fák helyén. Színeket, melyeknek fa formája volt, színeket, melyeknek szikla formája volt, színeket, amelyek hangokból álltak. Úgy érezte, hogy az egész világ, amiben ő él és létezik, ez valójában színek és hangok világa, és ezeknek az erőssége és gyorsasága változik anyaggá. Ez határozza meg azt, hogy valójában meg tudja-e az ember érinteni vagy nem tudja. De abban a pillanatban, amikor elengedi az ember saját gondolatai béklyóját, a tárgyakból fények és hangok lesznek, és ezek a hangok sokkal mélyebb információt tudnak hordozni, mint bármilyen faragás, vagy bármilyen érintés egy-egy tárgy felé.

A hang ismét megszólalt:

- Jól gondolod, most egy kicsit beszéljünk rólad, hogy miért kellett ide eljőnnöd. Az, hogy megláttad a világ való arcát, az azt jelenti, hogy valójában közénk tartozol. Az ebben való megnyilvánulás legfontosabb kitétele, hogy mi őszinték vagyunk hozzád, és te őszinte vagy a világhoz.

Áhti hallgatta a hangot, és gondolataiban válaszolt a hangra.

- Igen, az vagyok, és ez létem célja.

A hang újra folytatta:

- Tudod, a világ valójában a lélek zenéjéről szól, zenéről és színekről, mint az előbb gondoltad. De a fejlődésnek különféle útjai, útvesztői vannak, melyeknek felismerése, - illetve a felismerés lehetősége, hogy milyen irányban kell kerülni a vándoroknak -, adja meg valójában a lélek fejlődésének legfontosabb kitételeit. Ahogy eljutottál idáig, ezeket a fejlődési utakat is a mi sugallatainkkal és segítségünkkel tetted meg. Te már valójában önmagadtól is el tudtál volna jutni a célig, de mi itt a létezés magasabb fokán jobbnak láttuk, ha segítünk neked, hisz ezáltal valójában környezetednek, és rajtad keresztül másoknak is segítünk. Nagyon sokan vannak, akik névtelenül és magányosan érik el az út végét, és boldogságuk és tudatállapot-változásuk számukra egyértelműen jelzi, hogy az utazás egész végig magányos, de összetartó erő van benne, hisz valójában mindenki ezen az úton jár. Bármennyire is úgy tűnik, hogy egyedül járja valaki végig, soha senki nincs egyedül, mindig mindenhol ott vagyunk, és mindig mindenkit figyelünk. Te eljutottál arra a szintre, hogy megtudd a legősbibbi titkokat, megtudd azt, hogy ez az egész világ hogy épült fel.

Első lépésben azt kell megtudnod, hogy a létezés úgy épül fel, mint egy hegycsúcs, különféle szirtekkel és teraszokkal, és gyakran van úgy, hogy valaki feláll egy szirtre, s úgy érzi, hogy a hegytetőn van. Még a lehetősége sem merül fel benne annak, hogy valójában nagyon messzi van attól, amit a csúcsnak lehetne nevezni. Ilyenkor mindig alámegy

valaki magasabb régiókból és elmondja az út további részét azoknak, akik törekednek a felfelé vezető ösvény meglegelésére. Te is egy vagy az ilyen útmutatók közül, hisz valójában te abból a szférából jöttél, ahol ezeket a dolgokat már tudtad. Te már maga a fény birodalmából jöttél, de itt újra meg kell találnod a fényhez vezető utat, mert csak azt tudod elmondani, amit létformádban meg tudsz tapasztalni. Nem az a legmagasabb létforma, amiben élsz, sőt úgy is lehetne mondani, hogy az a kezdete valaminek. Ennek sokkal magasabb létezési formái is vannak, számtalan megnyilvánulási formája van a tudat fejlődésének, és ezek közül nagyon sok nincs az anyaghoz, az emberi lét által elképzelt anyag-világhoz kötve, hanem sokkal mélyebb és nagyobb erők megmozdítására is képes testben élik le egy-egy életciklusukat. Te ezt az utat választottad abban a szférában, ahonnan indultál, és ezt az utat is kell végigjárnod, mivel a saját, szabad akaratodból döntötted el, hogy eljössz ide.

Áhti hallgatta a hangot, nem gondolt semmi-re. A lepkéket madarak váltották fel, de egyik madár sem volt azok közül való, amelyeket Áhti ismert. Mindegyik teljesen különböző és színpompásan ragyogóak voltak. Teljesen különböztek egymástól, színpompás tollruhájuk ragyogott. Áhti hallotta a hangot, de ahogy egyre mélyült köztük a beszélgetés, a hang kezdett egyre mélyebb gondolatokat és érzelmeket megmozdítani Áhti lélekszférájában. A hang elmondta neki azt is, hogy ne gondolja magát kiválasztottnak, hisz ezt az utat saját akaratából válasz-

totta. Így tehát önmaga számára kiválasztott. A hang egyik pillanatról a másikra elhalkult, és Áhti úgy érezte, hogy nincs egyedül. Rajta kívül, és a hangon kívül még valaki jelen van. Hirtelen hátat fordított, és ekkor vette észre, hogy mögötte egy közel vele egyidős férfi áll, aki ugyanolyan magas mint ő, és hozzá hasonló állatbőröből készült ruha van a vállán átvetve, ami térdközépig ér. A férfi Áhti szemébe nézett, majd elnevette magát.

- Én rajtam csak azért van ez a ruha, hogy a gondolataiddal azonosulni tudjak. Én nem a te világhoz tartozom, én vagyok maga a hang, aki az előbb hozzád szólt. Én vagyok az, aki felügyeli minden léptedet, én vagyok az, aki része volt ennek a világnak a megalkotásában. Én vagyok az, aki lehetővé tette a számodra, hogy a tudását elhozza ebbe a világba. Mint hang, mindig, mindenhol jelen vagyok. Mint gondolat is mindig, mindenhol jelen vagyok, de most itt és most beszélgetni akarok veled arról, amit közösen elkezdtünk. Folytatni akarom utunkat, hogy a világ alkotóinak nagy terve eljusson a gondolatok világának a legtávolabbi sarkába is.

Ezután leültek egymással szemben a zöld fűben, egy darabig mosolyogtak a lepkék és madarak játékán, reptüknek csodálatos, kavargó, összetett produkcióján, majd egymás szemébe néztek, és hosszú percekig át ültek egymással szemben, és lassan, nyugodtan hol beszívták a levegőt, hol kifújták. Áhti érezte, hogy ugyanazt a ritmust kell neki követni, ahogy az ismeretlen veszi a levegőt. Érezte, hogy a legfontosabb a számára, hogy most mindent jól

megjegyez és megfigyel, és semmi nem történik véletlenül, és a semmiből kilépő férfi, az valójában azért jött, hogy elmeséljen neki dolgokat, megtanítsa dolgokra, hogy ő ezeket tovább tudja adni.

Az idegen elmondta Áhtinak, hogy minden, ami a világban történik, az valójában az emberi gondolatok reakciójának az eredménye, és ezek a gondolatok határozzák meg egy-egy ember életét, de akár egy közösség életét is. Elmesélte azt is, hogy az elmúlás nem akkor történik meg, amikor valaki eltávozik abból a világból a halál pillanatában, hanem egészen más formában, amely nagyon ritkán tud előfordulni, és amit úgy lehetne nevezni: a teljes és totális megsemmisülés. A halál, az valójában átalakulás. Ez az átalakulás az embernél azért történik meg, mert egy-egy vállalt feladatával vagy tanulási céljának elérésével befejezte azt az utat, amiből tapasztalnia, felismernie lehet, és felszabadítania kell saját félelmét. Az idegen részletesen bemutatta és elmagyarázta Áhtinak a gondolatoknak azt a formációit, ami az embereknél a félelmeket irányítja. Így Áhti rájött arra, hogy minden a félelmeken múlik, s a félelmek valójában ideákból születnek, de a félelemnélküliség is maga idea. De idea és idea között óriási a különbség, mivel az egyik ideában a félelem, mint irányító lép föl, a másik idea, mint alkotó erő tud megnyilvánulni.

Ebből Áhti pontosan megértette, hogy a legfontosabb dolog egy ember számára, hogy felismerje saját útjának jelentőségét, mélységét és a benne rejlő információ jelentőségét. Rájött arra, hogy min-

den betegség egy idea eredményeként történik meg. Az ismeretlen annak ellenére, hogy Áhti többször kérdezte, nem mutatkozott be neki, de minden egyes kérdésével kapcsolatban csak annyit mondott:

- Mi már ismerjük egymást, és majd eljön annak az ideje, amikor ki is tudod mondani azt a nevet, amire kíváncsi vagy. De hogy pontosan tisztában légy vele, a te neved sem az, amire te gondolsz. Egy nevet hordasz most itt ebben a világban, és ez a név valójában gondolataid halmazának az eredménye, jellemzi lényed egészét, információt hordoz rólad, amely minden ember számára, mint egy tükörkép tudatosítja, hogy te ki is vagy. A neved így nézve, tükröződés az élet vizének a felszínén. A nevek mindig pontos képet adnak arról, hogyha két ember egymással szemben áll, hogy kik is ők valójában, hisz nevük elárulja őket.

Áhti három napon keresztül csak hallgatta az ismeretlen férfit. Éjjel-nappal egyfolytában beszélgettek, nem érzett sem éhséget, sem fáradtságot. Az utolsó beszélgetéssorozat alkalmával a férfi megkérdezte Áhtitól, hogy vajon ez hogy történhetett meg. Áhti érzete, hogy a férfi mire céloz. Elmosolyogta magát, és csak annyit válaszolt neki:

- Ha az élet azt akarja, hogy éljünk, akkor életben tudunk maradni. Ha az élet azt akarja, hogy megtapasztaljuk saját testünk határait, akkor ennünk kell, de ha már a megtapasztalás helyett tapasztalunk, és a tapasztalás által eljutott felismerésben rejlő tudást önmagunkban felszabadítjuk, mint saját tudásunkhoz vezető út, akkor már eljutottunk abba a

tudatállapotba, amikor az élet él és élni akar, és nem az lesz a fontos, hogy ragaszkodjunk ehhez a világhoz, hanem az válik állapottá, hogy ismerjük a létezés örök és halhatatlan megnyilvánulását.

A válaszon a férfi csak mosolygott, majd Áhti szeme láttára egyik pillanatról a másikra eltűnt, és Áhti újra hallotta a hangot a fejében.

- Én most elmegyek, de fogunk még találkozni nagyon sokszor. Mint gondolat, sugallat, ott leszek melletted.

Áhti hallgatta egy darabig a madarak csiripelését, érezte az arcán, ahogy a keskeny völgy-szurdokba be-becsap a szél, és lágyan végigsimogatja. Majd felállt, visszament a fák közé az erdőbe, és futva elindult vissza a törzs felé. Egész éjjel csak szaladt és szaladt gyorsan és vidáman mosolyogva, és néha úgy érezte, hogy valójában a teste szalad, lelke és szelleme magasan fenn a hegyek és sziklák fölött, valahol a holdsugarban repül. Szinte ennek a repülésnek a mámorában élte meg a futás száguldásának örömét is, és hajnalra vette észre, hogy már egészen közel van törzsének szálláshelyéhez. Lelassította lépteit, és ugyanúgy, ahogy elment, észrevétlenül visszalépett a törzs életébe. Leült a kalyiba elé, és folytatta életét ott, ahol abbahagyta.

Áhti négy nap elmúltával került elő. Vidáman, kiegyensúlyozottan szaladgált az ösvényen a törzs felé, s amikor a törzset határoló patakon átgázolt, észrevette a víznél sorban álló asszonyok kíváncsi tekintetét. Egy pillanatra megállt, mélyen a szemükbe nézett, de nem értette igazából, hogy miért nézik őt.

Megfelelően és illő módon köszöntötte őket, majd dalolva, vidáman továbbment. Mikor beérkezett a törzshöz, az emberek ugyanolyan kíváncsian fürkésztek tekintetét. Áhti megállt és megkérdezte az első szembejövőtől, hogy miért nézi őt ilyen furcsán. Meti, az ifjú barát nem tudott magyarázatot adni rá, csak állt és annyit kérdezett Áhtitól:

- Téged az erdő nem szólított magához? Akkor biztos, hogy a nagy szellemeknek valami fontos döntésük van veled kapcsolatban, amit mi nem tudhatunk, nem érthetünk, de biztos, hogy a javunkat szolgálja. Visszajöttél, ami azt jelenti, hogy a közösség és az erdő is elfogadott téged, nem dobott ki magából.

Meti nem igazán volt a szavak embere, csak körülírni próbálta gondolatait, de összezavarodott, ezért gyorsan hátat fordított a lánynak, és csak így hátravetve kiáltotta oda neki:

- Örülök, hogy visszajöttél! - majd elsietett a kalyibák irányába.

Áhti be akart menni saját kalyibájába, de az öreg gyógyító rászólt, és mikor Áhti megfordult, ott állt mögötte és halk, nyugodt hangon az öreg Koor csak annyit mondott, hogyha most pihenni szeretne, akkor menjen és pihenjen, mert holnap reggel nagy útra készülnek és szüksége lesz minden erejére. Áhti meg akart szólalni, de érezte, hogy az öregből valami olyan erő árad, ami irányítja, és egyre jobban érezte, hogy fárad, gyengül, és az ismeretlen erő befelé húzza a kalyibába, és úgy érzi, hogy le kell feküdnie. Lefeküdt, nem szólt senkinek semmit, és egyre gyorsabban zuhant az álmatlan világba.

Amikor Áhti eltűnt a kalyibájában, Koor, az öreg leült a tűz mellé, az öregek és a vadászok közé. Nem szólt senkinek egy szót sem, állát a térdére hajította, és hallgatta a többiek beszélgetését. Nézte a parázs táncát, ahogy kékes lángokkal az ég felé szalad. Valahol messze, a fák között egy bagoly hangját lehetett hallani, s még távolabbról farkasok énekét hozta feléjük a szél. Koor ezt úgy értelmezte, mintha valami jel lenne, s az erdő valamit mondani akarna neki. Felállt, bement kalyibájába, felélesztette saját otthona tüzét. Néhány gallyat és egy-két vastagabb faágat dobott rá. Megvárta, amíg a gallyak a parázsban lángra lobbannak, és a tűz a vastagabb fákon is elkezd táncolni. Mindig volt egy olyan belső érzése, hogy az ő tüzének mindig égni kell. Igaz tudta, hogy a törzs tüze, ami kint ég a tábor közepén, az valójában azt a célt is szolgálja, hogy akinek az otthonának tüze kialszik, az onnan nyugodtan tud bevinni paraszt és azon újra tudja éleszteni otthonának a melegét, de Koor mindig úgy érezte, hogy az ő tüze is valamilyen segítség mások számára.

Ahogy a tűz égett, ő figyelte az erdő neszeit, s újra hallotta a farkasoknak a hangját, amint a szélben szaladt a dal. Majd leült a tűz mellé az ajtóval szemben, elővette dobját, ami valójában egy faágakra erősített, kör formájú bőrdarab volt, s ujjai elkezdtek rajta táncolni. Nem akart most nagyon hangos lenni, arra gondolt, hogy ez egyfajta privát beszélgetés és nem akarja, hogy bárki a törzsön belül észrevegye, hogy ő most valamerre utazik. Szinte csak magának dobolt, ujjai egyre ritmusosabban, egyre

gyorsabban, de szinte alig hallhatóan szaladtak a dobbon, s vitték üzenetét az anyagon túli világba. Arra volt kíváncsi, hogy azok az erők, amelyeket saját tudatával felismer, képesek-e Áhti álmába befurakodni, képesek-e olyan üzenetet átadni, amivel ő hatást tud gyakorolni az alvó lányra. Egész éjjel próbálkozott, de nagyon sokszor érezte azt, hogy valamilyen falba ütközik, valamilyen mentális védelembe, de tudta, hogy ezt a védelmet nem csak a világot alkotó szellemek hozták létre, hanem Áhti önmagától sugároz ki valamit, amit nem lehet csak úgy áttörni, nem lehet csak úgy belépni az álmvilágba, ha a lány nem akarja. Ezt az egész játékot az öreg csak azért csinálta, hogy még egy módon megbizonyosodjon arról, hogy a lány valójában az-e, akinek érzi, mivel pontosan tudta, hogy egy álm-járónak az álmába nem lehet befurakodni, még neki se. Ő csak a halandók álmát tudja befolyásolni. Egész hajnalig fent volt, és mikor már teljesen meg volt róla győződve, hogy a dobjával nem tud olyan utazást tenni, ami a lányra hatást gyakorolna, akkor hatalmas öröm és boldogság fogta el. Teljesen biztos volt benne, hogy Áhti a kiválasztott a világ által, a világot alkotó teremtő szellemek által, akik arra jelölték ki, hogy elhozzon valami újat, és tovább vigye a törzset egy ma még általuk ismeretlen útra, ismeretlen világba, amely majd lehetővé teszi újabb korok és korszakok megszületését.

Az öreg egész éjjel fent volt, de nem érezte magát fáradtnak. Elvégezte szokásos reggeli fohászát az anyatermészethez. Mindig úgy érezte, ettől a

fohásztól új erőre kap, most is. Ez az érzés bebizonyította számára azt, hogy aki megfelelően viszonyul a természethez, azt a természet is elfogadja és megfelelően viszonzza a beléje fektetett bizalmat és szeretetet, így megad neki mindent, ami a továbbjutáshoz kell.

Koor elsőnek ment ki reggel a törzs tűzéhez és pár vékony gallyat dobott rá. Vidáman, szinte nevetve nézegette, ahogy az izzó zsarátnokban a lángok felélednek, majd azokat is elkezdte táplálni vastagabb ágakkal. Nem vette észre figyelmetlenségében, hogy már egészen komoly máglyát rakott, mikor egy vadász ott állt mellette és rászólt, hogy most már nem kell annyi fa. Az, amit rárakott, szinte egész nap égni fog. Meg is kérdezte az öregtől, hogy nem gondolja-e azt, hogy ez egyfajta pazarlás, hisz nem ünnepelnek semmit, ami azt jelentené, hogy nagy tüzet kellene rakni. Koor a kérdésekre és a vádakra csak nevetett, majd tovább rakta a tüzet egészen addig, míg hatalmas, másfél-két méter magas máglyarakás nem lett belőle. Mire végzett, már mindenki fent volt és őt nézte, hogy talán elképzelve, hogy az öreg gyógyító megháborodott. De Bátu, amikor kinézett a kalyibájának ajtaján, már tudta, hogy valami olyan dolog történt, amely által teljesen megbizonyosodott az öreg arról, hogy jól döntött.

Áhti is felébredt, nagy vidáman ment oda az öreghez és csacsogó gyerek hangján kérdezte tőle, hogy mit csinál. Persze az öreg nem válaszolt neki semmit, leültette a tűz mellé, átölelte a vállát és csak annyit mondott neki nevetve:

- Áhti, te vagy a mi zálogunk, de nem is biztos, hogy csak a miénk. Tudom, hogy nem érted, amiről most beszélek neked, de talán egyszer, bízom benne, hogy a közeljövőben pontosan érteni fogod azt, hogy ezt a tüzet miért raktam. Egyben örülök is ennek a fénynek, de fájdalmat is érzek, hogy nem előbb jöttél, s akkor az a sok harc, amin népünk keresztülment, az elkerülhető lett volna. Tudom, hogy ezt az önzésem és félelmem mondatja velem, mivel azt is tudom, hogy semmi nem történik véletlenül. Neked időre kellett jönni, és a Hold is megsúgta, mikor születted, hogy nagy dolgokra vagy hivatott. Most már kimondhatjuk és a törzsben mindenkinek tudnia kell, hogy te vagy az, aki az Álom-ösvényen végig fog menni, de ezt az ösvényt meg kell tanulnod kezelni, s ebben igazából mi csak segíthetünk, talán tanácsot is adhatunk, de befolyásolni nem lehet. Erről én teljesen meggyőződtem az elmúlt idők alatt, hogy rád csak úgy hatást gyakorolni, mint a törzs bármelyik más tagjára, nem lehet.

Áhti ezután még akart kérdezni az öregtől pár dolgot, de az öreg leintette, csak annyit mondott neki:

- Ha bármilyen kérdésed adódik, ott találsz meg, ahol keresni fogsz - majd felállt és elment a tűztől.

A tűz egész nap égett, izzott, pattogtak a szikrák, s néha, ahogy a szél belekapott, izzó, vörös szikraeső zúdult az ég felé. Az öregek leültek és az előző napi feszültségek megszűntek bennük, mert most már tudott dologgá vált az, amit idáig csak sejtettek.

Látható dologgá vált, hogy a törzs vezetői elfogadják és támogatják Áhtit a továbbjutásban. A törzs érdeke most már abban nyilvánult meg, hogy segítsék Áhtit, hogy elérje önmagát és beteljesítse sorsát.

Áhti érezte, hogy ezzel a reggeli beszélgetéssel valami megszakadt benne, valami megváltozott végérvényesen és visszavonhatatlanul. Ez nem más, mint a gyerekkor bája, a gyerekkor kacaja. Mostantól fogva az emberek ugyan nem mondják ki, hogy várnak tőle valamit, de minden egyes pillanatban figyelik cselekedeteit, mondatait, és amikor ő nem lesz ott, akkor megpróbálják kielemezni, hogy jól tette-e, amit tett, vagy mások mit tennének a helyében. Igaz, ezt nem rossz szándékból teszik, hanem abból a gondolatból, hogy ők hogyan döntenének abban a helyzetben. Ez egyfajta tanulás, melyen keresztül próbálnak ellesni titkokat, gondolatokat a lánytól.

Áhti estére erős késztetést érzett magában, hogy az öreg után menjen, de tudta, hogy ez nem máshonnan eredő gondolat, hanem a sajátja, és abból táplálkozik, amit az öreg mondott neki, hogy ott fogja megtalálni, ahol keresi. Most egy csomó kérdés jött elő benne a nap folyamán, és ezekre a kérdésekre szeretne választ találni. Legelőször is azt szeretné tudni pontosan, mi az, hogy Álom-ösvény, és mi az, hogy neki valamilyen dolga van. Csak sejti, de pontosan nem tudja megfogalmazni. Úgy érezte, hogy ebben csak az öreg tud neki segítséget nyújtani. Ahogy a törzsön belül sétált, nézte az őket körülölelő tölgyfaligetet a már lemenő napban. A fények egyre változtak, és úgy érezte, hogy eljött az ideje an-

nak, hogy megkeresse az öreget. Körülnézett a világban, hogy merre menjen, és automatikusan ráérezett egy irányra, arra, amerre vízért szoktak menni. Úgy érezte, hogy a víz és Koor között van valami összefüggés. A víz is a jövőt hordozza magában, az életet, így elképzelhető, hogy Koor is abba az irányba ment, ami a jövőt jelenti. Így párhuzamot vonva a vízzel, abba az irányba indult el.

Egész napnyugta alatt haladt előre, s mikor a nap lebukott, az erdőben egy olyan helyre ért, ahol még soha nem járt. Furcsa, levegőszerű állapotot érzett az elméjében, egyre könnyebbnek és nyugodtabbnak érezte magát, és nem tudta elképzelni, hogy ez az érzés mi lehet, hisz ilyet nem nagyon tapasztalt még. Úgy érezte, hogy egy kicsit mintha kábult lenne, mint hogyha a nagy szertartások idején, a mindenki által fogyasztott nagy mandragóra gyökér kivonatából ivott volna. Ezeknek a varázsszereknek a hatása alatt ilyenkor kicsit könnyebbnek és boldogabbnak szokták a törzs tagjai látni az életet. Ahogy áthaladt egy facsoporton, óriási sziklát pillantott meg maga előtt, s azon gondolkodott, hogy vajon miért van az, hogy eddig ezt a sziklát soha nem látta, és soha nem talált ide. Még játszadozásai alatt sem jutott el idáig, és ahogy ezen elmélkedett, valamilyen gondolat elindult benne nagyon mélyről. A gondolat arra adott neki fényt és világosságot, hogy valójában a szikla nem akarta, hogy őt bárki is megtalálja. A szikla kiválasztja magának, hogy ki juthat oda és ki nem, kit kerget el vagy kit szólít meg. Az felrémlt neki, hogy mikor barátaival játszott, akkor ebbe az

irányba soha nem jöttek. Mindig úgy érezték, hogy ebben az irányban valamilyen ismeretlen dolog van, amitől nekik félni kell, tartani vagy elmenekülni tőle. Most már pontosan tudta, hogy ennél a sziklánál valami olyan titok nyilvánul meg, ami az ő számára nagyon fontos és nagyon nagy erőt képvisel a saját jövője meghatározása érdekében. Áhtiből, a gyerekből egy pillanat alatt felnőtt lett. Ahogy ezt az érzést tudatosította, teljesen tisztában volt vele, hogy inentől fogva már más minden, s ez a másság elkerülhetetlenül megpecsételte a sorsát. Miután odaért a sziklához, megpillantotta a szikla tövében Koort, az öreg gyógyítót. Leült melléje, s hallgatták, ahogy a sziklát körülölelő erdőségeken csiripeltek a madarak. Lány szellő suhant a fák között, az ég mélykék volt, s néhol egy-egy fehér és vidám felhőpamac úszkált a szélben. Fenn, a messzi égen kezdtek felragyogni a csillagok. Ahogy ültek, csendesen szemlélték a tájat, az öregember szinte robbanásszerűen szólalt meg. Hangja határozott volt, de mégis sugárzott magából valamilyen belső erőt és nyugalmat, ami Áhtira szinte rányomta a szavak súlyát.

- Tudod Áhti, most el kell menned egy útra, amin önmagadnak és a világnak is be kell bizonyítanod, hogy ismered az Álom-ösvény titkát. Ezen az úton, - ami nagyon hosszú lesz, sokszor fog a hajnal rád mosolyogni, s a Hold is megtelik egypárszor, mire visszajössz, persze ha végig tudod járni az utat - nem bánthatsz senkit, s nem pusztíthatsz el semmit, amit az erdő ad, abból kell élned. Azokat a jeleket, amelyek feléd irányulnak, észre kell venned. Ha a

legkisebb jelet is elszalasztod, vagy úgy gondolod, hogy ráérsz most velük foglalkozni, vagy épp nem érsz rá velük foglalkozni, - mert a kedélyállapotod határozza meg -, akkor szinte biztos lehetsz benne, hogy az Álom-ösvény nem fedi fel titkát. Ahhoz, hogy megértsd, hogy mit jelent az Álom-ösvényen járni, meg kell tanulnod a világot más szemmel nézni. Ennek a tanulásnak nem az lesz a lényege, hogy valahogy majd egy szép, ráérős időben elgondolkodol valamin, hanem ahogy haladsz az úton, úgy folyamatában kell a titkokat ott, abban a pillanatban feldolgoznod és felismerned. Nem lesz idő arra, hogy elmélkedj, csak egy dologra lesz idő, hogy a tapasztalatot elfogadd vagy ne fogadd. A szikla túoldalán van az utad, egyedül kell rajta végigmenned, s majd valamikor, talán itt, az út végén találkozunk. Most már nem vagy gyerek, sokkal több is vagy, mint egy felnőtt, s valahol mélyen más is vagy, mint én. De azért, hogy ne bízd el magad, csak enyhe figyelmeztetés. Ha elhibázod, az Álom-ösvény elpusztít!!! Az erdő magához szólít, és mi tudni fogjuk, hogy mindez azért történt, mert a világot alkotó Egy, s a világot alkotó Egész úgy nyilvánul meg benned, hogy megvonja tőled az élet jogát ha hibát követsz el. Abban a pillanatban, amikor ez a dolog felismerésre kerül benned, tovább tudsz menni. Fejlődésed megváltozik, s olyan távlatok nyílnak meg előtted, amelyekre idáig nem is számítottál. Senki nem fog az utad során elkísérni, senki nem fog tanácsot adni. Mint törzsünk tagja, megtanultál mindent a túlélésről, megtanultál mindent a rejtőzködésről, megtanul-

tál mindent arról, hogy hogy ismerd fel azokat a jeleket, amikor az erdő enni vagy inni ád, vagy jelzi, hogy veszély közeledik feléd. Mindent átlátsz, s mindent, ami az utadhoz kell, magaddal viszel. De ne felejtse el, bármi történik, semmit nem bánthatsz, tovább kell menned! Nem az a legfontosabb dolog, hogy tested életben maradjon, hanem az, hogy szelened elérje a végtelen ragyogás állapotát, s az Álom-ösvény életre keljen.

Az öreg, mikor befejezte mondandóját, csendesen nézett maga elé, majd néha felpillantott az égre, s nézte, ahogy a madarak az egyik ágról a másikra repkednek, csivitelnek, hangoskodnak, kiabálnak. Nézte, ahogy a szél halkán susog, s úgy érezte, hogy azt súgja felé a szél, hogy lassan eljön az idő, s már várta a jelet. Ekkor a szélnek szárnyán, valahol fenn a messzi égen egy holló közeledett feléjük. Csendben, némán suhant fent a magasban, majd leírt egy kört a fejük fölött, majd még egy kört. Ebből már tudta az öreg, hogy a jel a holló. Most már csak arra volt kíváncsi, hogy milyen irányba repül el. Ha visszarepül, akkor az már egy figyelmeztetés arra vonatkozólag, hogy még korai a próba ideje, de ezt nem akarta elmondani a lánynak. Ellenben, ha a szikla fölött repül át a madár, akkor azt jelenti, hogy eljött az ideje, s ezt tudatni fogja a holló is. Közben a madár az égen leírt még egy kört, majd szinte egyenes lendülettel nekiindult a szikla fölötti magasságoknak, s hangos káromlásba kezdett. Már nem lehetett látni a madarat, de a hangját még mindig lehetett hallani.

Az öreg megérintette a lány vállát, az még

mindig szótlanul ült, s csak annyit mondott neki:

- Áhti, a holló eljött érted, hogy átvigye lelkedet a túlsó partra, megmutassa az átjárót, megmutassa azt, hogy mi kell ahhoz, hogy megértsd a titkokat. A holló nem az útitársad lesz, csak a révész, aki elindít, s átvisz az álmok világába. Most indulj, menned kell, a révész nem vár rád sokáig!

Felálltak, az öreg megfogta a lány mindkét kezét, megszorította, s mélyen a szemébe nézve, erőteljesen szólt hozzá:

- Utadat kísérik a szabad álmok, utadat kísérik a fény és a ragyogás, utadat kísérik a szabadság, s utadból meneküljön a félelem, a rossz és a gonoszság! Légy erős, találd meg önmagad! Visszavárunk, hogy utána nekünk is utat mutass, hogy mi van ott, ahol a hollók kárognak, mi van ott, ahol a révész a túlparton kiköti a hajóját. Meséld el, hogy mi van ott, ahol megszűnik a fájdalom, s az álmok valósággá válnak!

Még egyszer mélyen, szúrósan és átható tekintettel Áhti szemébe nézett, s a lány még most sem szólt. Az öreg amikor el akarta engedni a kezét, akkor hirtelen a törekeny női kéz, szinte vasmarokként szorította meg a férfi kezét, s halkán, de elementáris erejű erővel megszólalt, s közben szemével a férfi lelkébe nézett:

- Az álmaim útjai messzire vezetnek. Most, hogy a szikláig eljutottam, már tudom, érzem, látom, hogy valami, ami elkezdődik a sziklán túl, az most is itt van bennem, most is érzem. De azt, hogy ezt nektek hogy tudom tovább adni, ezt meg kell látni. Ha

megláttam, visszajövök, s akkor tudni fogom, hogy a Nagy Egész, az Egy méltónak talál arra, hogy a titkot átadjam, s népünket előbbre vigyem. Most már tudom, hogy nem az a fontos, hogy én életben maradjak-e, csak az a fontos, hogy ti hová juttok el. Te az imént azt mondtad nekem, hogy visszavártok. Én azt mondom, hogy ne várjatok vissza, nem fogok visszajönni soha többet. Áhti, mikor elengedi a kezdetet, akkor megszűnik létezni örökre. Most már tudom, hogy át-lép az álmok világába, és valójában mindig is ott élt. Áhti most hazamegy, és ezután csak az Álom-ösvényben találkozunk. Látni fogjátok testemet, látni fogjátok, ahogy itt járok köztetek. Hallani fogjátok gondolataimat, de az már nem Áhti lesz. Az már maga az Álom-ösvény lesz, ahogy eggyé válok velem, vagy pedig elbukom, s halálommal az erdő magához szólít. Fontosnak tartom a veszélyt, de azt is látom, hogy a veszély is én vagyok. A bennem élő félelem, csak az tud elpusztítani. Ha a félelmem legyőzi szellememet, akkor eljön értem az erdő és magához szólít. Ha viszont szellemem érti meg félelmemet, akkor az Álom-ösvény megnyílik előttem, és a törzs tovább tud jutni az időben. Öreg Koor, köszönöm, amit értem tétél, köszönöm, hogy felkészítettél az útra, de most már érzem, hogy mennem kell. Már nagyon távolról hallom a révés hangját, és eljött az idő, hogy elinduljak.

A vasmarkok szorítása megszűnt, Áhti keze újra törékeny, női kéz lett. De már nem a gyereknek a keze, nem a nőnek a keze, hanem szabad ember keze, aki mindent megtesz azért, hogy lelke békéje vissza-kerüljön oda, ahonnan elindult.

Elengedték egymást, de szemeik még kapaszkodtak egymásban, s Áhti látta, ahogy az öreg szeméből egy könnycsepp kigördül, s végigszántja az öreg arcát. A törékeny kéz letörölte a férfi arcáról a könnycseppet, s halkán hozzáfűzte:

- Öreg lelke a törzsnek, ne bánkódj értem, minden úgy történik, ahogy annak lennie kell. Nekem az a dolgom, hogy ezt megváltoztassam, s új törvényeket hozzak, s új tudást, hogy te tovább tudj menni, mint a törzs lelkiismerete, a közösség védelmezője. Ne hullajts értem könnyet, mert az olyan, mintha a lelkedet, a szellemedet és a testedet sajnálnád. Tisztelem azt az egy könnycseppet, amit most letöröltem, mert látom rajtad, hogy az aggodás hozta ki belőled - aggodás a törzsért, s igazából nem miattam.

Az öreg bólított, majd szavak nélkül megfordult, s eltűnt a zöld függöny mögött, a bokrok, s a buja növényzet takarásában.

Áhti még egy darabig ott állt, s nézte a zöld leveleket, ahol az imént az öreg kísérője elindult vissza a törzs felé, s nézte, hallgatta, ahogy zizegnek, beszélgetnek, énekelnek a levelek. Majd valahol távolról, a sziklafalon túlról újra meghallotta a holló káromlását, s érezte, hogy most már mennie kell. Megkerülte a sziklafalat, és a sziklán túl enyhén elkezdett emelkedni az erdő, és egy elég rövid gyaloglás után ligetes tisztásra ért fel, ami körülbelül a sziklafal magasságában volt. Mikor felért, újra látta a hollót, amint köröz az égen, s elindul messzi, a távoli erdők felé. Áhti elindult lefelé a dombtető-

ról, s ahogy haladt előre a sorsa által kijelölt úton, gondolataiban egyre távolabbra és messzebbre jutott attól a világtól, amelyben elindult, de érzéseiben és felismeréseiben egyre közelebb ért ahhoz a világhoz, amelyik elengedte. Tudta, hogy útja során a legfontosabb, hogy időben felismerje a Felejtés-tavát, s ugyanígy vegye majd észre az Emlékezés-tavát. Ezek nem igazán fizikai helyek. Így fontosnak tartotta, hogy az érzéseire, hangulatára, gondolatára megfelelően tudjon odafigyelni, hisz ezek a belső világok fogják neki megmutatni, hogy hol vannak azok a helyek belül, amelyeket ő keres. Tudta, hogy gondolatai legmélyén megbúvó feszültségek képesek elzárni a tavakhoz vezető utat, de bízott saját hitében és akaratában, és tudta, hogy csak saját belső világának az őszinteségén múlik az, hogy mennyire tudja felismerni a felejtést és az emlékezést, illetve ezeknek a dolgoknak a fontosságát.

Sokat gondolkodott azon, hogy mi szükség lehet a belső világokban a Felejtés-tavára és az Emlékezés-tavára. Gondolatai, elmélkedései próbáltak több választ és magyarázatot adni, de ő egyiket sem fogadta el. Úgy érezte, hogy ezek a válaszok és gondolatok nem az ő igazi énjéből fakadnak, sokkal inkább a feléje áramló külső feszültségek megnyilvánulásából, de az is felismerésre jutott benne, hogy a saját gondolatai által gerjesztett félelemhullámok is képesek benne olyan belső folyamatokat elindítani, amelyeknek az eredménye akár a kétely is lehet.

Ahogy gondolataival kezdett egyre jobban tisztában lenni, felismerésre jutott benne az az alap-

igazság, melynek lényege, hogy csak akkor tud bármit is elérni a külső és belső világok összekapcsolásával, az Álom-ösvény átjárhatóságával, átjárásával, hogyha saját vágyait és gondolatait teljesen le tudja redukálni, és teljesen meg tudja őket szüntetni. Érezte, hogy az emberi gondolatok világában vannak olyan mezők és irányok, amelyek képesek az embert önbecsapás vagy akár a hiúság csapdájába terelni, de tudta, hogy ő ezeket időben fel tudja ismerni. Minden felismerésnek csak egy alapja van, hogy valóban szüksége van-e rá, amit kigondolt, vagy nincsen szüksége. Tudta, hogyha az ember elfogad alapigazságokat az életről, a létezésről, és ezek az alapigazságok a számára felismeréssé és tényné válnak, akkor az élete, az életkörülményei változnak meg. Így másképp fogja az életet értékelni és látni. Tudta, hogy nem elég arról beszélni, hogy a világot egyetlenegy erő alkotja, ezt el is kell fogadni, fel is kell ismerni ennek az erőnek az összefüggését. Tudta, hogy nem elég beszélni arról, hogy az életet a sors irányítja, törekedni kell arra, hogy ezt a sors irányítást fel tudja ismerni és kivitelezni tudja. Törekedni kell arra is, hogy a sors ne gátként nyilvánuljon meg, hanem mint egyfajta testi és szellemi iránymutatás annak érdekében, hogy a belső és a külső világ egyensúlyához, a tökéletes boldogsághoz hogyan is lehet eljutni, és hogy ebben a sors felismerésében milyen fontos szerepet kapnak az álmok. Ugyanígy el kell tudni fogadni, hogy az álmok nem mind elmekezeációk, hanem mint velünk párhuzamos világok képei, tükörképei, átvillanásai, ame-

lyek ugyanolyan reális és valóságos világokból származó információk, mint amikor látja, hogy fent az égen szállnak a felhők, fúj a szél, vagy bármilyen más látható jel.

Áhti érezte, hogy belső gondolatvilágában ezek a felismerések mintha megtisztították volna elméjét. Gondolatai fényesebbek lettek és egyértelműbbekké váltak. Úgy tűnt számára, mintha a világ fényesebb és ragyogóbb arcát mutatná neki. Elmosolyodott rajta, és eszébe jutott, hogy valójában ahhoz, hogy az ember a dolgok lényegi igazságát meglássa, semmi mást nem kell tenni, csak el kell fogadni azt az alapsugárzását, amit a dolgok irányítanak, küldenek feléje. Tudta, hogy minden lényegnek lelke van, s ha ezt a lelket az ember érzékeli, akkor el tud jutni a tudásnak és a létezésnek olyan állapotába, ami a vágyaktól mentesen a tökéletességet tudja érzékeltetni.

Ötödik fejezet

Ahogy Áhti a dombtetőnek a tetején, a ligetben sétált, s figyelte belső világának csendjét, hogy az Álom-ösvény milyen irányból szólítja meg, furszállotta, hogy az első álomgondolat az anyag világával, a környezettel, az étellel, az élet fenntartásával kapcsolatban nyilvánult meg. Úgy érezte, hogy egyre éhesebb lesz, és elgondolkodott rajta, hogy ez az érzés honnan jön, hisz nemrégén még nyomát sem érezte az éhségnek, és most, szinte egyik pillanatról a másikra, mint egy varázsütés, megszólalt gyomrában a túlélés ösztöne. Arra gondolt, hogy talán félelme manifesztációjának megjelenése maga az éhség. Nagyon jól tudta már, hogyha az ember bármilyen lelki problémával küzd, nagyon gyakran menekül az élelem varázsába, és hiú ábrándokat tud ezzel létrehozni magának. Meg tudja alkotni a szellem bezártóságát és a lélek vakságát. Ahogy ezen elmélkedett, észrevette, hogy az éhsége úgy múlik el, ahogy egyre jobban megérti az evés lényegét, s ekkor eldöntötte, hogyha az Álom-ösvény, s a világot alkotó Egy, oszthatatlan Egész azt akarja, hogy ő elérje, amit el kell érnie, az Álom-ösvény végét, s életben maradjon, akkor ad neki annyi erőt, amennyivel le tudja győzni önmagában az éhséget. Nem kell neki külön pusztítania, csak felismernie a feléje irányuló jeleket és információkat, és mindig lesz annyi élelem a számára, amivel tovább tud menni. Tudta, hogy ebben, amit most eldöntött, nem hinnie kell, hanem el kell fogadnia. Tudnia kell, csak haladni előre az úton, és

arra koncentrálni, hogyha az Álom-ösvény meg akar megnyilvánulni, akkor mindig kap annyi segítséget, amennyivel tovább tud menni.

Amikor ezeket a dolgokat eldöntötte magában, észrevette, hogy az érzés az éhséggel kapcsolatban teljesen megszűnt. Leért a dombokról, közben talált egy hűs vizű patakot, amelyre nem emlékezett, hogy valaha járt volna arra. Megállt a patak partján, s elmélkedett azon, hogy merre menjen. Ekkor a patak túloldalán, tőle egy 25-30 méterre, egy jó kődobásnyi távolságra, fenn a fák között megpillantotta a hollót, majd rövidebb idővel utána meghallotta a hangját. Nézte, ahogy a madár a víz túloldalán, a fák között, az ágon ül, és őt nézi, majd egy hirtelen, gyors szárnycsapkodással megrázza magát, és egy lassú, elegáns mozdulattal elrugaszkodva a fáról, hangját hangosan hallatva, elindul befelé az erdőbe. Áhti érezte, hogy át kell kelnie a vízen, és ahogy a lábát belemerítette a vízbe, lehajolt, egy pillanatra bevezte kezeit, s a vizes kezével haját hátrasimította, majd megmosta arcát, s egy pár korty vizet ivott, hogy kiöblítse száját. Gyerekkorában már korán megtanulta, hogy vizet csak délután szabad sokat inni, mivel ha délelőtt nagy mennyiséggel fogyaszt, az gyengévé és tompává teszi, elfárasztja érzékeit, és ezáltal figyelmetlen és óvatlan lesz. Így most csak megvizette magát, kiöblítette száját, s haladt tovább.

Miközben átért a patakon, s a partra lépett, valami erős, furcsa zsibbadtság vett rajta erőt. Határtalanul boldognak és nyugodtnak érezte magát, és belül, valahol a lelke és a szelleme találkozásánál

úgy érezte, hogy a vízzel elhatárolta magát a régi világtól, elhatárolta magát valamitől, aminek el kellett múlnia igazából, és már nem tud visszamenni. Valami új területre tévedt, ami az ő igazi világa. Ezt mind érezte belül, s ahogy eltávolodott a pataktól, gondolataiban a pataknak az Álomhatár nevet adta. Tudta, hogy ez nem az emlékezés vize, hanem a felejtésé. Tudta, hogy neki nem felejtene kell igazából. Nem szabad elfelejtene, hogy honnan jött.

Ekkor megszólalt valahol újra a holló, és most, hogy átlépett a vízen, átért a patakon, úgy érezte, a madár hangját hallotta, hogy érti, hogy mit mond a madár, s a gondolatok nem csak károgausként vagy egyéb más hangon nyilvánultak meg, hanem mintha a holló gondolatát pontosan és egyértelműen értené.

- Jól gondold, a Felejtés-vizéből ittál, de nem szabad elfelejtened mindent. Tudnod kell, hogy honnan jöttél, és az Emlékezés-vizéhez kell eljutnod. Az Emlékezés-vize egészen más lesz, és sok minden fog addig történni, míg odaérsz.

Áhti nagyon boldognak érezte magát, hogy életében először valami olyasmit érzett, amit soha nem hallott a törzsön belül, hogy bárki képes lenne rá és meg tudná tenni, hogy az állatokkal beszélget. Igaz tudta, hogy Koor, az öreg gyógyító, az megérti az állatok szavát, de nem ennyire pontosan, mint ahogy ő értette most, hanem valami egész más módon. Mint hogyha Koor maga is egy madár lenne, aki madár szárnyán éjjelente elrepül a lelkek, az álmok és a démonok birodalmába. Míg ő, mintha az lenne,

ami a madarat létrehozta, és így érezte, hogy a kettő közt a különbség szinte felmérhetetlenül nagy. Nem madárnak érezte magát, hanem annak a gondolatnak, ami a madarat alkotja. Nagy szeretettel és hálával gondolt vissza az öreg gyógyítóra, hogy nem csupán bátorítani akarta ott a sziklánál, hanem felébreszteni benne a felelősségtudatot, felébreszteni benne azt a varázst, ami által érzi, hogy bármit hoz eléje az élet, az nem véletlenül történik, és érezze súlyát, a felelősségét annak, hogy amit tesz, az az embereknek valamilyen segítségként vagy akadályként nyilvánul meg.

Áhti észrevette, hogy egy hatalmas tölgyerdő felé közeledik, ahol olyan vastagok voltak a fák, amilyet még soha életében nem látott. Feltűnt neki, hogy útja során nem hallotta egyszer sem a farkasokat, nem látta a medvék nyomát, semmilyen vadállatot nem látott. Az erdőnek a csendjét csak a madarak hangja tette szebbé. Úgy érezte, azok az ég madarai valójában, és mint egyfajta figyelő őrszemek kísérik útján, és talán, majd egyszer, az ösvény egy távolabbi pontján a madaraktól valami egész más lesz, amit neki el kell tudni fogadni. Azért nem lát egyéb más állatot, farkast vagy medvét, mert azok csak titokban figyelik őt távolról, mert az ő dolguk az, hogy megőrizzék és megvédjék arra a pillanatra, amikor az Álom-ösvényen a legnagyobb szüksége lesz rá, hogy minden ereje és minden gondolata a helyén legyen.

Közben a törzsben Bátu, Menti és Koor összehívták a falu népét, és mindenkinek a tudomására hozták, hogy Áhti elindult élete legnagyobb útjára,

az Álom-ösvényre. Arra az útra, amiről mindenki csak álmodozott, amiről késő téli éjszakákon, mikor farkasordító hideg tombolt a fák között, és senki nem tudott kimenni a kunyhójából, akkor meséltek egymás között, ahol a jók vannak csak jelen, ahol béke van. Egy másik világ, amit a gondolat ereje irányít, de valahol a lelke mélyén mindenki arról álmodozik, hogy egyszer ez a másik világ eljön ide, hogy egyszer, majd megszületik valaki, aki áthozza nekik azt az erőt és azt a tudást, amivel ők is itt meg tudják teremteni a maguk világát ahhoz, hogy mindenki jó legyen, és mindenki békében és boldogan tudjon élni.

Koor elmondta a törzsnek, hogy ő hosszú ideig úgy gondolta, hogy csak akkor tud segíteni Áhtinak, hogyha megpróbál mindent a törzs érdekei szerint nézni, és próbák elé állítja Áhtit, melynek segítségével meg tud róla teljesen bizonyosodni, hogy képessé tud válni az Álom-ösvény felkutatására. Az öreg gyógyító töredelmesen bevallotta a törzsfőnek, hogy voltak idők, amikor megpróbálta a gondolataival befolyásolni, de nem abba az irányba, hogy meghatározza, hogy a törzsfő mit döntsön, hanem valójában abban, hogy minél pontosabban viszonyuljon Áhti felé, és minél jobban a törzs érdekeit tartsa szem előtt. Ezen mindenki jót derült, hogy az öreg nem ártó szándékkal próbálta meg sugallatait eljuttatni a törzsfőhöz, hanem azzal a szándékkal, hogy az meg tudjon győződni róla, és el tudja fogadni azt, amit ő már érzett. Ekkor a nép úgy határozott, hogy a következő teliholdkor, ami két nap múlva lesz, örömtüzet gyújtanak annak a tiszteletére, hogy hosz-

szü idő óta újra közülük egy elindult az Álom-ösvény felkutatására. Már csak mesékben létezett az, hogy a törzsből valaki sok-sok generációval ezelőtt elindult újra az Álom-ösvényen, s tudták, hogy az a valaki olyan álmokat hozott át, amitől a törzs hosszú-hosszú éveken át könnyen, boldogan és vidáman élt addig, amíg az álomrontók el nem jöttek. Míg el nem jöttek azok az emberek, akik nem szerették a víz csobogását és a hegyek susogását hallgatni, hanem menekültek, és mindig a tüztől távol ültek le. Őket neveztek álomrontónak.

Tudták, hogy Áhti most nagyobb harcra készül. Nem az álomrontókkal akarja felvenni a küzdelmet, a harcot, hanem valami egész mást tesz, elhozza a békét és a tudást! Úgy döntöttek, hogy attól függetlenül, hogy mi lesz Áhti ösvényének a végén, ezt a teliholdat a jövőben mindig ünnepként fogják tisztelni, az újjászületés ünnepének. Mivel úgy gondolták, hogy azzal, hogy a törzsükből egy elindult, az a törzs számára is egy újjászületést jelent. Új születést, új erőt és új hajnalt, melynek segítségével boldogabbak, nyugodtabbak lesznek, s melynek segítségével életük könnyebb, szebb és szabadabb lesz.

Hatodik fejezet

... Áhti kint ült a sziklák között és nézte, ahogy a távoli hófödte hegyek csúcsára felül a nap. Elelmélkedett azon, hogy talán most látja utoljára a naplementét. Hiszen nemsokára olyan útra indul, melynek a végén egy teljesen más világ van, melynek a tudását ha felismeri és el tudja hozni ebbe a világba, akkor a törzs élete megváltozik. Most már tudatosan készült, csak órái voltak hátra. Egyre erősebbé vált benne a gyerekkori élmények zuhataga, hisz már gyermekkorában érezte, hogy valami olyan dologért hívta őt az élet erre a világra, hogy másoknak átadjon valamit abból az ősi tudásból, ami segít az embereknek, hogy az életük nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb legyen.

Áhti ahogy ült, s nézte a hófödte hegyeket, a körülötte elterülő zöld tájat, a patakot, mely lent a völgyben száguldott s hangosan dalolt, hallgatta a szellőt, ahogy a fákkal beszélgetett. Egy pillanatra határtalanul boldognak, nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak érezte magát. Úgy érezte, hogy ez a legnagyobb tökéletesség, amit el lehetne érni, ez a legnagyobb csend, hallgatni a természet dalát. Tudta, hogy az életem túli örömökben, amikor az ember már elköltözik a szellemek birodalmába, valójában akkor is ugyanezt a dalt hallja. Áhti az Élet-dalának nevezte. Ő úgy gondolta, hogy abba beletartozik a szél-től a napsugárig minden, és gyerekkora óta élt benne egy gondolat arról, hogy ezek a képek valójában hangok, s ha ezeket a hangokat valaki meg tudja fej-

teni, akkor bárhol, bármikor el tudja érni a tökéletes békét, a csendet, a nyugalmat. Akkor nincs szükség háborúra, nincs szükség semmi olyan dologra, ami az emberek közt feszültséget vagy más problémát okoz. Tudta, hogy már nincs sok ideje hátra, hisz ahogy a nap alábukik, s a hold korongja felemelkedik az égre, meg kell tennie azt a lépést, hogy elindul az Álom-ösvény felé, még akkor is, hogyha ez akár az életébe is kerülhet. Nincs visszaút, nincs más választása, hisz a törzs és az életet irányító szellemek is ezt várják tőle, hogy megkeresse a saját Álom-ösvényét és átlépjen abba a másik világba.

Ahogy ott ült, elméjébe villant egy kép, amit gyermekkorában a saját belső világában észrevett. Ugyanúgy látta önmagát, ahogy a szirtek között nézi a lemenő napot, a távoli hófödte hegyormokat, a messzi völgyben száguldó patakot, s érezte, hogy gyerekkorában megálmodta azt a pillanatot, amikor élete egyik legnagyobb sorsfordulójához ér.

Próbálta az öreg varázslótól tanult módon elméjét kiüresíteni és lecsendesíteni, hogy meglássa a feléje jövő képeket, a saját jövőjét, de most ez valahogy nem sikerült. Nem látott semmit, csak hatalmas, sötét, fekete űrt érzett, és úgy gondolta egy pillanatnyi töprengés után, hogy az ő számára nem létezik a jövő. Úgy érezte, hogy Áhti most meghal, s aki visszajön, az egy másik Áhti lesz. Nem bírta még összerakni a képeket, mert nem volt tapasztalata arról, hogy valójában csak egy Áhti létezik. Úgy gondolta, hogy több Áhti van, s mindegyik külön-külön kis világban él és tengeti a maga életét, s úgy gondol-

ta, hogy ezeket a kis külön-külön lévő “Áhti világokat” köti össze az Álom-ösvény.

A nap vérvörös színre festette az eget, s langyos meleg szél szaladt végig a völgyön a távoli szurdokok felől. Hallotta, hogy lent a völgyben hatalmas mamutok csörtetnek át a fák között, mennek a patak szélesebb részeire vizet inni, hallotta a távoli hegyoldalakon, ahogy a farkasok dalolnak, és valahonnét messziről egy sas vijjogását is feléje hozta a szél. Ezeket mind jó jelnek érezte, s úgy gondolta, eljött az idő, s az állatok is jelzik a változást, mindennek rendje és ideje van a természetben. Most az állatok is elindultak, őneki is el kell indulni, hisz elérkezett az éjszaka. Törzsének hite szerint az éjszaka nem a sötétséggel áll be, hanem a változások kezdetét kell észrevenni. Igaz, törzsének hitéhez tartozott az is, hogy mindennél átmeneti állapot van, s az átmeneti állapotok figyelmeztetnek arra, hogy valami elmúlt, s valami eljövendő közeledik.

Felállt, elindult lefelé a fenyők között. Negyedórányi gyaloglás után kiért egy pici rétre, ahol már az öreg varázsló várta. Tudta, hogy fent a szirtek magasában a törzs minden tagja kint van és őt figyeli. Tudta, hogy ami nemsokára történik, az az ő számára végleges és visszavonhatatlan változás kezdete lesz. Leült az öreg varázsló mellé, és Koor, aki a madarakkal beszélt, halkán, nyugodtan rámosolyodott, majd mélyen Áhti szemébe nézett. A lány úgy érezte, hogy valami furcsa, ismeretlen, delejes erő áramlik szét benne, és nem bírta levenni tekintetét az öreg szeméről.

Egyre nehezebbnek és fásultnak érezte izma-
it, egyre távolibbnak tűntek a zajok, a színek, fények,
ízék, s úgy érezte, hogy egyre gyorsabban pörög ve-
le a világ. Majd hirtelen visszazökkent, és kezdte
érezni a világ körvonalait a saját gondolatain belül.
Hallotta az öregnek a hangját, aki egy fából faragott
kupát tartott eléje, és erőteljes hangon rászól a lány-
ra:

- Három kortyot igyál ebből, amit most adok!
A lány nem kérdezett semmit, nagy kortyintásokkal
itta ki az edényét, majd visszaadta az öregnek. Mikor
az öreg megszorította a poharat, ismét a lány szemé-
be nézett és delejes erejével próbálta egyre mélyebb-
re és mélyebbre hatolni gondolatába, hogy az ital ál-
tal felszabaduló erő át tudja lendíteni abba a világba,
ahol az Álom-ösvény kezdődik.

Kellemes meleg érzés futott végig a gyomrá-
ból felfelé egészen a gerincéig, a szeméig, majd a
melegség egyre erőteljesebb és egyre forróbb lett.
Nem tűnt elviselhetetlennek, sőt ellenkezőleg, egyre
kellemesebbnek és határozottan jóleső érzésnek tűnt.
Ahogy látta a világot és figyelte, nézte a füveket, fá-
kat, madarakat, embereket, feltűnt neki, hogy min-
den elkezd hullámozni, változni. Az egyik pillanat-
ban határozott, éles kontúrokkal látható világ a kö-
vetkező pillanatban megremeg és szinte átlátszóvá
válík. Majd szép lassan ez az állapot állandósulni
kezdett, és egy egészen más látómezőből, és egy egé-
szen más megközelítésből látta a világot. Azok, ame-
lyek előtte a világának a részét képezték, a füvek, a
fák, az emberek, a hegyek, a madarak eltűntek, és

egészen más színben, más fényben, egészen más
rendszerben egy új és ismeretlen világot látott kibon-
takozni a szemei előtt.

Ez az új és ismeretlen világ teljesen valósá-
gosnak tűnt. Úgy érezte a szélnek a simítását az ar-
cán, mint gyermekkorában, amikkor az erdőben sé-
tált. Ugyanúgy hallotta a madarakat, csak embereket
nem látott sehhol. Ekkor meg akarta nézni a kezét, és
akkor vette észre, hogy nem ugyanolyan keze van,
mint amikor Áhtinak nevezték. A keze sokkal inkább
hasonlított a napsugárhoz, mintha fényből lett volna.
Voltak ujjai, de a színe és a kezének a kisugárzása
egészen más volt, mint amit idáig tapasztalt. Ekkor
megnézte saját testét, és feltűnt neki, hogy az egész
teste ebből a hasonló fényből szőtt erőből van, és
nem érezte, hogy ő most Áhti lenne. Elindult előre,
csak úgy ment az érzései és gondolatai alapján. Csak
egy dolog volt számára fontos, hogy valahová eljus-
son, ahová gondolatai és érzései vezetik. Amikor
meg akarta változtatni az irányt, amerre haladt, akkor
feltűnt neki, hogy az előtte lévő tér elveszti fényét,
minden kezd fakóvá, homályossá, egyhangúvá és
nyomasztóvá válni. Ellenben, amikor abba az irány-
ba megy, amit érez belül, mint követendő irány, ak-
kor minden fényes és ragyogó. Első lépésben úgy
gondolt ezekre a dolgokra, hogy valami külső erő ha-
tásának a megnyilvánulásaként történik mindez. De
hamar rájött, és felismerte, hogy nincs külső erő,
csak a saját gondolatai manifesztációja az, ami törté-
nik. Felismerte, hogy amikor nem abba az irányba
megy, ami számára megnyugtató, - azaz mosolyt és

boldogságot sugároz feléje, és ő ezt sugározza vissza a világra -, akkor azokban az irányokban feszültség van. Itt valójában a feszültség teszi tompává, szürkévé a világot. Tudta és felismerte, hogy valójában a világ mindig, mindenhol egyformán fényes, de a benne rejlő vágyak, akaratok színezik meg. Így rájött arra, hogyha azt az utat követi, amit számára a saját belső békéje és boldogsága mutat, akkor minden fényessé és ragyogóvá válik. Ennek a fényességnek nincs külső oka, csak valójában azt jelképezi, hogy a lelkében megbúvó Egy, oszthatatlan erő, ami maga a lélek, egyesül azzal az erővel, ami az egész világot ugyanígy, ugyanezzel a lelkiséggel átsugározza, a boldogsággal, az örömmel. Amikor ez a két erő egyesül, erő, energia szabadul fel, nyíltság és őszinteség, tisztaság, morál és tisztelet a világ iránt, és így a világ a fényesebbik arcát mutatja. Azaz, az utazó ezt fogja érzékelni, de ez csak akkor tud megtörténni, ha a félelmeit el tudja teljes egészében engedni. Itt, ebben az állapotban tudta már, hogy nem lehet semmiféle nemű kételye, még a kétely legkisebb csírája is képes azonnal megszüntetni ennek a világnak az érzékelését. Ahogy haladt előre az úton, tudta, hogy ez még csak a dolgok kezdete. Ahogy rájött arra, hogy mi a fény és az árnyék különbségének a lényege, úgy rájött arra, hogy hogyan tudja, önmagában kevés ahhoz, hogy ez számára ténnyé váljon, mint tudásmag. Fel kell ismernie és el kell sajátítania azt a belső gondolat-felszabadítást, aminek segítségével ezt az állapotot állandósítani tudja. Ekkor értette meg, hogy mi szükség van a Felejtés-tavára. Nem

gondolt rá, hogy hol van a Felejtés-tava, egyszerűen csak eszébe jutott, hogy merre kell mennie, hogy megtalálja. Ahogy haladt előre az úton, csak gondolataira és érzéseire figyelt, és egy dolgot tartott szem előtt, hogy a saját szabadsága legyen számára a legnagyobb erő, és a saját önmagába vetett hit a legnagyobb bizonyosság, és saját magához, azaz önmagához való hűség. Önmaga meg nem tagadása az egyetlen biztos kiindulópont ahhoz, hogy megtalálja és felismerje önmaga igazi lényegét.

Ahogy haladt előre az úton, egyetlen egyszer sem gondolt arra, hogy ő tökéletes, de annál többször gondolt arra, hogy ezt, amit lát, ezt mindenkinek látnia kell, és minél többen látják, annál előbb éri el a világ azt az állapotot, amelyben nincs harc, küzdelem, háború, hanem egyensúly és tökéletesség van.

Ahogy haladt előre az úton, és elméjében figyelte a feléje jövő jeleket, hogy hol található a Felejtés-tava, egyszer csak azt vette észre, hogy tudja hol a tó. A fényből szőtt világból egy lankás domboldalra ért. A domboldal közepén járt már, amikor észrevette, hogy lent, a völgy aljában egy hatalmas kékeszöld színű, csodálatos tó van. Ahogy leért a tóhoz, már tudta, hogy elérte, amit keresett, és ez a Felejtés-tava. Leült a partra és figyelte, ahogy a nap nélküli világban, a mindenhol áradó fényben apró kis fénymorzsák suhannak a víz taréján, és a szivárvány minden színében pompáznak, ahogy a hullámokon megtörnek. Ült és figyelt, nem gondolt semmire, majd felismert önmagában valamit. Egyáltalán miért kell nekem felejtennem? Egyáltalán mit kell ne-

kem felejtenem? Hisz, ha mindent elfelejtek, akkor nem lesz kiindulópontom. Ha mindent elfelejtek, nem tudom tisztelni a múltat, hogy honnan indultam. Ha mindent elfelejtek, nem tudom, hogy hova tartozom. De mégis itt van ez a tó előttem, s valamit el kell felejtenem. Mi lehet az, amit felejtenem kell? Mi lehet az, amiért a sors és a végtelen világok láncolatát alkotó Egy úgy kívánja, hogy eljussak ide a Felejtés-tavához. Most itt vagyok, és elmélkedem azon, hogy mit kell felejtenem, hisz nem is biztos, hogy kell felejtenem, mert akkor megszűnik a kapocs köztem és az emberi világ múltja között. Ha állandóan arra gondolok, hogy felejtenem kell, akkor el tudom veszteni a saját tapasztalataim által szerzett tudást, és el tudom felejteni a szeretetet is. De így nem jó. Tehát, mit kell felejtenem: a dacot, a hiúságot, az önzést. Bármennyire is jó egy ember, ezeknek a dolgoknak, mint negatív irányoknak a morzsái, benne vannak mindenkiben. Ha ezeket el tudom felejteni, akkor megszűnnek létezni. De a felejtés nem abból áll, ahogy az emberek gondolják, hogy egyszerűen csak nem emlékszem rá, az roppant kevés. Ki kell tudnom mondani, hogy ott, azokban a pillanatokban, amikor ezek a dolgok megtörténtek, a vágy, a hiúság, az önzés, akkor ott ennyire voltam képes. Ha ezt felismerem, akkor történik meg az igazi felejtés, akkor tudom igazán elengedni, ha megértem, hogy azok a dolgok miért történtek. Így valójában a Felejtés-tava nem felejtés, hanem emlékezés, tehát nincs külön a felejtés és emlékezés vize, ez mind a kettő egy. Emlékezniem kell arra, hogy honnan jöttem, de felejte-

nem kell azt, hogy milyen hibákat követtem el. De nem úgy kell felejtenem, hogy nem tudhatok róla, hanem pont ellenkezőleg, tudnom kell róla, hogy mit miért tettem, és tudnom kell kimondani azt is, hogy ezeket azért vittem végbe, mert ott, azokban az időkben ennyire voltam képes, ennyit tudtam. Abban a pillanatban, hogy erre a tudásra emlékszem, s ezekre a gondolatokra, úgy elmém megvilágosodik, felismerem a világot alkotó Egyet, s akkor tudni fogom, hogy minden csak azért volt, hogy én tapasztalatot szerezzek.

Ahogy felismerte a felejtés és az emlékezés közös kiindulópontját, a fényből szőtt világ lassan kezdett átváltozni, és ismét láthatóvá vált a számára gyerekkorának világa, a fák, a hegyek, az emberek, és úgy érezte, hogy egy pillanatra ismét az emberek világába került. Feltűnt előtte az öreg varázsló. Nézték egymást, de valami halvány sejtelmes ragyogás borított be mindent, s Áhti tudta, hogy még nem ért az út végére.

Hirtelen és váratlanul úgy érezte, hogy elkezdt rohanni lefelé. Az öreg eltűnt, de valami furcsa, megfoghatatlan módon úgy érezte, hogy elméje és tudata teljesen tiszta. Úgy érezte, hogy valójában csak testét fújta el a szél, hiszen elméje, szelleme, gondolatai és lelke stabilak, csak valahogy valami a testével és a világgal megváltozott. Eleinte egy kósza gondolatként átfutott elméjén, hogy talán a világgal történt valami baj, s valami gonosz varázslattal múlt el, s csak ő maradt meg egyedül benne. Eszébe jutottak a tónál felismert gondolatok. Csak most nem ta-

lálja azt, hogy merre van a lent és a fent, a jobbra és a balra, nem talál semmit. Csak egyben volt biztos, hogy saját magát és gondolatait érti. Próbálta először megtapogatni kezét és lábát, és valami meglepetéssel nyugtázta, hogy ez sikerül neki. Bár nem látta testének részeit, de úgy érezte, hogy megtapintotta. Amikor fel akarta emelni kezét, akkor döbbent meg, mert úgy tűnt számára, hogy a keze helyén, mintha fényből lenne a teste, s ezt a fényt mozgatná ő. Ahogy itt, ebben a tudatállapotban létezett, s figyelte a fölötte lévő sötét teret, úgy érezte, hogy valamerre el kell indulnia. Az irányt nem tudta meghatározni, hogy mi is lenne az az irány, ami az ő számára a továbbhaladást jelentené. Úgy érezte, hogy le kell ülnie, s ismét meglepődött, amikor leült és stabilnak érezte azt a helyet, ahol ül. Bár, amikor körötte megtapogatta azt a teret, ahol önmagát észrevette, nem talált semmilyen konkrét fizikai kapaszkodót.

Ahogy próbálkozott elméjének kiterjesztésével és megnyugtatóásával, hogy minél jobban megtalálja a kérdéseire a megoldást, akkor villant beléje a felismerés, hogy valójában az utat nem meglátnia kell, hanem felismerni, hogy ő hol áll rajta. Hisz minden az úton van, minden az útban van, s ezt az utat, amit életnek, a létezésnek és a gondolatoknak neveznek, csupán csak felismerni lehet és nem meglátni. Ekkor elkezdett gondolkodni azon, amit gyerekkorától fogva tanult - az élet dolgairól, és ahogy elért a szabadság gondolatához, a végtelen sötét űrben, valahol messze tőle, egy halvány pici fénypont villant. Úgy érezte, a fénypont irányába kell menni,

és sehol semmi más nincs. Ahogy rájött, hogy ez a gondolataival függ össze, már ott termett a fénypontnál. Hatalmas színekből álló, többszintű spirális fényalagutat vett észre, s ezen a fényalagúton, ahogy haladt, érzései, gondolatai egyre kezdtek energikusabbá és tisztábbá válni. Most már tisztán látta, hogy teste, keze, lába, mintha fényből lenne, enyhén opálos, rózsaszínű, kékes, citromsárgás színekből állna. Nagyon tetszett neki ez a színekavalkád, ez a hatalmas színekompozíció. Megnyugtatta s vidámsággal töltötte fel. A nyugalom, ami szétáradt belül, nem olyan volt, mint amit otthon érzett a törzsben, annál sokkal nagyobb, sokkal erőteljesebb, sokkalta energikusabb. Tökéletesen boldognak érezte magát és mintha egyszer egy kósza gondolatként eszébe jutott volna az, hogy innét már nem kellene visszamenni soha többet, hisz ebben a boldogság állapotában egész hátralévő életét le tudná élni. Ahogy ez a gondolat megszületett benne és végiggondolta, abban a pillanatban beléje hasított a vágy és a féltés, hisz őt otthon várták.

A vágy megnyilvánult abban, hogy visszamenjen, segítsen, s ő azért van itt. Abban a pillanatban felismerte, hogy mit vállalt, s hogy valójában mit is tett, hogy idáig eljusson. Ekkor tudatosodott benne, hogy belépett az Álom-ösvénybe, érezte, hogy ő valaminek a felismerése érdekében van itt. Körülnézett a fényalagútban, színek végtelen harmóniáját látta, és kereste a megoldást, hogy valójában mi az, ami megtanítja az Álom-ösvényben arra, amiért eljött ide. Kezdte összerakni a gondolatait, s akkor jött

rá, hogy amikor a szabadságra gondolt, akkor nyilvánult meg az Álom-ösvény. Amikor a féltésre gondolt és a vágakra, akkor kezdett elméje kitisztulni. Kezdte összerakni a képet, s akkor jött rá, hogy az ember akkor tudja elérni tudásának legtökéletesebb tisztaságát, hogyha a szabadságot és a gondolataiért vállalt felelősséget meg tudja tartani. Tudta, hogy a vágy és a féltés, az csak rá tudja vezetni arra, hogy a gondolataiért felelősséget vállaljon, s a gondolatait megőrizze a Felejtés- és az Emlékezés-tava. Mosolygott gondolatán. Csak abban az esetben tudott továbbhaladni, amikor egyre határozottabban és egyre egyértelműbben koncentrált valamire. Ekkor tudatosodott benne, hogy az Álom-ösvény valójában csak akkor működik, ha az ember tudja, hogy mit akar, s egy konkrét, elhatározott gondolatra tud koncentrálni. Máskülönb az Álom-ösvény szétágazódik, szétfolyik és olyan lesz, mint a homokra lötytyintett víz - felszívódik.

Áhti ahogy haladt egyre beljebb a fények és színek kavalkádjában, felismerte saját gondolatainak erejét és lényegi mélységét, ami abban nyilvánult meg, hogy ráértett, minden gondolatnak felelőssége, súlya és ereje van. Ha a gondolatoknak megfelelő szabad teret biztosít az akarata által felszabadult és tudata által megváltozott gondolati sík megnyilvánulásában, akkor azok képesek manifesztálódni. Minél jobban koncentrált eddigi érzelmi állapotára, az annak megfelelő színek kompozíció annál erősebbé vált. Ahogy közeledett a belső egyensúlyhoz, a tökéletes szellemi éberség állapotához, minden kezdett egyre

vakítóbb, fehérebb és rózsaszínebb lenni. Már szinte elviselhetetlennek tűnt számára a fények és színek kavalkádja, amikor úgy érezte, hogy valahonnét, talán gondolatai legmélyéről egy hang szól feléje.

Nem ismerte fel a hangot, teljesen ismeretlen volt a számára, kicsit távolinak és halknak tűnt, s úgy gondolta, elindul a hang irányába. Ahogy elgondolta, hogy a hanghoz fog menni, a hang abban a pillanatban erősödött. De tudta, hogy nem a hang jött el hozzá, hanem ő ment el a hanghoz. Ekkor vette észre, hogy valójában a hang mint hogyha az Álom-ösvénynek egy másik részéről közeledne feléje. Itt már, ahogy közeledett a hanghoz, észrevette, hogy nincsenek félelmei, nincsenek aggályai, nincsenek kételyei, csak valami tökéletes szabadság vesz rajta erőt. Ez a tökéletes szabadság úgy nyilvánult meg benne, hogy egyfajta boldogság és örömeztet sugárzott feléje.

Áhti ahogy egyre jobban elkezdett fülelni, már tisztán hallotta a hangot, ahogy a nevének szólítja. Áhti megállt a száguldásban, gondolatai kavalkádját elcsendesítette és gondolatban válaszolt a feléje jövő hangra:

- Miért szólítasz?

A hang ugyanazzal a hangszínnel, mint egyfajta meleg, megnyugtató forráspontként közeledett feléje, s csak annyit mondott neki:

- Már régóta vártalak. Nem az a lényeg, hogy miért, hanem az, hogy vártalak. Soha ne gondolkozz azon, hogy az élet, ha rád ró egy feladatot, hogy miért teszi, hanem csak elmélkedj el azon, hogy méltóvá váltál egy feladatra, és hogy te azt meg tudod-e ol-

dani. Minden a feléd áramló gondolatoknak az ideaképén múlik. Amennyire fel tudod ismerni ezeket az ideákat, annyira tudsz beleilleszkedni a körülötted lévő tökéletességbe. Ha nincsenek benned olyan erők, amelyeket az emberi vágyak vagy akaratok irányítanak, akkor ezek a gondolatok meg tudnak nyilvánulni, s fel tudod ismerni az idea lényegét. Azt, hogy valójában idea nem létezik, de ebben a pillanatban, amikor a gondolataidat elkezded irányítani, létrehozol egy ideahullámot, s ez az idea a számodra valósággá válik. De csak addig a pillanatig, amíg egy másik ideával nem kerül szembe. Ha így két ideát szembeállítasz, az konfliktust okoz, s a szembeállított konfliktusok mindig feszültséget hoznak létre. Ezek a feszültségek a tudás közti különbséget mutatják meg. Azok az emberek, akikben a feszültség túllép egy-egy küszöbön, nem tudják elérni a belső csendet, a tökéletességet, a tudásnak olyan mélységeit, amelyek méltóvá teszik őket arra, hogy az élet feléjük áramló dolgait felismerjék és megoldják. Te születésed lévén és a benned lakozó végtelen tudás megnyilvánulása révén eljutottál egy olyan pontra, ahol az élet méltónak lát arra, hogy szembekerülj a jövővel, és szembekerülj olyan dolgokkal, amelyek mások számára meghatározó értékkel bírnak. A világ, amiben élsz, még nagyon vad és nagyon tudatlan. Te messziről jöttél közéjük, s azért, hogy elhozd a számukra azt a tudáspontot és azt a forráspontot, ami majd hosszú évezredek múlva eljuttatja őket a tudás megismerésének egy olyan fokára, ami majd el tudja őket vezetni egy másik világba. Amikor vissza-

mész innen az Álom-ösvényről, a megnyilvánult lét határáról, ne felejtse el, amiről az imént beszéltünk. Most végigjártad a létezés szintjéből az elsőt és a másodikat. Ennek az első két szintnek az a lényege, hogy megértsd, s felismerd, hogy nem létezik a halál, nem létezik az elmúlás, minden egy örök körforgás része, s mindig minden abból épül fel, amit az előzőekben felismert tudásként, mint egyfajta őstudásként magával visz a következő életébe. A létezés második síkján megismerted azt, hogy nem elég a gondolatokat felismerni, meg kell érteni azt is, hogy vannak magasabb tudatállapotok, magasabb megnyilvánulási formák, amelyek többek, mint pusztán gondolatok, és sokkal nagyobb erővel és tudással rendelkeznek, mint az emberi lét bármilyen gondolati megnyilvánulása. Ez nem a szellemek világa. Itt születnek, ebben a világban a lelkek. Sokkal több ez, mintsem bármilyen halandó gondolná. De bármelyik halandó bejuthat ide, ha az Emlékezés- és a Felejtéstavánál megfejtje saját önnön létének titkát, felismeri és elismeri a felette álló világok létét, és felismeri, hogy ő is ahhoz a világhoz tartozik, hisz az ő lelke is valamikor innen indult el a végtelen örök körforgásra, és ugyanígy ide tér majd egyszer vissza. A létezésnek ezen pontján, ahol most állunk, túljutottál olyan végső felismeréseken, amelyek megmutatták neked első szinten azt, hogy a legfontosabb dolog, hogy saját önmagunkba való hitünk soha ne gyengüljön, és a másokba vetett bizalmunk soha ne múljon el. Érezni rajtad azt az erőt, és azt a szeretetet, amely képes kisugározni a tudásodat, a tudásod

mélységét. Itt, ebben a világban, a második szinten pontosan megláttad és felismerted azt, hogy a létezés egyik legfontosabb titka az önfeláldozás, a szeretet megosztása. A hang lassan kezdett elhalkulni, majd Áhti úgy érezte, hogy nem távolodott el, csak vár és figyel, hogy mi lesz Áhti következő lépése.

De még egy-két jó tanács és egy-két útmutató, hogy mit kell megtenned. Odaát, az árnyékvilágban, ahonnan jöttél, építenetek kell egy kövekből álló, kör alakú építményt. A köveket lapjával kell a földre helyezni, egymástól 33 lépésnyi távolságra, s a kövek nem lehetnek nagyobbak, mint 3 méter. Ezeket a kőtömböket egymás mellé lefektetitek a földre. Egy eresznyi magasan emelkedhetnek a talaj fölé, és minden kőnek fehéres színűnek kell lenni. A kövek eredetének helyét majd álom útján kapod meg, és amikor eljön az idő, akkor ezt az információt átadod az árnyékvilágban élőknek, s elmentek megkeresni a köveket, amelyekből majd ezt az építményt felépítitek. Amikor a kövek felépülnek, akkor hosszú ideig mást nem kell csinálnotok, csak tanulmányozzátok az égen a csillagok irányát, s megfigyelitek, hogy az évnak mely napja az, amikor az éjszaka és a nappal egyformán hosszú. Valahol a látóhatár keleti szélén lesz ekkor egy csillag, ami egy tenyérnyi magasságban látható a többi fölött, és megfigyelitek, hogy ez minden évben egyszer ugyanazon a ponton van. Ennek a napnak nevet adtok majd - ez fontos lesz, hisz minden időt ennek a csillagnak a mozgásához fogtok kötni, s ez a csillag lesz az, ami valójában egész tudásokat irányítani fogja.

A hang szép lassan megszűnt, s Áhti ahogy körülnézett, szinte látta maga előtt a fényszín vakító özönében, ahogy egy adott ponton előtte kezdenek a színek összeállni, összesűrűsödni. Látta lent a törzsének világát, látta, ahogy a törzshöz tartozó emberek a domboldalon sétálnak, kunyhóikat építgetik, a vadászok vadászatra indulnak. Látta a gyerekeket, az öregeket, s látta, hogy a törzs melletti dombon fent, a domb tetején, ott van a kövekből épített építmény, amelyről az imént a hang beszélt neki. De akárhogy körülnézett, nem látta önmagát. Ahogy figyelt, ismét megszólalt a hang:

- Önmagadat ne keresd soha, hisz ha magadat keresed, akkor önigazolást vársz valamiről, hogy jó úton jársz. Nem az a lényeg, hogyha valamit teszel, hogy te jó úton jársz-e, hanem az a lényeg, hogy önmagadat háttérbe tudod-e helyezni és fel tudod-e ismerni, hogy abból, amit tettél, mások hogy tudnak épülni. Nem az a legfontosabb dolog, hogy te mit teszel, hanem az, hogy te mennyire tudsz beilleszkedni az egységbe. Ahogy haladsz majd az időben előre, ezt egyre jobban fogod érteni. Nem a személyiséged vagy a személyed a fontos, nem is az, hogy te vagy a közvetítő, hanem az legyen csak számodra az egyetlen fontos dolog, hogy át tudd adni azt, amit érzel, át tudd adni azt, amit mi közvetítünk. Téged tartottunk arra méltónak, hogy ezt a feladatot elvégezd, mivel láttuk, hogy benned a személyiséged már olyan fokra fejlődött, ami túlmutat azon, hogy csak a saját egyéni, önző érdekeiddel foglalkozz, túlmutat azon, hogy a saját becsvágyadat hajtsd, túlmutat azon,

hogy a saját hiúságod csapdájába essél.

A hang elhalkult, majd egyre távolabbról Áhti újra meghallotta a hangját, ahogy egyre elhal- kulva ismét megszólalt:

- Most elbúcsúzom tőled, de eljön az idő, amikor újra beszélgetni fogunk. Nemsokára találko- zunk. Még lesz rá mód, hogy itt, az Álom-ösvény- ben, de lesz arra is mód, hogy álmaid mélyén újra érezzük fényedet.

A hang, amilyen váratlanul jött, olyan várat- lanul meg is szűnt, s Áhti egyik pillanatról a másik- ra érezte, hogy körülötte a színek, fények kezdenek megváltozni, s nagyon gyorsan úgy érezte, hogy zu- han, zuhan valahová mélyen lefelé. Egyik pillanatról a másikra érezte meg fizikai testét. Kinyitotta a sze- mét, körülnézett, látta, hogy ott ül a réten, látta kör- ben a hegyeket, s látta törzsének tagjait, s érezte, hogy feszült kíváncsisággal tekintenek rá. Koort, az öreg gyógyítót látta maga mellett, aki kíváncsi, szin- te gyerekes szemével nézett rá. Szemeiből világított a kíváncsiság, hogy Áhti mondja el, hogy mi történt. A lány ezt észrevette, vidáman, pajkosan felnevetett és annyit mondott az öregnek:

- Ó, öreg Koor, látom szemedben a kíváncsi- ság tüzét, ennek örülök. De látom azt is, hogy tudod kezelni, ennek még jobban örülök. Hírt hoztam, amit már régóta vártál, s ez a hír, ez nagy feladatot ró ránk. A hang, akivel beszéltem az Álom-ösvényen kint, annyit mondott, hogy építenünk kell valamit. Még nem mondták meg, hogy mikor kell megcsinál- ni, azt mondták, hogy majd álomban figyelmeztet-

nek. De a hang azt is elmondta, hogy ez egy fontos dolog lesz.

Koor ránézett a lányra, s látta, hogy az egyre fáradtabb lesz. Felsegítette, karon fogta, és visszave- zette az erdőbe oda, ahol törzsének a szálláshelye volt.

Hetedik fejezet

A törzsön nagy izgalom lett úrrá, ahogy Áhti visszatért az Álom-ösvényről, és mindenki fellelkesedett azon, hogy közülük egy ismét be tudott lépni a régi világ kapuján, hogy ismét megszületett köztük az, aki képes visszanézni az idő végtelen homályába, s ott meglátni a tiszta ragyogást, a fény igazi arcát, s meghallani azokat a hangokat, amikor a fény dalol, s beszél ahhoz, aki átlép oda. A törzsben szinte mindenki csak erről beszélt, s várták a következőt, amikor Áhti még egyszer visszamegy majd, és kiépíti a kapcsolatot a törzs és a fény világa között.

Az emberek hite szerint két világ létezik: egy, amiben a testük él, a kézzelfogható világ, s egy másik világ, ahonnan lelkük ered, de éjszakánként álmaikban megpróbálnak visszatérni oda, s megpróbálnak gondolatcsírákat átcsempészni ide, a kézzelfogható világba. Most, hogy Áhtinak sikerült, mindenki egyre lelkesebb lett, s egyre jobban bizakodóvá vált.

Koor, az öreg gyógyító hallgatagon ült a kunyhója előtt, s nézte az égen szálló szürke felhőket. Nem lehetett látni a kék eget, a napot, csak a madarak röptét figyelve, és zajos, csivitelő hangjukat hallgatva úgy gondolta, hogy a szürkesség nem tart sokáig, s nemsokára rájuk köszönt a napnak fénye, és ez jelet ad arra, hogy megkezdheti a törzs az élet titkaira való felkészülést, a nagy szertartást, az élet tűzének a felélesztését. Ahogy ült és nézte a szürke felhőket, figyelte a madarak röptét, gondolataiban visszazuhan a régmúltba, amikor még ő is tanulta gye-

rekkorában a törzs akkori gyógyítójával a füveknek, a fáknek, a madarak röptének az ismeretét, és magányos sétáikon a végtelen erdőben, a dús lelelőjú hegyoldalokban nézték, ahogy a szarvasok lelelésznek a zöld fűben, s arról elmélkedtek, hogy milyen régen volt az, amikor valaki közülük rálépett az Álom-ösvényre. Koor akkor még mint kisgyermek hallgatta az öreget, az akkori gyógyítót, és most, hogy itt ült a kunyhója előtt és ő volt a törzs gyógyítója, eszébe jutott öreg mentorának a szava, aki anynyit mondott neki: “Az idők végtelen homályában van már az, aki utoljára az Álom-ösvényen járt, senki nincs köztük, aki képessé válna arra, hogy átjárja az Álom-ösvényt és megőrizze elméje tisztaságát, s hogy áthozza a hírt, amit az istenek elmondanak majd a kiválasztottnak.”

Koor most, ahogy nézte az égen szálló felhőket, büszkeséget érzett, de a büszkeséget nem a személye iránt érezte, hanem sokkal inkább azért, hogy részese lehet valami hatalmas dolognak, amit önmagában úgy értelmezett, hogy a törzs ismét megtanul valamit, hogy túléljen, hogy könnyebben és boldogabban tudjon élni. Persze érezte azt is, hogy tettei mélyen meghatározzák a dolgok alakulását, s ezért óriási felelősséget érzett, hogy minden úgy alakuljon, ahogy azt az ég eldöntötte.

Egyre kíváncsibban fürkészte az eget. Jelet várt, jelet, ami megmondja neki s rávezeti arra, hogy eljön az ideje, hogy az élet tűzéhez nyúljon. Ekkor, közel a látóhatárhoz megváltozott a felhők színe, szürkéből fehérré, majd egy aprócska szakadással

előbújt a kék ég, és átragyogott rajta a napfény. Koor érezte, ahogy a napfény végigszaladt a fák koronáján, hogy ez a jel. Az ég megmutatta neki, hogy megszakad a dolgok folyásának a rendje, új törvények születnek, új életek, és semmi nem lesz már olyan, mint amilyen eddig volt. Igaz, tudta azt az öreg Koor nagyon, hogy ez a változás ugyan nagyon gyors lesz, nagyon heves, de nem a törzs jelen életében fog kibontakozni, hanem generációk hosszú sorának kell megszületnie és elmúlnia, mire ez a folyamat kiforrja magát. Ahogy a fény egyre közelebb ért hozzá, hangosan felsóhajtott:

- Óh, égnek lakói, csak adjatok erőt ahhoz, hogy tiszta fejjel és tiszta szívvel be tudjam fejezni azt a munkát, amit rám bízotok! Adjatok erőt ahhoz is, hogy Áhtit fel tudjam készíteni a nagy utazásra, élete nagy törvényére, és hogy meg tudja őrizni elméje tisztaságát úgy, mint előtte sokan mások, kik végigjárták az ösvényt, s át tudták hozni az üzenetet tőletek!

Az erdők végtelenjei fölött lassan megjelentek az éjszaka árnyai. Valahol, mélyen a dzsungelben farkasok hívták egymást a gyülekezőre, és a lemenő nap utolsó sugarai, mint táncos tündérek szikráztak a fák lombjai között. Koor, az öreg fölállt a kunyhója előtt, megigazította bőrruháját, bement a kalyibájába, körülnézett, megkereste gyógyító botját, és elindult az éjszakai erdő felé. Botjára támaszkodott, és lassú, nyugodt léptekkel haladt a fák felé. Amit magával vitt, nem igazi fegyver volt, inkább csak segítség, kapaszkodó. Olyan magas volt a gyógyító botja,

mint ő maga, s a végére bőrtarisznya volt kötve, tele kövekkel és csontokkal, ami mindig vele volt ahhoz, hogy a jövőt ki tudja fürkészni. A bot legvégére tollak voltak fölérősítve, míg a hegyénél egy nagyon élesre csiszolt obszidián volt, hogyha valamit sürgősen vágnia vagy faragnia kell, akkor legyen nála megfelelő szerszám. Beért az erdőbe, nyirkos leveleket hajtott félre, majd bokáig érő tocsogók között haladt, s nézte, hogy a vízben az erdei siklók - fejükön kis sárga csíkkal - vidáman cikáznak egyik partról a másikra. A bokrok koronáinak a magasságában baglyok röpködtek, a kora esti meleg levegőben előjött bogarak után vadásztak, és néha hallani lehetett, amint egy-egy madárcsőr koppan egy-egy erős kitinpáncélon, majd csend következett.

Az öreg már jó egy órája gyalogolt, amikor felért a táborhely mögötti domb tetejére, és visszafordult a tábor felé. Láta lent, a völgyben, a fák koronája mögött megbúvó tábor, látta, hogy az esti nagy tűz már ég, és a kékesszürke füst végtelennek tűnő szalagja elveszik a messzi égboltban. Megállt, visszanézett, s rámosolygott a táborra.

Minden olyan meghitt, nyugodt, csendes és békés volt. Nem zavarta, hogy a tábortól egy jó kőhajításnyira, a szemközti domboldalon, fenn, a dombtetőhöz közel, egy hatalmas barlangi medvének az árnyékát látta. Ezzel a medvével már évek óta együtt élt a törzs, és csak hosszú éveken át egyszer-számra fordult elő, hogy összetűzésbe kerültek vele. Valójában mindenki tudta, hogy hol van a saját területének a határa, és azt is tudták a medvéről, hogy túl

öreg ahhoz, hogy rájuk támadjon. Sokszor a vadászok kikerülték azt a helyet, ami a medve területe, vagy ha arra vezetett mégis a vadászösvény, szinte mély tisztelettel és áhítatos nyugalommal vonultak végig a medve birodalmán, és mindig vigyáztak arra, hogy soha, még csak meg se kíséreljék azt, hogy ezen a birtokon vadásszanak.

Nyugodtnak és kiegyensúlyozottnak érezte magát az öreg, ahogy nézte a tábort, bár a lelke mélyén halványan ott bujkált a feszültség, de ez sokkal inkább az eljövendő dolgok miatt volt, hisz amire most is készült, elég erőteljes izgalmakkal töltötte el.

Mikor már szeme jóllakott a völgyben elterülő látvánnyal, a meghitt, békés hangulattal, megfordult, s a lemenő nap irányában belépett az erdőbe. Egészen addig ment, amíg a látóhatáron feljövő csillagok el nem érték a feje fölötti égboltot, s felkúsztak az ég legmagasabb pontjára. Az öreg ekkor megállt, kis bőrtarisznyájából elővette a szikragyújtó köveit, és egy piciny, de nagy hévvel égő tüzet rakott magának. Egész éjjel ült a tűznél, és próbálta felidézni a gyermekkorában tanultakat, amikor mentora elmagyarázta neki, hogy hogyan kell önmagát felkészíteni lelkiekben majd azokra az időkre, amikor eljön a nagy álom-járás ideje, és ő, mint a törzs lelki és szellemi vezetője, meg kell nyissa az Élet Vizének és az Élet Tüzének a kapuját. Koor csak ült a tűznél és elelmélkedett a sok-sok évvel ezelőtt történeteken, és arra koncentrált, hogy elméje tiszta maradjon, az álom messzi kerülje el, és az éjszakai erdőben suhanó árnyak okozta félelmét le tudja győzni.

Ahogy múlt az idő, az öreg egyre közelebb került saját belső nyugalomához, és már az erdő zörejei, s az árnyak közelsége nem zavarta meg elméjét, csak érzékelte jelenlétét annak, mikor egy hatalmas barna medve tőle alig egy gyenge kőhajításnyira ment el, és csak gondolataiban futtatta végig az öreg, hogy ez a medve az ő számára ismeretlen. Úgy gondolta, hogyha az élet most megszakadna benne, az valószínűleg egy nagyobb erő és nagyobb akarat megnyilvánulásaként történne, és így elfogadta volna sorsának beteljesedését, de, hogy a medve nem bántotta, ezt jelnek vette.

Jelnek azért, hogy az ég úgy döntött, hogy méltó arra, hogy fel tudja készíteni Áhtit a rá váró eseményekre. Mikor már úgy érezte, hogy elméje teljesen nyugodt, s körülnézett, látta, hogy közeleg a hajnal. Ismét gyenge fényű szürkület és pirkadat borult a tájra. Akkor fölállt és a közeli bokrokat kezdte el szemlélni. A bokrok között olyan növényeket keresett, amelyek képessé teszik, hogy nedvük és aromájuk hatására megnyíljon tudata és átlásson egy olyan világba, ami az emberek számára láthatatlan és érzékelhetetlen. Amikor megtalálta a növényeket, visszaült aprócska tűzéhez, és meghatározott sorrendben elkezdte a növények levelét rágni. Mikor már teljesen szétrágta őket, érezte a szájában, a nyelvén, fogai ínyén az enyhe zsibbadást és a növények fanyar ízét. Egyre nagyobb belső transzba esett. Kezdte a külvilág elveszíteni a reálisnak tűnő jelenlétének minden körvonalát, s a fák, az ég, a növények, s a felkelő nap kezdett egyetlen színorgiává

összemosódni, s úgy tűnt számára, mint hogyha ez az egész kezdene hangokat kibocsátani egymásból, s a színek és fények, mintha önálló életre kelnének.

Az öreg gyógyító elvesztette testének érzetét, s úgy érezte repül, lebeg, s képes átszárnyalni bárhová, ahová csak akar. Még volt egy parányi szikra tudatának mélyén, s ekkor minden összpontosító erejét összeszedve, egy újabb növényi darabot vett a szájába s erőteljesen megrágta, szinte rituálisan, lassan, de biztosan. Nagyon rövid idő alatt a növényből kirágott anyag elkezdte hatását kifejteni, s mint egy zsák, mint egy ledőlt szikla dőlt el, és abban a pillanatban, amikor elvesztette teljesen teste fölött a kontrollt, elméje átlépett egy másik világba, és csak szárnyalt és szárnyalt fölfelé.

Elindult visszafelé, egy eddig a számára ismeretlen világba, és megkereste őseit, öreg mentorát, és elmondta nekik, hogy megtalálta a nagy álom-járót, aki méltó arra, hogy teljes tudattal belépjen az Álom-ösvénybe. Nem úgy, mint ő, hogy különféle gyógynövények hatására képes csak átlátni az élet röpke és tűnékeny pókfonalán. Tudta, még itt ebben az állapotban is, hogy ez nem egészséges dolog, hiszen ez olyan, mintha megerősokolná a természetet. Tudta, hogy azok, akiknek nincsenek meg ezek a képességeik, csak külső szer segítségével képesek ide behatolni, de ez nem igaz, mert ezek a próbálkozások csak hiú ábrándjai a valóság megismerésének. Mivel Áhti tudta, hogy a tudás megszerzése eszköz nélkül történik. Nem igazságot adó folyamat, mivel csak akkor álom-járás az álom-járás, ha valaki a saját tel-

jes tudatának a megőrzésével képes oda bármikor belépni, és onnét kilépni. Ahhoz, hogy ő ezt meg tudja tenni, ezeknek a növényeknek a kivonatára van szüksége. Nagy öröme volt, amikor ismét találkozott szüleivel, barátaival, rég meghalt testvéreivel, a régi törzssel, akik közül a mai törzs tagjai nem ismernek senkit. Ahogy egyre mélyebbre hatolt ebben a világban, találkozott régi mentorával, s ahogy most ott állt előtte, kérdezte tőle, hogy mit tegyen tovább. Az öreg elmondta neki, hogy el kell vinni Áhtit a Felejtés-vizéhez, ott meg kell inni a Felejtés-vizét, majd utána, a rákövetkező teliholdnál el kell vinni az Emlekezés-vizéhez, s azt is meg kell neki inni. Ha megéri a következő teliholdat és az elérkezik a számára, akkor Áhti beléphet tiszta tudattal a túlsó világ birodalmába. Ezután a gyógyító öreg tanácsadója szinte egy pillantás alatt tűnt el, és az öreg abban az anyag-talan világban hiába kereste, senkit nem talált.

Úgy érezte, egyre közelebb és közelebb kerül az anyag világához, mikor egy pillanat múlva már érezte, hogy zsibbad és fáj a feje, és hogy ott fekszik a fűvön. Kinyitotta a szemét, és ott feküdt, ránézett a parázsra, egy aprócska kékes lángnyelvre, fenn a kék égboltra, s látta, hogy a feje felett, fent magasan, a fák koronáján túl, egy óriási sas köröz, s ahogy vijjog, a messzi, végtelen erdők visszhangozzák a hangját. Mikor körül akart nézni a kicsiny tisztáson, akkor vette észre, hogy tőle pár méterre egy hatalmas árnyék vetül a fűre, s az árnyék vonalát követve meglátta, hogy egy hatalmas sörényű barlangi oroszlán néz vele farkasszemet. Egy pillanatra megrémült a

látványtól, nem tudta eldönteni, hogy mióta lehet ott az állat, pár perce vagy már a kezdetétől fogva, hogy rémületbe esett. Mégis úgy érezte, hogy az állatban semmi támadó szándék nincs. Valahol lelke mélyén úgy gondolta, hogy az állat az erdők szellemeinek a megnyilvánulása, és hogy azért jött, hogy őt óvja és védje, ha esetleg valamilyen ártó vagy gonosz szellemek akarnák az útját keresztezni.

- Téged ki küldött? - szólt halkán az oroszlánnak. De az oroszlán maradt egy helyben, és valami furcsa, barna melegség áradt a szemeiből. Koor ekkor már biztos volt benne, hogy az állat nem fogja bántani. Felült, maga alá tette a lábait, kezét a parázs fölé tette. Érezte, ahogy a parászból kiáradó hő megerősíti, lelkét stabilizálja, és körülötte a világ eléri a nyugvó pontot.

Az oroszlán halkán morrantott egyet, majd lefeküdt a fűre, s hosszú órákon át farkaszemet néztek egymással. Koor most már biztos volt benne, hogy az állat az erdő szellemeinek a megnyilvánulása. Furcsa, mély, erőteljes gondolatokat érzett az oroszlán felől, mint hogyha valamit beszélni akarna neki, mint hogyha valamit mondani szeretne. Az öreg hagyta, hogy az oroszlán szeme egyre mélyebbre és mélyebbre hatoljon lelkének ragyogásában, és mikor már biztos volt benne, hogy ez az állat minden gondolatát látja, felnézett az égre, s látta, hogy a sas még leír egy kört ott fent, a messzi magasban, majd elindul egy meghatározott irány felé. Amikor felállt és körbefordult a réten, látta, hogy az az irány, amelybe a sas eltűnt, a törzsének iránya, és ő is elin-

dult lefelé. Elbúcsúzott az oroszlántól és megköszönte neki, hogy vigyázott rá addig, amíg lelke az árnyak birodalmában volt, és teste magányosan és védtelenül itt hevert a fűben.

Már jó tíz-tizenöt lépésnyire eltávolodott a kis tűztől, amikor visszanézett, s látta, hogy az oroszlán feláll, és szépen, lassan, nyugodtan elindul utána. Meg sem próbálta elzavarni, csak mosolygott egyet, és nézte a madarakat, a felhőket, és elindult lefelé, törzse szálláshelyének irányába.

Lágy szellő futott végig a fák között, zörgetve a száraz avart, mintha vidáman dalolt volna, ahogy az öreg Koor ereszkedett lefelé a völgyben. Az öreg érezte a háta mögött az oroszlán súlyos lépéseit, de már egyre távolabbról. Tudta, hogy az oroszlán nem követi egész a faluig, biztos távolból fogja majd figyelni, s volt egy olyan érzése, hogy ez az oroszlán még hosszú ideig itt lesz a környéken, de tudta, hogy nem kell külön figyelmeztetni a vadászokat, hogy ne bántsák, ne támadjanak rá. Ők is észre fogják venni, hogy ez a szellem-oroszlán sokkalta nagyobb erővel bír, mint azt ők gondolnák.

Amikor leért a faluba a nap már túljutott a delelőpontján, s megindult lefelé a nyugati látóhatár felé. Koor belépett kalyibájába, letette botját, majd elkezdte a száraz füvekből és csontokból őrölt por keverékével azt a szert összeállítani, amit majd mindenkinnek ad a nagy varázslat éjszakáján.

Áhti már korán reggel fölkel, vidáman feködött vadbőrökből készített alvóhelyén. Nézte, amint az ajtón át kalyibája előtt a törzs életre kel. Minden-

ki megy a maga dolga után, ki vízért megy a patakra, ki a bőrök készítésével foglalkozik, ki a húst füstöli, s látta, hogy a vadászok ott ülnek a nagy tűz körül, s az izzó parazsat próbálják meg életre kelteni. Az események Áhti szívét melegséggel töltötték el, s úgy érezte, hogy milyen boldog, nyugodt és békés ez a világ, ahol most él.

Eszébe villant egy pillanatra a jövő és a múlt keverékéből alkotott saját, belső képének látomása. Azok a képek szolgáltak alapul, amiket az Álom-ösvényre való bejutáskor pillantott meg, s azok a képek voltak erősebbek, amelyeket, mint jövő definíció látott és érzékelt saját belső világának kivetüléseképpen. Hatalmas köveket látott kör alakban egymás mellett, s a kövek között egy hatalmas kőlapon ott feküdt saját maga. Tudta, hogy ez lesz a jövő, és tudta, hogy akkor, amikor már a kőlapon fekszik, már nem lesz visszaút az Álom-ösvényről, nem fog visszatérni, amikor átlép. A kép hamar megszűnt. Önmaga jelenlétét, mint mindenhol szétáradó fény érzékelt. Részévé vált az Álom-ösvénynek, és így a két világ között, mint kapocs létezett. Nem a személye, hisz tudta önmagáról, hogy személye az idők távoli részében a legendák homályába veszve szertefoszlik, de a hit, amit tovább adott, mindenki számára megmutatja a világokat összekötő erő jelenlétét, a lélek tüzének fényét, amit most látomásában érzékelt, ahogy kezdett egyre nagyobb fényt árasztani maga körül.

Áhti vidáman kelt fel. Kiment a kalyiba elé, mindenkihez volt egy kedves szava, mindenkire

mosolygott, és mindenki bizakodóan mosolygott rá vissza. A törzs minden tagja feltétel nélkül bízott benne. Úgy érezték, ő az egyetlen kulcs ahhoz, hogy megismerjék saját sorsukat, és felismerjék saját jövőjük beteljesedéséhez vezető utat. Áhti rápillantott az öreg Koor kalyibájára. Belső sugallatai egyre erősebben éreztették vele, hogy csak az öregtől függ a sorsa. Az öreg tudása és elméjének szabadsága a legfontosabb dolog, ami a törzs sorsában változást hozhat. Ahogy közeledett az éjszaka, mindenki egyre izgatottabb lett. Ugyan senki nem beszélt meg a másikkal, hogy mi fog történni, de mindenki csak az eget fürkészte, s látták, ahogy a kelő telihold egyre intenzívebben kapaszkodik felfelé. Tudták, hogy a következő nap éjszakáján, amikor a Hold teljes lesz, olyan dolgoknak lesznek a szemtanúi, amelyek legendák alapjait fogják képezni.

Áhti hosszú ideig kint sétált az erdőben, és ő maga is találkozott az oroszlánnal. Egy tüskés bozótossal benőtt meredek domboldalon kaptatott fel a törzs szálláshelyeitől nem messzi, és mikor átért a bozótoson, és felpillantott a domb magasabb régióiban lévő hatalmas fákra, akkor vette észre, hogy a fák között a ritkás aljnövényzetben ott ül a hatalmas oroszlán, és szinte őt figyeli, mint egy megbabonázott szemeivel hívja, vonzza magához. Áhti elindult az oroszlán felé, és tőle körülbelül egy jó tíz lépésnyire megállt, leült a zöld fűbe, s csak nézte az oroszlánt. Érezte, hogy belső sugallatai egyre megerősödnek, a távoli hangok egyre erősebbé válnak

és egyre tisztábbá, míg végül tisztán hallotta a fejében a sugallat megnyilvánulását:

- Ne félj, nem fog bántani! Ő azért jött, hogy vigyázzon rád és átkísérjen az Álom-ösvényen. Ő a te védő szellemed. Lehet, hogy Koor ment elé az erdőbe, hogy megtalálja, de az is lehet, hogy az oroszlán talált rá az öregre, de most egy a lényeg. Az, hogy most itt van, hogy téged megóvjon a gonosz és ártó szellemektől. Amikor eljön az ideje, az ő lelke fog átvinni az Álom-ösvény túloldalára. De légy nagyon óvatos, mert ha hibát követsz el, akkor el fog pusztítani! Ez az oroszlán a bírása a végtelen tudásnak, s ez az oroszlán a te lelked mása, a te lelked vetülete, mint egy jelképe annak, hogy a tudás, amit magadban őrzöl és hordozol, mekkora erővel és mekkora jelentőséggel bír. Ahogy a sugallat beszélt Áhtihoz, Áhti egyre közelebb került ahhoz az érzelmi állapothoz, ami akkor kezdett benne kibontakozni, amikor az Álom-ösvényre lépett. Még látta, érezte maga körül a külvilágot, de gondolatai valami furcsa zsibbadás hatására ismeretlen régiókba szárnyaltak. Egész végig, amíg a hang szólt hozzá, tisztán érzékelte a külvilágot, látta az oroszlánt, hallotta a susogását, érezte a szagát, de gondolatai valami egészen más síkban nyilvánultak meg.

Hirtelen zökkent vissza, szinte egyik pillanatról a másikra, és amikor kinyitotta a szemét, az oroszlán még mindig ott volt vele szemben. Mély, barna, meleg szeméből Áhti számára ismeretlen fény áradt. Jóleső örömmel nézett az oroszlán végtelen szeméibe, és amikor úgy érezte, hogy el kell

indulnia, akkor egyszerűen felállt, bólintott az oroszlán felé, és hangosan megköszönte neki, hogy az erdő legnagyobb ura időt fordít arra, hogy segítsen neki és átkísérje a létezés magasabb síkjaira. Nagyon mély tiszteletet érzett az oroszlán iránt, s a meghajlásban sokkal több volt, mint egy fajta megköszönés. Sokkal inkább azonosulás és saját dolgai iránt érzett felelősség, amiről tudta, hogyha hibát követ el, akkor ugyanez az élőlény, mint bírása fog megjelenni.

Amikor felállt, hátat fordított, s belsőjében a legkisebb jele sem nyilvánult meg a félelemnek. Így nyugodtan, kényelmesen, felhőtlenül boldognak érezte magát, ahogy közeledett le a szálláshelyéhez. A hold már magasan járt, s a csillagok is ragyogtak az égen. Ahogy végignézte a mélyfekete égen szikrázó csillagpontokat, úgy érezte, hogy ez jó jel a holnapi naphoz. Úgy érezte, hogy igazi sorsforduló, s a tiszta idő az istenek ajándéka, hogy ezzel is segítsék azt, aki a nagy útra készül. Belépett a kalyibájába, de egész éjjel nem aludt, csak feküdt és nézte a mennyezetet, és próbált nem gondolni semmire. Bármilyen gondolat az elméjébe eljutott, azt mind elengedte, és az öreg Koortól gyerekkorában tanult módon próbálta a levegővétellel szabályozni, hogy saját félelmei megszűnjenek, és hogy csak a tiszta tudat és éberség állapotában érzékeljen.

Lassan, egyenletesen szívta be az orrán a levegőt, egészen le az alhasig, majd onnét kezdte el kifújni először, és a tüdő felsőbb részeiből utoljára.

Nagyon törekedett arra, hogy ujjait mindig a meghatározott sorrendben érintse össze. Belégzésnél a jobb kéz hüvelykujja odaért a jobb kéz mutatóujjához, és amíg a belégzés folyamata tartott, addig enyhe nyomást gyakorolt rá. Kilégzésnél a bal kéz mutatóujja és a hüvelykujja találkozott, és ugyanúgy enyhe nyomást gyakoroltak egymásra. Majd mikor úgy érezte már, hogy tiszta és éber, jobb kezének hüvelykujját jobb oldalán nyakára tette, kitapintotta rajta azt a pontot, ahol az ér legközelebb van a bőrhöz, és ugyanezt a légzést folytatva tovább enyhe nyomást gyakorolt a nyakára. Ettől egyre bódultabbnak és könnyebbnek érezte magát, és minden kezdett előtte megfényesedni, megvilágosodni. Ekkor kezét váltott és bal kezével csinálta ugyanezt. Erre azért volt szükség, hogy most nem át kell neki menni az Árnyak Birodalmába, hanem meg kell őriznie azt a tudatállapotot, amit most a légzőgyakorlatokkal elért. Teljes zsibbadás vett rajta erőt. Testét határtalanul könnyebbnek érezte, és ekkor kezeit maga mellett a bőrökre letette pihenni, és egész éjszaka folyamatosan egy ritmusban vette a levegőt. Nagyon ügyelt arra, hogy a ritmus meg ne szakadjon, és csak a csendre, a békére, a tökéletes egyensúlyra tudjon gondolni.

Ahogy múlt az idő, észrevette, hogy a szél hűvösödik, amint kalyibája nyitott ajtaján át végigsimította az arcát. Mikor kinyitotta a szemeit, már lehetett látni a pirkadat szürke fátyolát a világon, s Áhti tudta, hogy rövid időn belül megszólalnak a madarak, és utána már felébred az egész közösség.

Először az öregek, akik mindig hajnalok hajnalán kalyibájuk környékén motoszkálnak, fát szednek vagy vízért mennek, hisz ők azok, akik a legkorábban fekszenek, és ők azok, akik a legkorábban kelnek, mivel az életük során átélt élmények nem mindig hagyják őket nyugton pihenni, és ezeket az élményeket nem mindig tudják nyugodtan feldolgozni.

Áhti tudta, hogy az emberek egy bizonyos kort elérve, már igazából inkább a múltban élnek, s nem a jövőben. Tudta, hogy ez nagy hiba, hisz az embereknek kortól függetlenül mindig a jövőbe kellene tekinteni, de látta sokszor, még az öreg Kooron is - aki legközelebb állt hozzá -, hogy ez nem mindig működik. Hisz az emberek hajlamosak megtorpanni, saját lelkük világát félretenni, és hajlamosak abban a világban élni, amibe a szemük kapaszkodik, még akkor is, ha tudják, hogy ez a világ csak káprázat, és nem igazán létezik.

Amint az első madarak megszólaltak, minden úgy történt, ahogy Áhti előre gondolta. Szinte varázsütésre jelentek meg az öregek, senki nem szólt senkinek, mindenki morgolódva, álmosan motoszkált a saját kalyibája körül, majd indultak le a patakhoz vízért. Visszafelé már mindenki sokkal éberebb volt, beszélgettek az emberek, bólintottak egymásnak, és amikor az öregek visszaértek a nagy tűzhöz, ami még apró kis kék lángnyelvekkel pislákkolt és csak a tűzör ült mellette - aki mindenkinek köszönt -, akkor ébredtek fel a közösség többi tagjai, a vadászok, a gyerekek. A törzs már teljesen éberén kezdte ezt a napot. Áhti fölkelt, kilépett a

kalyibájából, nagyot nyújtózva megindult a tűzör felé, leült melléje a nagy tűzhöz, köszöntötte, mélyen a szemébe nézett és megkérdezte tőle:

- Hogy telt az éjszakád? Milyen hangok járták át a végtelen erdőt? Milyen hangok és árnyak voltak azok, amelyek boldoggá tettek, s melyek voltak azok, amelyek félelmet hoztak rád?

A tűzör egy darabig csendesen ült, majd hirtelen hangon szólalt meg. Fiatal ember lévén nagyon büszke volt munkájára, hogy ő lehetett az, aki ezen az éjjelen a törzs tűzére vigyázhatott. Minden mozdulatában ott volt a precizitás, a tökéletesség és az óvatosság, és egész lényét átjárta a felelősség. Tudta, hogy egy ilyen nap előéjszakáján a tűzre vigyázni nagy méltóságot jelent. Egész éjjel azon gondolkodott, hogy majd egyszer, ha gyerekei lesznek, hogy meséli el nekik ennek az éjszakának a történetét, hisz nem mindenki lehet a törzsből az utolsó éjszaka tűzőre, hisz nagyon-nagyon ritkán, hosszú nemzedékek során át csak egyszer-egyszer fordul elő, hogy valaki belép az Álom-ösvénybe. Most ez a valaki itt ül mellette, és ő szinte a meglepetéstől meg sem tud szólalni.

Áhti rámosolygott, s ez a mosoly a tűzörben, az ifjú vadászban felszabadította a feszültséget, s vidáman és folyamatosan beszélt. Hosszú időn át csak mondta és mondta a magáét, és egyre büszkébbnek érezte magát, hogy a nagy utazó odaült mellé, és megszólította őt, az egyszerű vadászt. Elmesélte neki az éjszaka árnyait és hangjait, elmesélte, hogy éjjel egyszer, mint hogyha egy oroszán suhant volna

át a kalyibák között, de ő nem félt tőle, hisz úgy érezte, hogy ez az oroszán olyan volt, mint egy szellem. Hangtalanul és némán jött, és még mintha látta volna a szemeiben a zöld fényt, ahogy a tűz fénye megcsillan, és elmesélte a hangokat, az árnyakat, a színeket. De azt is mondta Áhtinak, hogy nem értette, csak figyelte őket, és azt tartotta a legfontosabb dolognak, amiért oda ültették, hogy vigyázzon arra, hogy a tűz reggel is még lánggal égjen, nem szabad, hogy ezen az éjszakán kialudjon.

Tudta, hogy ez egy fontos dolog, hogy az előző nap meggyújtott tűznek, - amikor az öreg gyógyító elmegy, hogy kikérje a szellemek tanácsát a további teendőkhöz, akkor még reggel találkoznia kell a nap fényével, mert ha nem, az rossz ómen. Persze elmondta azt is Áhtinak nagy büszkén, hogy vannak olyan események, amikor a tűz nem találkozhat a felkelő nappal. Ez természetesen olyankor fordul elő, amikor a közösség a nagy vadászatokra indul vagy harc tör rájuk, és sokkal fontosabb a biztonság. Ilyenkor az élet tűzét szokták használni, mindig az gyújtja meg a törzs nagy tűzét. Érezte, hogy most is szükség lesz az élet nagy tűzére, de nem úgy, mint idáig. Nem az igazi lángot kell vele meggyújtani, hanem valami sokkal nagyobb és hatalmasabb erőt.

Áhti rátette a vadász kezére a kezét, lágyan megérintette, végigsimította, és mélyen a szemébe nézve annyit mondott neki:

- Net, ifjú barátom, te nagy ember leszel! Látom a szemedben a jövődet, látom, hogy valamikor a törzs vezetője leszel. Látom rajtad, hogy jó úton fo-

god majd vezetni a közösséget, és ha eljön az ideje, meg fogod tenni azt, amit majd meg kell tenned, hogy a törzs tovább éljen. De soha ne légy büszke arra, ami ezen az éjszakán történt, hanem mindig arra gondolj, hogy az élet, az egy végtelen láncolat, és te egyetlen egyszer őrizhetted ezt a láncot. Őrizhetted ezt a tüzet, őrizhetted ezt a fényt, csupáncsak azért, hogy az szembetalálkozzon a nagy étellel, a nagy tűzzel, a nagy fénnel, ami a végtelen napból árad az égen, ami a legnagyobb isten szeme, amelyen keresztül nézi ezt az emberi világot.

Net, a vadász egy pillanatra meglepődött, szavai elakadtak, majd meghajolt Áhti felé, és remegő szájával megilletődve, megszeppenve csak ennyit tudott mondani Áhtinak:

- Köszönöm, amit mondtál, és a szavam adom, hogy minden úgy lesz, ahogy mondtad, és ügyelni fogok arra, hogy a dac és a büszkeség ne ragadjon magához, hisz te, a nagy utazó, most mondtad el, hogy ez micsoda veszélyt jelent. Én bízok abban, amit mondasz, és hiszem is azt. Így köszönöm a tanácsot, és ezután egyre figyelmesebb leszek.

A tűzör a tekintetét a tűzre fordította, s látszott rajta, hogy már nem kívánja tovább folytatni a beszélgetést, munkájára akarta minden figyelmét összpontosítani, hisz tudta, hogy perceken belül előjön a nap, és az öreg Koor, a gyógyító, és Bátu, a törzs vezére ott fognak állni mellette, és meg fogják nézni, hogy ég-e a tűz. Már nem akart rá frissen szedett száraz ágat tenni, hisz látszott, hogy még mindig nagy hévvel izzik a vörös parázs, és az apró kék

lángnyelvek sűrűn és vidáman ropják táncukat az izzó zsarátnokon. Áhti felállt és elindult be az erdőbe. Tudta, hogy most fogja utoljára látni a vidéket így, ebben a formában. Még egyszer meg szeretne volna érinteni a fákat, a füvet, a felhőket, még egyszer szeretne volna hallani a madarak énekét, és szinte megkönnyebbült, felszabadult érzéssel lépett be az erdő fái közé.

Koor és Bátu már hosszú ideje ott állt Áhti és Net háta mögött. Jó tíz lépésnyi távolságból hallották a beszélgetést, de nem akartak beleszólni. Mind a ketten érezték, hogy ez Netnek nagyon fontos, és a sorsot nem akarják azzal befolyásolni, hogy most beleszólnak ebbe a beszélgetésbe. Hagyták, hogy mind a ketten addig beszélgessenek, ameddig jólesik nekik, hisz tudták, hogy semmit nem szabad elkapkodni. Mindennek időt kell hagyni, hisz a természetben mindennek ideje és rendje van. Hisz az ember, amikor kapkod vagy gyorsan csinál valamit, azzal mindig hibát követ el, ha pedig türelmes és figyelmes, akkor sokkal több apró dolgot tud felismerni a világ törvényei közül. Látták, ahogy Áhti föláll és elindul, hátra sem néz, csak halad az erdő felé. Ekkor Koor megérintette az ifjú vadász vállát, aki összerezsent, mert az érintésben volt valami furcsa, delejes erő, amit ő mélyen tisztelt az öreg gyógyítóban.

A törzsfőnök és az öreg gyógyító ott álltak az ifjú vadász mellett, és a törzsfőnök mosolygós szemekkel jegyezte meg, hogy az ifjú vadász jól látta el feladatát, és büszke rá, hogy a vadászok ilyen erős és kitartó szellemmel és erővel vannak megáldva. Di-

cséretében nem csak Netet illette, hanem a vadászok egész közösségét, akik szinte egész éjjel gondolataikkal próbálták Netet erősíteni, hogy a rábízott feladatot megfelelő méltósággal és nyugalommal lássa el, és hogy ne valljon szégyent a közösség többi tagja előtt. Koor, az öreg gyógyító belenézett az ifjú vadász szemébe, majd mind a két kezével megfogta az ifjú vadász kezeit, és halk, határozott hangon megszólalt:

- Ifjú barátom, egy olyan tüzet őriztél, ami hosszú emberöltőkkel ezelőtt égett utoljára. Mert tudod, akárhány tüzet rakhatsz az erdő mélyén, nincs két egyforma, mindegyik más lesz, mindegyik más ság, mindegyik más mond. Mint ahogy nincs két egyforma felhő az égen, úgy nem fogsz két egyforma tüzet sem találni. Te most igazából az élet tüzét őrizted, és megfelelő módon, méltósággal viselted azt a nehézséget, amit az éjszaka árnyai róttak rád. Látom szemedben, hogy félelem nélkül viselted az oroszlán jelenlétét, mikor az élet nagy királya átsuhant a törzs éjszakai szálláshelyén. Látom szemedben, hogy majd egyszer, valamikor a távoli jövőben nagy vadász leszel, s a törzs méltó vezetője.

Koor hangja egy pillanatra megszakadt és Batura nézett, a törzsfőnökre, aki nem szólt semmit, csak mosolygott, és vidáman, csillogó szemeivel az ifjúra nézett, majd vállát kétszer-háromszor megpaskolta.

- Igen, én is így látom, ahogy azt öreg barátom mondja - mondta Bátu halkán.

- Igen, a jövő kifürkészhetetlen - folytatta Koor. De mindegyikünk életében vannak pillanatok,

amikor megnyilvánul a nagy és végtelen tudás, amikor az embert teremtő istenek kis morzsákat hintenek el, melyeket vagy felszedegünk s túléljük napjaink fájalmát, vagy pedig ezeket a morzsákat - mint tudáscsírákat - nem vesszük észre, s akkor saját emberi gyarlóságok okozta tévedések végtelen szakadékába zuhanva, elveszik az emberi élet jelentősége.

Az ifjú vadász csak hallgatta az öreget, majd erősen megszorította kezét, és nyugodt, de határozott férfias hangján annyit mondott az öregnek:

- Koor, te, aki a törzs lelke vagy, köszönöm, hogy ezeket a segítő szavakat mondtad nekem! Most, hogy eljöttél ide a nagy tűzhöz törzsünk vezetőjével, Bátuval, az én posztom lejár. Átadom nektek a tűznek a lángját, hogy elvégezzétek rajta, amit el kell végezni. Így az élet tudása, a nagy és végtelen erő átjár mindenkit, hogy új korba tudjunk lépni. Érezzük saját tettünk súlyát a végtelen térben, és ti ennek a súlynak az őrzői vagytok. Látjátok, most, hogy ellépek a tűztől, még kék lánggal lobog a zsarátnok. Én megtettem, amit vállaltam, megőriztem a lángot. Minden úgy maradt, és minden olyan lett, amilyennek lennie kell. Innentől a ti dolgotok. Az én feladatom most már csak az lesz, hogy majd valamikor a távoli jövőben az utánunk jövőknek elmeséljem, hogy milyen volt az az éjszaka, amikor az oroszlán árnya átsuhant az alvók fölött, s megőrizte az oroszlán szelleme népünket az ártó és gonosz démonoktól. Most, hogy eljött a búcsúzás órája a múlt tüzétől, s átadom nektek az élet nagy tüzét, az örök tüzet, úgy érzem, valami ismeretlen területre tévedt a

törzs. A jövőnek egy olyan pontjába, ami furcsa, de erőteljes, gyönyörű, de rémisztő is egyben. Olyan dolgok várnak ránk, amelyekre senki nem mer gondolni. Az éjszaka leple alatt, amikor az oroszán szelleme itt sétált közöttünk és végignézte az alvók gondolatát, néha láttam a távoli jövő megnyilvánulásait egy pillanatra. Ezek nem képek vagy misztikus hangok voltak, csupáncsak egy érzés. Érzés arról, hogy közeledik felénk a béke és a végtelen tudás, hogy valami végtelenül nagyot hagyunk hátra, valami olyan dolgot építünk fel, ami hosszú-hosszú, végtelen generációk során át megszabja a törvényt, amit úgy hívnak: Ismerni a világot és tudni annak titkait. Mi fordulópontjai vagyunk népünknek, hisz idáig, hosszú emberöltőkön át csak vándoroltunk erdőről erdőre, rétről rétre, hegyről hegyre, és éltük mindennapjainkat, s szinte semmi nem változott. Néha jött köztünk egy álom-járó, és elmondott egy-két dolgot. Megtanultunk ruhát hordani, íjat készíteni, békésen vadászni, házat építeni, megismertük a madarak röptéinek titkát, de most, ez az új láng, ami itt lobogott előttem egész éjjel, valami furcsát súgott. Éreztem, hogy itt mást érint meg, nem a vadászatot, sőt, talán eljönnek azok az utódok is, akik már nem is fognak vadászni, csak a nagy titkot élük meg, amit mi ültünk most el. Talán egyszer azok a távoli leszármazottak sok-sok idő múlva nem is gondolják, hogy milyen nehéz volt az élet kint a vadonban, hóban, hidegben, tűző napsütésben. De nem is ez a lényeg, hogy ők tudják, hisz ez a mi sorsunk, ez nekünk szól. A feladatunk, hogy meg kell tennünk, hogy ők élni

tudjanak, és lehet, hogy a mi sorsunk az ALAP sorsa. Mi alapozzuk le azt, hogy ők egy sokkal nyugodtabb és kényelmesebb világban tudjanak élni, mert bárhogy is nézzük, nekünk minden nap túlélés, nekünk minden nap szembe kell nézni az ellenség hordáival, minden nap meg kell küzdenünk a hóval, a hideggel, a tűző nappal, az esővel. Nem mindig van hova bújni, csak összekuporgunk egymás mellett a réten, a fák között vagy a hóiharban, és egymás testével melegítjük fel magunkat. De érzem, hogy a jövő már nincs olyan nagyon messzi, és megszületnek azok a leszármazottak, akiknek nincs más dolga, csak elmélkedni a nagy titkon és megfejtani azt. Lehet, hogy egyre több álom-járó jön majd, s egyre nagyobb dolgokat mondanak, de ezek az álom-járók - habár sokan lesznek - nem mindig titkokat fognak elmondani. Gyakran, talán lehet, hogy azért jönnek a messzi végtelenből, az istenek birodalmából, hogy összezavarjanak bennünket vagy leszármazottainkat. Összezavarjanak és gondolkodásra késztesenek, hogy megtudjuk, milyen az, hogy a világot nem késsen kell kapni, hanem fel kell tudni ismerni. Benne lesz minden, amit majd el tud gondolni az, aki él. Én most még ifjú vagyok, erős és tettere kész vadász. Az én dolgom, hogy felismerjem a harmatos fűben suhanó vadak nyomát, felismerjem a bozót mélyéről rám leselkedő veszélyt, de felismerjem azt is, hogy egyszer nagyon sokan lesznek azok, akik nem vadásznak, csak élnek boldogan, és próbálják a nagy titkot megfejtani.

Net megszorította az öreg vadász kezét, majd

tisztelettudóan meghajolt a tűz felé, hátat fordított, és elindult a kalyibája felé. Mira, aki Nettel együtt élt, vele egyidős volt, soha nem vadászott. Mindig az volt a legfontosabb számára, hogy fogott egy bőrökből készített kosarat, és hosszú órákon át gombákat, növényeket és bogyókat gyűjtött az erdőben. Mira egészséges volt és nagyon gyönyörű. Net büszke volt rá. Hosszú évek óta éltek már együtt, és mindig arról álmodoztak, hogy egyszer valami nagyon nagy dolgot tesznek a törzsért. Most, hogy ez a nagyon nagy dolog megtörtént, sőt, nagyobb, mint gondolni mertek volna rá a legmerészebb álmaikban is, büszkeség öntötte el őket. Mira ott állt a kalyiba ajtajában, s nézte, ahogy társa lassú, nyugodt, de erőteljes lépésekkel közeledik feléje. Örömkönnyek csillogtak a szemében, de mosoly ült az arcán. Net, mikor odaért hozzá, megfogták egymás kezét, és halkán megköszönték egymásnak, hogy idáig, eddig a tisztességig el tudtak jutni együtt, s hogy a törzs tűzére vigyázhattak.

Net ahogy megszorította kedvese kezét és szemébe nézett, halkán, nyugodtan csak annyit mondott neki:

- Bár én a tűznél ültem, s egyedül voltam, de gondolataimban mellettem voltál, és éreztem, hogy gondolataid ott vannak körülöttem, s figyelnek és vigyáznak rám. De most, hogy itt vagyok s fogom a kezéd, csak ennyit tudok mondani. Köszönöm, hogy az életben a társam vagy. Így a tisztesség valójában a kettőnké, egyedül ezt nem tudtam volna fölállalni. De úgy, hogy tudtam, hogy te vársz rám és bízol ben-

nem, még akkor is, ha csak méterekre vagyunk egymástól, így szembe tudtam nézni a dolgokkal, amelyekre vállalkoztam.

Mira nem szólt semmit, csak megszorította kedvese kezét, majd beléptek kalyibájukba.

Áhti egész naplementéig kint volt az erdőben. Nagyokat sétált, nézte a napot, ahogy lenyugszik a távoli szirtek mögött, s hallgatta a madarakat. Feltűnt neki, hogy minden madár feltűnően nagyon közel repül hozzá, voltak olyanok, amelyek rászálltak a vállára. Közelében mókusok és egyéb más kis apró rágcsálók, nyestek, menyétek, hermelinek futkároztak. Észrevette azt is, hogy tőle nem messzire a bozótban, egy hatalmas barna árnyék ugyanolyan lassan megy, mint ő. Amikor figyelt arra, hogy érez-e valamilyen veszélyt felőle, az ellenkezőjét érezte, és ez az érzés nem lepte meg. Barátságot és közelséget érzett. Érezte, hogy törzsének szálláshelye közelében élő hatalmas barlangi medve igazából nem bántani akarja, hanem csak a közelében lenni. A medve óvatos volt, nem ment hozzá teljesen közel, de megtartva egy tisztas távolságot, hat-hét méterről már órákon át kísértte Áhtit. Amikor kiértek egy domboldalon lévő tisztásra, Áhti észrevette, hogy a tisztáson farkasok vannak. Megállnak, üvöltenek, majd futnak egy kicsit, kergetőznek, játszanak, majd megállnak, megint üvöltenek. Amikor Áhti észrevette őket, mindegyik egyszerre állt neki énekelni. Úgy tűnt, mintha egy idilli képbe lépett volna bele, s az összes állat arra törekedne, hogy Áhtinak örömet okozzon. A nap, mikor lebukott a látóhatár mögött és

narancssárga ívet húzott az égre, s valahol messzi keleten a sötétség kezdett közeledni, Áhti elindult vissza a szálláshelyére. Mikor leért a táborba, már látta, hogy ég a nagy tűz, és a tűz körül a gyerekek egymás kezét fogva ülnek a földön, és nagyon komolyan és némán csak figyelik a tüzet.

Mikor Net, a vadász ellépett a tüztől, a törzs két vezetője egy fából faragott edénybe vizet tett, majd Koor, az öreg gyógyító a délután készített száraz gyógyfüvekből és más gyógyító porok keverékéből egy keveset tett a vízbe. Majd hosszasan összekeverte a vizet szép lassú, nyugodt mozdulatokkal, és utána az egész tégely tartalmát a parázsba öntötte. Közben nézte, hogy a füst, a gőz milyen formák, alakzatok keverékében száll fel a messzi égben, és egyáltalán merre száll. Széttárt karokkal ott állt az izzó gőzgomolyag fölött, és nézte, ahogy szinte nyílegyenesen, vakító fehér színnel a gőz egyre magasabbra és magasabbra száll. Nem érezte forrónak, inkább kellemesen melegnek. Látta, hogy a gőz egy idő után kiszélesedik, és szinte az egész közösséget magával ragadja. Érezte a gőzben a növények és a gyógyító porok illatát, és látta, hogy mindenki mélyen és erősen belélegzi. Érezte önmagán is a gőz bódító illatának erejét. Mikor már elszállt és szétoszlott a gőzcsík, s csak az aroma maradt a levegőben, akkor lehajolt a parázshoz, kicsit megkotorta s elkezdett beszélni hozzá:

- Hé tűzanyó! Én elvettem tőled az előbb az életet, de tudom, hogy te velünk vagy és segítesz minket. Tudom, hogy nem hagysz magunkra. Tu-

dom, hogy te azért vagy, hogy mi minél könnyebben éljünk. Tudom azt is rólad tűzanyó, hogy valamikor, nagyon régen egy álom-járó hozta el hozzánk fényedet. Ez az álom-járó megtanított minket arra, hogy mikor ilyen fáradt, álmos és ráncos vagy, mint egy sok-sok évet megélt anyó, hogyan tudjunk életre kelteni, hogy újra friss és erős legyél, hogyan tudjál állandóan hallhatatlan lenni, hogyan tudjuk észrevenni benned a szunnyadó erőt. Ez az álom-járó valamikor átadta nekünk az élet kulcsát, az Élet Tüzét, és most, hogy elvettem az életedet, vissza is adom, és felébrsztem benned az Élet Tüzét. Te, tűzanyó, ki rokona vagy a nagy isteneknek, s eljöttél közénk csupáncsak azért, hogy mi fényed mellett tudjuk tengetni porladó életünket. Most visszaadom neked az élet tüzet. Ha elfogadod, azzal döntesz a törzs felett is. Újra lobbanj lángra! Ha elfogadod, újra égjen bennünk a nagy tűz, amit a fényed kelt életre, s újra legyen erőnk, hogy szembenézzünk a felénk közeledő világgal. Legyen az akár jó vagy rossz, tudjunk dönteni úgy, ahogy azt a törzs érdekei kívánják.

Koor, az öreg körülnézett, és látta, hogy mindenki jó három-négy méter távolságban tőle körülveszik a tűzhelyet, s az embergyűrű szinte annyira hallgatag és néma, hogy mindenki a levegőt a lehető leg-halkabban és legóvatosabban veszi, hogy ezzel ne zavarja meg azt az áhítatot és azt az erőt, amit Koor sugároz ki magából, hogy újra életet adjon a tűzanyónak. Koor ekkor megpiszkálta a parázst, átnézte, hogy van-e benne izzó zsarátnok valahol, de nem talált sehol semmit. Ekkor elővette bőr gyógyfüves

tarisznyáját, amit mindig magánál hordott, és ugyanabból a keverékből, amit délelőtt állított össze, és amivel eloltotta a tüzet, most ugyanabból a keverékből a parázsra is hintett. Nem vett elő semmi mást, csak a parázsra szórt szárított gyógynövények keverékét, és csak nézte, nézte, és halkán elkezdett hozzá beszélni:

- Óh, te hajdan élő virág, most rád bízom az élet tüzét! Megkérlek, ha méltónak látod törzsünket arra, hogy szembenézzenek az élettel és tovább folytassák földi létüket, akkor add át nekik fényedet! Óh, tűzanyó, itt van amit kértél! Ha úgy gondolod, hogy jogunk van tovább élni és nem követtünk el akkora hibát, hogy megvonják tőlünk az istenek az életet, akkor ezt a kis növényt, amit rád tettem, azt lobantsd lángra, hogy fényed újra égjen, s erőnk újra a régi legyen! Én most már csak benned bízom, hiszen semmi más nem számít, csak te és az élet, az élet tüze, ami jelzi, hogy az istenek békét kötnek velünk, és újra átadják nekünk azt az erőt, amivel meg tudjuk kovácsolni gyarló és mulandó hitünket, és újra tudjuk látni a végtelen jövőt.

Koor felállt, kezeit az ég felé emelte, s becsukta szemeit, és csak arra koncentrált, hogy ezek a pillanatok sorsdöntők a közösség életében, hisz valójában most dől el, hogy elkezdenek-e a dolgok a végtelen időből a közösség felé jönni, vagy pedig elveszik minden az idő végtelen homokjában. Koor, mikor kinyitotta a szemét, úgy érezte, hogy egy erőteljes, meghatározó érzetű, nagyon meleg, szinte égetően forró fuvallat hasított végig testén. Amikor kiné-

zett a feketén gőzölgő zsarátnokra látta, hogy aprócska, kékes füstcsík száll az ég felé ott, ahol a gyógynövényeket a parázsra tette. Még nem égett a láng, de érezte az öreg, hogyha most nekiáll ideges lenni és arra gondolni, hogy nagyon akarja, hogy meggyulladjon, akkor hibát követhet el, és e hiba ereje képes eloltani azt az aprócska tűzvirágot, ami most kezd szárba szökkeni. Csak állt, próbált nem gondolni semmire. Csak nézte a kékes füstcsíkot, mint saját maga mulandó életének mását, és egyre mélyebben és határozottabban törekedett saját belső nyugalmanak eléréséhez. Már felkészült teljesen arra, hogyha nem lobban lángra a várva várt élet tüze, akkor a számukra elképzelhetetlen véglet fog megtörténni - a törzs elveszik végleg az erdők mélyén. Ahogy figyelt, örömmel vette észre, és majdnem föl-sikoltott meglepetésében, mikor egy aprócska kékes, narancssárgás lángnyelv átlépte, áttörte a száraz gyógynövények korlátvilágát, és büszkén táncolva adta hírül, hogy az élet folytatódik tovább. Koor ekkor felemelte botját feje fölé, az ég felé, és mind a két kezével megfogta azt. Hátat fordított a tűznek, és hangosan, szinte kiabálva mondta a törzsnek:

- A messi égben lakó istenek átadták nekünk újra az élet tüzét. Látjátok, újra ég a láng. Bátu, a törzs vezére jelölje ki erre a napra azokat, akik a tűzörök lesznek, és lassanak munkához. Én megtettem az első lépést ahhoz, hogy az istenek világa és a mi világunk közeledjen egymáshoz, és valahol a végtelen időben találkozunk.

Ahogy a kékeslila lángnyelvek egyre erőtel-

jesebben kezdtek el növekedni a szárított gyógyfüvek felfalása közben, és fényük egyre növekedett - liláról kékes narancssárgára váltottak, és néha egy-egy zöld lánggal vígan táncoltak, és mohón falták a számukra életet adó szárított növényeket, - a törzs vezetője Bátu, a két mellette álló vadászt, - akiket már napokon át figyelt, - szemlélte, hogy méltók lesznek-e a nagy feladatra, hogy őrizhetik-e a lángra lobbant Élet Tüzét. Most, hogy lángra lobbant, Bátu rájuk nézett, megfogta mindkettőnek a kezét, és csak annyit mondott nekik:

- Vadászok, tiétek a tisztesség, tiétek a becsület, hogy azt a tüzet, amit az istenek adtak, azt most őrizzétek, hogy újra eljőjön a fény a törzsbe, hogy újra eljőjön a béke és a boldogság, hogy vadászataink szerencsések legyenek, hogy a betegségek elkerüljenek minket, hogy szétáradjon az az erő, ami az egész világot alkotja és létrehozza. Most lépjete oda a tűzhöz, kezeteket tegyétek a tűz fölé és nézzük, hogy kiválaszt-e benneteket a tűz arra a méltóságra, amire én is kiválasztottalak benneteket. Nézzük, marad-e nyoma a lángoknak a kezeteken.

A két vadász odalépett a tűzhöz, amely egyre hevesebb lánggal égett, majd leguggoltak, fölője tették a kezüket, közel a lángokhoz, szinte már az elviselhetetlenség határára, s legyőzték egyre növekvő fájdalmaikat, és csak mélyen, a tűz szinte hipnotikus fényét figyelték. A fájdalom egyre csökkent bennük, és úgy érezték, hogy már bennük ég a tűz. Ők maguk a tűz, övék az egész világ, és az egész világot ez a tűz irányítja. Nem igazából a tűz fizikai létét érezték,

sokkal inkább a szellemiségét, mondandóját, s azt a lelkiert, ami a tűzből áradt ki. Érezték és tudták, hogy a tűznek lelke van, önálló élete, amelyet az ember nem vehet el, nem is birtokolhat, csak élhet vele, hisz a tűz, az sokkal nagyobb erő, mint maga az ember. Ekkor Bátu odalépett a két vadászhoz, megfogta a kezeiket, felemelte és a törzs felé mutatta. Látszott rajtuk, hogy semmi nyoma nincs az égésnek, és Bátu szinte a törzs tagjai felé hangosan kiabálva mondta:

- A tűz elfogadta a két tűzőrt, s mi tiszteljük őket annyira, hogy ők ezt a feladatot tudásuk legjavával fogják szolgálni. Elengedte a kezeket és viszszalépett a törzs elé. A két tűzőr összenézett, és szinte szavak nélkül beszéltek egymással. Érezték, ez életük legfontosabb feladata, vigyázni az élet tüzeire. Most, amikor a nagy szertartás elkezdődik, nem eshet hiba semmiben. Az egyik tűzőr leguggolt a tűz mellé, kicsit összeigazgatta a parazsat. A másik automatikusan elindult az erdőbe, hogy ágakat, fákat gyűjtsön. Ilyenkor nem szabad azokból a faágakból tenni a tűzre, amit máskor gyűjtöttek, hisz az másra való. Most azokat a faágakat kell összegyűjteni, amiket a vadász érzése szerint ismer fel az erdőben, hogy az erdő kínálja föl a tűznek, az erdő kínálja föl az életnek, hogy az élni és virágozni tudjon.

Áhti ott állt a tömegben és nézte a tűz őreinek kiválasztását. Gondolataiban, lelkében már valahol nagyon messze járt. Úgy érezte, hogy ez az egész valami megfoghatatlan fényt hordoz magában, valami megfoghatatlan bölcsességet, aminek ő a központi irányítója. Akár tudatosan, akár tudattalanul, de vala-

hogy körülötte forog az egész. Ezt a közösség tagjai észrevették, és kicsit eltávolodtak tőle. Áhti leült a földre, keresett két kavicsot, és lassan, halkán elkezdte a kavicsokat összeütni. Majd, mikor ráérezett egy belső ritmusra, szeméit becsukta, és egyre hangosabban és hangosabban ütötte össze a köveket, és hirtelen, váratlanul énekelni kezdett. Énekelt a fákról, a madarokról, az erdőről, énekelt a medvéről, énekelt a születésről, a halálról, az oroslánokról, énekelt a törzs minden tagjáról. Dalában mindenkit felsorolt, akit ismert és a törzsben vannak, és azokat is, akik már régen nincsenek velük, hanem átléptek az álom világába, az árnyak világába, és valahol egy másik vadászterületen élnek életüket, valahol, egy másik kalyibában laknak, valahol, ahol már nincsenek fájdalmak, félelmek.

A törzs hosszú ideig, némán, csendesen hallgatta Áhti énekét, majd leguggoltak mellé, és ők is folytatni kezdték. Eleinte mindenki csak dúdolta Áhti énekét, majd mikor észrevették, hogy bizonyos mondatokat Áhti megismétel, akkor azokat a mondatokat ők is elkezdték énekelni. Már kezdtek a fények, a színek, a hangok megváltozni az erdőben, amikor Áhti befejezte az énekét. Ekkor Koor, az öreg odalépett a tűzhöz, mélyen ránézett. Hosszú, néma csendben figyelte a lángokat, majd megfordult és szólt a gyerekeknek. Azok odamentek hozzá, körbeülték a tüzet, közvetlen közletről, szorosán, mintegy jelképezve, hogy mindig a gyerekek azok, akik az élet titkait továbbviszik, mindig azok, akik az élet titkait magukban hordozzák. A gyerekek azok, akik az élet

legfontosabb eszenciáját, erejét magukban hordozzák. Valamit a gyerekek fülébe súgott, amit a törzsből senki sem hallott, és utána visszalépett a törzs felnőtt tagjai közé. A gyerekek a tűz felé hajolva megfogták egymás kezét, és csilingelő, vékony hangon elkezdtek énekelni a felkelő hold dalát. A törzs egyik legrégebbi és legnagyobb erővel bíró dala volt. A felkelő holdról szólt, arról, hogy milyen árnyak járnak az erdőt ilyenkor, s ezek az árnyak nem azért vannak, hogy az ember féljen tőlük, hanem azért, hogy megtanuljon együtt élni az erdővel, megtanulja tisztelni a füvet, a fákat, a madarakat, az egész világot, és, hogy csak akkor mehet el vadászni, hogyha arra mindenképpen szüksége van. Énekeltek a gyerekek arról is, hogy a legfontosabb dolog megőrizni a lélek tisztaságát, megőrizni a szellem erejét, és érezni mindig, hogy merről süt a napfény, mert az az út az egyetlen út a lélek számára, ami mindig ragyogással tölti el a lelket, s csak azon az úton szabad menni, ami mosolyra fakasztja az embert. Ahogy énekeltek a gyerekek, a felnőttek egyre nagyobb áhítattal hallgatták őket. Úgy érezték, hogy ez a dal valami ismeretlen erőt szabadít fel számukra, ami szorosan összefonódik az élet tűzével, és ennek hatására valami végtelen mély csend és nyugalom üli meg az egész közösséget. Mikor a gyerekek elhallgattak, és mindenki visszament a helyére, Bátu és Koor, a törzs két vezetője ismét odalépett a tűzhöz, és szorosan elkezdtek beszélni, hogy honnét indultak és hová tartanak. Meséltek nagy háborúkról, hatalmas erejű harcosokról, vadászatokról, ínséges időkről és

csodás születésekről a közösségben. Szinte egyik pillanatról a másikra hagyták abba beszédjüket. Nem zavarta őket az, hogy felváltva beszélnek. Soha nem beszéltek össze, hogy mikor melyikük beszél. Mindig érezték, hogy a másik mikor fog egy pillanatra megállni, és olyankor társa átvette a szót és folytatta.

De most kimaradt egy hosszabb szünet, és amikor mindenki az erdő fáin túlra nézett, távolra, akkor emelkedett a hold a távoli dombok fölé. Csodálatos narancssárga színben, szinte földöntúli ragyogással pompázott a hatalmas holdkorong az égbolton, és mindenki tudta, hogy ez a legnagyobb előjel. Ez jelzi, hogy az ég, az istenek világa a törzssel van. Koor belenyúlt a kis bőrtarisznyájába, és egy furcsán, szinte világítóan ragyogó követ vett elő. Ezt a követ az ég felé emelte, és a kő a maga maroknyi méretével minden tekintetet vonzott. A közösség minden tagja úgy érezte, hogy ez nem is igazi kő, hanem sokkal nagyobb annál, sokkal több. Ez a kő maga az istenek könnycseppje, ami a törzs legszentebb tulajdona. Bár nem érezték igazán tulajdonuknak, hanem örömet éreztek azért, hogy ez a kő velük van. Néha, mikor ilyen alkalmakkor az öreg elővette a követ, s megmutatta a közösségnek, az egy fajta lelki bizonyosság volt a számukra, hogy még a kő velük van, megvan, így semmi komolyabb baj nem érheti a törzset. Erre gondoltak akkor is, amikor vadászatra indultak, erre gondoltak akkor is, amikor harcra került sor, de erre gondoltak akkor is, amikor a lelkük és a jövő került kapcsolatba egymással. Az öreg, ahogy fogta a követ, és az láthatatlan fényét szétsu-

gározta, halkan, szinte alig hallhatóan csak annyit mondott:

- Ez a kő az élet kulcsa. Ez hordozza magában a múltat, és ez hordozza magában a jövőt. Nekünk nem kell mást csinálni, csak őrizni azt a fényt, ami ebből a kőből árad, és akkor nem érhet minket semmi baj. Én ezt a követ most átadom Áhtinak, az álom-járónak, aki közülünk egy, az egyetlenegy, aki képes belépni az Álmod Birodalmába, aki képes át lépni arra az ösvényre, ahová már nagyon sokan mások megkísérelték a bejutást, de mindig kudarcot vallottak, és a legtöbb ilyen kísérlet halállal végződött. Áhti az egyetlen közülünk, aki meg tudja őrizni elméje tisztaságát, de nem szabad elfelejteni, hogy ennek ára van. Ez az ár Áhti maga.

Az öreg, ahogy ezt a mondatot kimondta, mindenki Áhtira nézett, és sehol nem lehetett látni a szemekben sajnálatot, sokkal inkább az örömet és a büszkeséget, hogy él köztük valaki, aki képes saját magát feláldozni azért, hogy a közösség előbbre tudjon jutni. Koor letette a követ a tűzbe, és mindenki feszült figyelemmel követte az eseményeket, hogy mi fog történni. Furcsa, kékeszöld fények kezdtek a tűzből kiáradni, s ezek a fények szinte mindenkit egyszerre értek el a közösségből - gyereket és öreget, férfit és nőt egyaránt. Mindenki egyre mélyebb, szinte transzszerű állapotba jutott. Áhti ekkor felállt, odament a tűzhöz. Az öreg gyógyító már szétkotorta a parazsat, és Áhti beleállt, majd jól hallhatóan megszólalt:

- Ha az álom-járókhöz tartozom, s egy va-

gyok azok közül, akik az idő végtelen fonalán utaznak csupáncsak azért, hogy átadják azokat a titkokat, amelyek előbbre visznek másokat, ennek bizonyosága legyen. Ha én vagyok az, akkor a tűz nem árthat nekem. Ha én vagyok az, akkor az tűz bennem kell hogy égjen. Ha bennem ég a tűz, akkor külső erő nem tud ártani, mivel belül is ugyanaz van. Én, Áhti, a törzsből kiválasztott vállalom a megmérettetést, és vállalom azt a lelki próbát, amire most felkészültem. Ahogy ott állt a tűzben, karjait maga mellett kinyújtva, becsukott szemmel, ahogy alulról az a kékeszöld fény megvilágította, és néha egy-egy aprócska narancssárga lángnyelv megérintette a lábát, Áhti feszült nyugalma szétáradt, és egyre nagyobb melegséget, békét, derűt sugárzó arccal, csukott szemekkel csak figyelte érzéseit, gondolatait. Egyre jobban arra törekedett, hogy csend legyen belül, és lelkében érezze a tüzet, ne pedig a lábánál. Ahogy ott állt, egyre jobban erősödött benne az érzés, hogy ő maga a tűz, ő maga az erő megnyilvánulása, ő maga az élet anyaggá forrt gondolata. Ahogy ott állt a tűzben és nem érzett semmi fájdalmat, már tudta, hogy a közösség elfogadta a bizonyoságot. Ahogy kezeit maga mellé engedte, még hosszú percekig csukott szemmel állt a tűzben, néha lépett egyet-egy jobbra-balra, majd vissza lassan és nyugodtan. A legvégén lehajolt, fölvetett egy darab parazsat, azt tenyerébe tette, és az izzó zsarátnok a nyitott tenyérben szinte napként világított. Körbefordult vele, hogy a közösségből mindenki jól lássa, hogy Áhtin nem fog a tűz. Ő a tűz népéhez tartozik, a tűz maga. Majd letette a pa-

razsat, kilépett a tűzből, visszaült helyére, és ezen az éjszakán többet nem szólalt meg. Csendesen figyelt, néha hosszú percekre becsukta szemét, s ilyenkor gondolatait kiterjesztve, szinte az egész világot érezte belül. Úgy érezte mások gondolatait, mintha beszélgetne velük. Úgy látta a távoli világokat, mintha ott lenne, és ez akkora erőt adott át neki, amiről azelőtt álmodni sem mert. Ez az erő Áhtit olyan mélyen megérintette, hogy néha, amikor senki nem látta, egy-egy könnycsepp csordult ki a szeméből. Nem gyengeségnek tartotta a sírást, ez eszébe sem jutott. Nem úgy érezte, hogy az, hogy könnyet hullat, az azt jelentené, hogy vannak még belső félelmei, amelyeket le kell győzni. Ő tudta magáról, hogy ezek a könnyek nem ezért vannak, hanem a boldogságtól és attól az érzéstől, amit érez. Hallotta mások gondolatait. Hallotta, hogy a közösségben voltak, akik még mindig kételkedtek egy picit. Ezek főleg Koor, az öreg gyógyító ellenlábasai voltak, akik nem igazi ellenségei, csak szerettek vele vitatkozni. Áhti hallotta, ahogy ezeknek az embereknek a fejéből kihallatszanak ezek a kételkedő gondolatok, de tudta azt is, hogy valójában nem őt bántják, és mindenki elfogadta a közösségből. De úgy gondolta, hogy az önfeláldozásával tudja a legnagyobb erőt átadni ezeknek az embereknek. Ahogy figyelt és végignézte az eseményeket, látta, amint a hatalmas gyémánt a tűzből egész éjjel világít, és egyre intenzívebben és intenzívebben szórja a szinte már az emberi lét határain túli fényt mindenkire. A törzs egész éjjel ott ült a tűz mellett, énekelt, vidám volt, dalolt, de igazából ez az

egész azt a célt szolgálta, hogy felkészítsék Áhtit arra, ami nemsokára vár rá, amikor belép az Álom-ösvényre és föláldozza önmagát a közösségének továbbjutása érdekében. Áhti teljesen tisztában volt azzal, ami rá várt. Az öreg Koor régebben már fölkeszítette, de fölkeszítették azok az álmok is, amelyeket látott, s azok a gondolatok és sugallatok is, amelyekkel tisztában volt.

Ahogy közeledett a hajnal és a törzs vidámsága kezdett csöndesedni, Koor, az öreg gyógyító mindenkinek gyógyfüvekből és más örölt porokból készült italt adott, ami mindenkit felélénkített, elűzte mindenki álmoságát. Ahogy közeledett a napfelkelte és mindenki újra friss volt, a közösség elindult vissza abba a völgybe, ahol Áhti először lépett az Álom-ösvényre. Útjuk során senki nem dalolt, senki nem beszélt. De nem szomorúság vagy fájdalom sugárzott az arcukról, sokkal inkább boldog derű, kiegyensúlyozottság és éber állapot. A menet haladt a völgy felé, élén Koorral, a gyógyítóval, és Bātuval, a törzs vezérével. A hosszú menetoszlop közepén Áhti ment egyedül, körülötte jó pár méternyi távolságban senki nem volt. Mindenki figyelte a környező világot és próbálta lelkét, nyugalját erre az egyensúlyra teljesen ráhangolni. Úgy érezték, hogy most az egyetlen dolog, amit megtehetnek az az, hogy gondolataikra ügyelve semmi olyasmit nem gondolnak, amivel másoknak ártani tudnának. Megérintették útközben a fákat, virágokat, nézték a felhőket, és csak arra az egyre gondoltak, hogy ez az egész világ így ahogy van és ahogy érzékelik, ez így egy egység, így egy

egész, és ennek így kell lennie. A benne rejlő feszültségek okozta gondolatok valójában nem emberi gondolatok, hanem sokkal közelebb állnak az állati lét-hez. Így tehát mindenki ügyelt arra, hogy ezeket a gondolatokat elzavarja magától, elűzze, és csak azok a tiszta és nemes gondolatok maradjanak meg bennük, melyek ennek az egységnek a megnyilvánult szimbólumai - maga a tökéletesség. Arra gondoltak, amit nagyon régen már megtapasztaltak kiskorukban, és amit ők is ugyanúgy továbbadnak az utánuk jövőknek, hogy minden gondolatnak ereje, jelentősége van. Vigyázni kell rájuk, mert ezekkel a gondolatokkal ártani lehet, és az ártalmas gondolatok ölni képesek, bajt képesek okozni, és ezt ki kell tudni védeni. De csak akkor tudják kivédeni, ha saját gondolataikért vállalják a felelősséget. Most, ahogy a menet haladt át az erdő fái között, mindenki érezte azt a felelősséget és az áhítatot, amit valójában a lelki és szellemi gondolatokért egyaránt vállalva érez az ember, amikor odafigyel saját gondolatainak tisztaságára. Nem lehetett azt mondani erre a menetoszlopra, hogy igazából az a cél vezérelte őket, hogy most Áhti belép az Álom-ösvényre, és ezáltal ők önző módon hozzájutnak valamilyen titokhoz. Sokkal inkább illett rájuk az, hogy szívesen cserélt volna bárki Áhtival, hogy ő megtehesse, hogy ezzel segít a közösségen. De tudták, hogy csak egyedül Áhtiban van meg ez a képesség, ő nem olyan, mint a többi tagja a törzsnek, ő sokkal bölcsőbb és sokkal öregebb. Tisztában voltak azzal, hogy az emberi lelkek vándorolnak valahol egy megfoghatatlan világban. Ebből a

világból, amiben most sétálnak, majd egy másik világba jutnak át, oda, ahol a lelki másuk sétál. Tudták, hogy mindennek, ami a világot alkotja, van egy másik tükörképe, egy másik mélysége, és ezt az egészet nevezték az álom-járás lényegének. Magát az egészet, mélységében nem tudták megérteni. Nem tudták feldolgozni, hogy mi is igazából az a hely, ahová Áhti belép. Csak annyit tudtak, hogy ez az egész úgy működik, mint a tó és a víz tükörképe, ami magában hordozza a tó körül elterülő hatalmas hegyeket. Látták a hegyeket is, látták a tükörképet is, de igazából csak a hegyeket fogadták el valóságnak, míg a tó tükörképén hullámozó hegyeket csak egyfajta visszhangnak, visszajelzésnek, tükröződésnek. Nem igazán tudtak rá nevet adni, mivel nem igazán értették, hogy az most ott valóság vagy káprázat. De néha nem tudták azt sem eldönteni, hogy azok a kézzelfogható dolgok, amelyek ebben a világban vannak, azok mennyire tartoznak a valósághoz, mennyire valódi egy fa, mennyire valódi egy kődarab. De egy dolgról biztosan tudták, hogy az biztosan valódi, és ez nem más, mint az érzéseik, érzelmeik. Tudták, hogy azok az érzések, amelyeket éreznek, azok túl vannak az anyag világának az érzésén, és sokkal mélyebb erőt hordoznak magukban, mint a leghatalmasabb hegy. Tudták, hogy ezek az érzések sokkalta nagyobbak és erősebbek, mint egy-egy lezúduló kőszikla, vagy egy-egy hatalmas fa.

A törzs lassan beért abba a völgybe, ahol Áhti először lépett át az Álom-ösvényre. Mindenki a sziklák és a fák árnyékában maradt. A rét belseje felé

csak Áhti, a törzs vezére, Bátu és Koor, az öreg gyógyító indultak el. Ahogy lassan és nyugodtan lépkedtek a harmatos fűben, Áhti érezte, hogy valami olyasmi felé közeledik, ami a számára egy egészen más, új és ismeretlen dimenzióját nyitja meg a létezésnek. Tudta, hogy ami ma következni fog, az nem igazán a halál, hanem valami sokkal mélyebb és magasabbrendű dolog. Érzései egyre jobban elcsitulnak, gondolatai egyre tisztábbakká váltak, és lassan, nyugodtan lépve a harmatos fűben, ahogy bőrsaruján a hideg harmat hűvöse elérte a lábát, úgy érezte, mintha az élet vizében járna, az élet vizében sétálna. Hallotta a mellette lépkedő társait, hallotta, ahogy a levegőt veszik, érezte, ahogy nő bennük a feszültség, és egyre nyugtalanabbak és feszültebbek lesznek. Tudta, hogy ezt az érzést belőlük az ismeretlen dolgok váltják ki. Azok az ismeretlen dolgok, amelyek felé most közelednek. Soha senkinek még nem volt tapasztalata arról, hogy mi fog most történni. Mindenki csak a mesékből, a legendákból tudta, hisz nem élt már közöttük senki olyan, aki valaha is részese lehetett volna a nagy szertartásnak. Mégis pontosan tudták azt, hogy ilyenkor mit kell tenni, hisz meséikben az esti tüzeknél számtalanszor életre keltek már ezek a történetek és legendák. Tudták mind a hárman, hogy belőlük is legenda és mese lesz, és majd egyszer, az esti tüzeknél ugyanúgy adják tovább ezeknek a pillanatoknak a történeteit, eseményeit, mint ahogy ők adták tovább a generációkkal ezelőtt éltek történeteit.

Áhti érezte, hogy az öreg gyógyító már járt

odaát, de mélységeiben nem juthatott be az Álom-ösvény birodalmába, csak előtte állhatott meg, mint egy vízfüggöny előtt, és átnézhetett azon a foncsorozott tükröződésen, mint amikor valaki a víz mélységén átnéz, és látja a halakat és a víz alatti világot. Tudta, hogy az öreg Koor nem tud olyan belső energiákat megmozdítani a gondolataival, amelyeket ő. Tudta azt is, hogy az öreg Koor ezért nem irigyli, sokkal inkább csodálja, és örömet érez azért, hogy ő lehet az, aki a nagy utazót felkészíti. Áhti, mikor a tér közepére ért, leült, maga alá tette lábait, kezeit lábára helyezte, összekulcsolta őket, szeméit becsukta, és egész nap csendben figyelt befelé, nem gondolt semmire, próbálta életenergiáit egyre jobban lecsendesíteni, lelassítani. Úgy, ahogy valamikor régen az öreg gyógyító mutatta neki, hogy mit tegyen olyankor, amikor minden energiájára szükség lesz. Eszébe jutott a belső kontroll-lézés, amit legelsőként tanult meg azok közül a titkos praktikák közül, amelyekre szükség van, amikor valaki az álom-járás mélységeibe akar belépni. Az öreg gyógyító észrevette Áhtin, hogy a tanultak szerint cselekszik, és örömet és büszkeséget érzett, hogy tanítványa milyen szépen és tökéletesen végzi a gyakorlatokat. Áhti, ahogy némán és szótlanul ült, úgy tűnt a rét közepén, mint egy monolit, egy barna kőszikla. A gyógyító is és a törzs vezére is egész nap ott ültek mellette és nem beszéltek, hanem tőle kicsit jobbra és balra helyezkedtek el. Ugyanúgy leültek a fűbe, és ők is csendben elmélkedtek és figyeltek a saját belső csendjük megőrzésére. A törzs többi tagja egész nap

a körön kívül, az árnyékban ült és figyelte az eseményeket. Figyelték a madarak röptét, a felhők vonulását, és azért óvatosságból minden jelet értelmeztek, ami a környezetükben történt. Úgy érezték, hogy ugyan az istenek velük vannak, de “soha nem lehet tudni” alapon bármikor támadhatnak gonosz erők, és megakadályozhatják ezt az áhítattal teli szent folyamatot. Senki nem mozdult, szinte állt a levegő, a gondolatok nem vibráltak, mindenki csendesen és türelmesen figyelte az eseményeket. Valahol fent, a messzi magasban néha egy-egy énekesmadár suhant át, de mint aki érzi, hogy tiltott területre tévedt, gyorsan és hangtalanul repült át a nagy térség felett. Áhti a délután folyamán a tanultak alapján elérte a saját belső lényegének a megnyilvánulását, csupán fényt és színeket érzékelt maga körül. Megszűnt számára a hangok, az ízek és az anyag világának minden kontúrja. Tudata teljesen felszabadult, és kezdte érzékelni azokat a feléje áramló erőket, amelyek majd átsegítik az Álom-ösvény megnyilvánulásán. Ahogy egyre jobban közeledett a délután felé, Áhti mélységes belső nyugalma, csendje és kitartása felszabadított benne olyan erőket, amelyeknek érkezésére nem volt felkészülve, és amelyeknek a jelenlétére még az öreg gyógyítótól sem kapott információt. Úgy érezte, hogy új és ismeretlen területre téved. Ez az új és ismeretlen terület, ez lesz az Álom-ösvény igazi mélysége. Úgy érezte, már semmi nem olyan fontos a számára, - legyen az akár saját élete, vagy a világ, amiben él, csak egy dolog, hogy a törzsnek azt az utat, amit meg kell tenniük, azt meg tudja mutatni.

Tudta azt is, hogy ebben az egészben neki kulcsfontosságú szerepe van, és ennek a szerepnek lényegi megnyilvánulása az, hogy megerősítse a közösség hitét abban, hogy a legfontosabb dolog a világon az embereket összetartó erő, a hit és a szeretet. Ahogy Áhti figyelte belső világát, rezzenéstelen arccal, egyre jobban ellazuló izomzattal, megszűnt számára a külvilág, s egyre jobban úgy érezte, hogy elkezd körülötte forogni minden, és ez a lassú, örvénylő mozgás kezdi magával ragadni. Tudta, hogy még nem adhatja át magát ennek az erőnek. Tudta, hogy még sok minden van hátra, amit meg kell tenni, és addig tartalékolnia kell minden meglévő energiakészletét.

Lassan keleten, a dombokon túl kezdett feljönni a telihold. Igaz, hogy már látszott rajta, hogy lassan megindul egy újabb korszak ideje, mikor a törzs közössége felsétált a közeli dombokra, és onnét nézték a lenyugvó napot és a kelő holdat egyszerre, s úgy érezték, minden egyensúlyba kerül. Most, ahogy az élet ereje pihenni tér, és most, ahogy a szellem ereje kezd felszínre jönni, és most, amikor megkezdte fogyását, úgy érezték, hogy ez olyan, mintha az erő átáradna Áhtin keresztül ebbe a világba. Érezték, hogy a közösség most egyre erősebb lesz, és a köztük lévő erő, az összetartás, a szeretet, a bizalom, az egymás iránti tisztelet most sokkal mélyebb. Az ég ezt az összetartó erőt egy adománnyal pecsételi meg, ami nem jutalom és nem ajándék, sokkal inkább egy szövetség, mely azért kötöttet az ég és az emberek között, hogy egyszer, valamikor a távoli jövőben az emberek is eljussanak abba a pontba, hogy át tudja-

nak lépni az égiek birodalmába. Ott megértve, majd értve így a betegségeket, a halált és a saját félelmeiket - legfőképpen önmaguk tudatlanságától megvédeve tiszták és méltók legyenek a tudás magasabb útjára.

Ahogy a csillagok fénye megerősödött, Áhti, Bátu és Koor kinyitották a szemeiket, egymásra néztek, tenyerüket a földre tették és meghajoltak egymás felé. Felálltak, és kimentek a körből a közösség többi tagjaihoz. Koor már félúton járt, amikor körülnézett, és a rétet ölelő dombokból furcsa, delejes erőáramlását érezte meg. Egy darabig állt, figyelt, körülnézett, hol az égre, hol a dombokra, hol a füveket simította meg, és úgy érezte, hogy ez az erő növekszik, de még bőven van idő hátra. Mikor kiért, Áhtinak csak annyit mondott:

- Eljött a szent sóhaj ideje, lassan készülődj, de még van idő.

Majd a közösség tagjaihoz szólt:

- Az istenek lélegzete megindul, nemsokára megtörténik az, amit hosszú generációkon át vártunk, és amiről hosszú generációkon át mindenki beszélni fog, de még van időnk. Most ülünk le és elmélkedünk azon, ami történt, és elmélkedünk azon, ami történni fog. De ezt ne szomorúan tegyük, hanem vidáman. Rakjunk nagy örömtüzeket, és ezen belül legyünk, és gondoljunk arra, hogy őseink hosszú generációkon át készültek és vártak erre a pillanatra. Mindent megtettek azért, hogy a közösségünk életben maradjon, hogy túléljük mindig a napot, az éjszakát, ellenfeleink támadásait, amikor a száraz év-

szakban a vadak messzi vidékekre költöznek, és azt is, amikor egymás felé áradó gyarló vágyaink, hiúságaink és irigységeink olyan gondolatokat ébresztenek bennünk, amelyekkel ölni lehet. Mi megtartottuk őseink hitét, és ennek a hitnek a segítségével megőriztük törzsünket is. Nem pusztultunk el, mint sokan mások, akik az erdőhöz tartoztak. Nem pusztultunk el, sőt gyarapodtunk, és egyre vidámabbak és egyre boldogabbak lettünk. Most megtörténik valami, amitől az utánunk jövők is egyre vidámabbak és egyre boldogabbak lesznek, egyre nyugodtabban és egyre szabadabban fogják az életet élni és a világot szemlélni.

Az öreg elhallgatott, leült a fűbe, a rét felé fordult és hosszú időn át úgy tűnt, hogy nem vesz tudomást a külvilágról. Gondolataiban ott állt újra álomillúziójának vízfüggönye előtt, és álomképeiben ismét azokkal beszélgetett, akikkel szokott. A rég élt gyógyítókkal, mesterével, s azokkal a szellemekkel, akik egész életében vele voltak és kísérték, segítették vagy éppen ártottak. Attól függően, hogy a fejlődése, lelki egyensúlya ezt hogy kívánta.

Közben a közösség többi tagja, - ahogy Koor meghagyta nekik, tüzeket raktak abban az irányban, ahonnan kör alakban jöttek. Nyolc nagy máglyát egymástól egyenlő távolságra, s a máglyákon belül halmozták fel az óriási mennyiségű tűzifát, és ők is a máglyákon belül tartózkodtak. Egész idő alatt vidám történeteket meséltek az életükről, de történeteket meséltek azok életéről is, akikről csak meséikben emlékeznek meg, hisz hajdan volt generációkhoz tar-

toztak. Történeteket meséltek azokról is, akik még nem születtek meg, de álmaikban előjöttek azok a híres vadászok és híres művészek, akik valamikor a távoli jövőben, ma még ismeretlen jeleket hagynak maguk után. Szinte úgy ismerték őket, mintha itt élénének velük. Nem jelentett számukra különösebb akadályt, hogy ők az idő egy távoli pontján fognak megszületni. Úgy gondolták, hogy a világon minden egyszerre történik, csak ahhoz kell az idő, hogy ezeket a pillanatokot az ember fel tudja ismerni és össze tudja rakni. Hitték, hogy minden örök és hallhatatlan, csak elmúlik és alakot cserél. A mulandóság valójában az idő megváltozása, az alak átlényegülése, és úgy hitték, hogy ezt mindet egyetlenegy erő irányítja, ami piciben, morzsában, töredékben bent van az emberben, és ezt hívták a léleknek. Igazából ez volt az élet tüze, mert tűznek tartották azt, ami egy élő mozgog, gondolatokra vezet rá, egy élő érzéssel lát el. Hitték, hogy amikor ez az élő meghal, akkor ez a tűz eltávozik belőle, s ez a tűz, ez egy nagy tűzből származik, és ennek szimbolikus megjelenésekképpen imádták a Napot. Nem nevezték igazából léleknek, sokkal inkább napsugárnak, fénymosoly-nak, a gondolat tüzeinek. Úgy hitték, hogy a legszentebb dolog, amit megtehetnek, az a gondolat, a legnagyobb erő az, amit meg tudnak mozdítani, az a gondolat. Bár láttak hatalmas állatokat, amelyek óriási köveket mozdítanak el, hogy táplálékhoz jussanak, óriási fákat döntenek, hogyha feldühítik őket, de tudták, hogy őket is vezérli valamilyen gondolat, - csak így nyilvánul meg. Hisz az ő számukra az a fon-

tos, hogy egyenek, igyanak, aludjanak és szaporodjanak, de ők, mint emberek, ennél többnek érezték magukat, mert úgy gondolták, hogy bennük ez a tűz azért ég, hogy továbbadják. Úgy gondolták, hogy ez a tűz az istenek világából ered, és mivel a messzi égen a hatalmas nap fent ragyogott, és mindig róttá égi pályáját, úgy gondolták, hogy isteni világ maga a Nap is. Mindenki, aki megszületik a földre, a Naptól kapja erejét, ezért nevezték napsugár mosolynak a lelket, ezért gondolták azt, hogy mindenki isteni erő lakozik, hisz ez a napfény az, ami életre kelti. Úgy gondolták, hogy egy ember életében azok a leggonoszabb napok, amikor nem láthatja fent az égen a hatalmas tűzgolyót, és nem láthatja a csillagokat vagy a Holdat. Úgy gondolták, a gonoszság démonainak árnya fedi el, és azért sújtja az élőket, hogy bosszút álljon az istenek világán, mivel valamikor ő is isten volt, de őt kitaszították. Úgy gondolták, hogy azok az emberek, akik rosszra gondolnak, a gonoszság démonainak szolgálói, rabjai, és ők is azt csak azért teszik, mert valójában így tudják saját belső boldogságukat elérni, hogy másat gyötörnek vagy másnak fájdalmat okoznak. Úgy gondolták, hogy a legnagyobb bűn, hogyha egy ember egy másik embernek lelki fájdalmat okoz. Ezt meg tudták érteni, hogyha egy ember egy másikat bánt vagy elvesz tőle valamit, mivel érzéseik világában azt volt bent, hogy aki ilyet tesz, az igazából saját hiúságából, önzéséből vagy ostobaságából cselekszik. Érezték, hogy az ilyen embernek segíteni kell, de az az ember, aki lelkének erejével és fényével más embereket

megebánt vagy akár halálba kerget, az gonosz ember, és az ilyeneket kiűzték maguk közül. Nem tudtak együtt élni olyanokkal, akik a számukra az életöröm megnyilvánulását lehetetlenné tették. Nem tudtak együtt élni azokkal sem, akik már születésük pillanatában magukban hordozták a fájdalom jelét, és csak állandóan a keserűség, a fájdalom és a zárkózottság sugárzott az arcukról. Igaz, őket nem űzték el, ugyanúgy bevonták a törzs ünnepeibe, hétköznapi életeibe, de valahogy érezték, hogy velük meg kell tartani a tisztas távolságot. Nem érezték, hogy ezek az emberek betegek lennének, vagy valami más lelki gondjuk lenne. Úgy érezték, hogy ők egy másik életben, valahol az örök-most egy másik pontján bünt követtek el, s most a némaságukkal vagy fájdalommal vezekelnek ezért a bűnért. Ennek a bűnnek egyfajta törlesztése, hogy most nem tudnak örülni, nem tudnak vidámak lenni, nem tudnak boldogok lenni. Ők ezt állapotnak tekintették, és úgy gondolták, hogy ennek az állapotnak a megítélése nem az ő dolguk, ezt az istenek tüze dönti el. Ha az istenek tüze egy emberben nem kel életre, annak nyomós oka kell hogy legyen. Úgy gondolták, hogy nem érdemes ujjat húzni az istenekkel, hisz ők vezérlik az életet, hát döntsék el ők, hogy milyen tűz ébred valakiben, amikor megszületik.

Most, ahogy Áhti volt a nagy tűzben, úgy gondolták, hogy az istenek kegye erővel ajándékozta meg őket, ami eddig teljesen ismeretlen volt számukra. Ahogy égett a tűz, a szikra pattogott, néha a törzs egy-egy fiatalabb tagja csodálkozó kiáltásokkal

nézte, ahogy egy-egy kölyökszakra kalandos útra kél a csillagok felé, majd hirtelen kihunyva eltűnik. Ilyenkor a fiatalabbak odaszaladtak a máglyákhoz, és hosszú, vékony farudakkal megpiszkálták a zsarátnokot. Látták, hogyha egy társuk örül annak, hogy ez mennyire szép, s mennyire jó, s ilyenkor egyre gyorsabban és gyorsabban piszkálták azt. A felnőttek is vidáman nézték ezt a tűzszikra tűzijátékot, és nézték, ahogy millió és millió aprócska parázsszika száll az ég felé egyre magasabbra és magasabbra, majd hirtelen eltűnik és nem lesz látható többé. Úgy érezték, hogy azok a szikrák nem leesnek, hanem beleolvadnak valami nagy egészbe, aminek ők nem tudtak nevet adni, még nem ismerték, csak valójában érezték, hogy ott fent van valami, és ezt a szikrák sokkal előbb eléri, mint ők. Úgy érezték, hogy ez az egész világ akkorára tud kiterjedni, amekkorának a hitük fel tudja fogni. Az embereket úgy tekintették, mint a gyereket, aki a parazsat piszkálja. Annyit ismer meg a világból, amennyit látni képes, de amikor csak nézelődik, akkor semmit nem tud megismerni belőle, csak figyeli a világot, de nem látja. Amikor az ember látja a világot, akkor egyre több mindent tud belőle megismerni és felismerni. Mindig hagytak időt arra, hogy mindenki úgy érje el saját belső világát, saját boldogságát, ahogy azt a belső sugallatai irányítják. Most is, ahogy a gyerekek piszkálták a tüzet, nem zavarták és nem bántották őket, sőt együtt örültek velük. Együtt csodálkoztak a fiatalokkal, a törzs minden tagja egy emberként közösen, és mindenki ujjongva nevetett, ahogy a szikrák csak száll-

tak és szálltak az ég felé. Hirtelen egy árnyék suhant át a törzs és a tűz között. Egy árnyék, ami valójában kívülről jött. Hirtelen csend lett. Ugyan veszélyt nem érezt senki, de érezték, hogy valami hatalmas és félelmetes dolog jött közelebb. Ez a hatalmas és félelmetes dolog egyfajta jelzés arra, hogy most egy pillanatra a vidámságot, a kacajt, a mókát, nevetést és a csodálkozást tegyék félre, legyenek éberek, mert valami történni fog.

Ahogy körülnéztek, hogy mi lehetett az árnyék, akkor vették észre, ahogy a hold sugarai besütöttek a rétre. Benn a rét közepén, ahol Áhti ült, egy hatalmas oroszlán áll. Nézi őket, nem morog, farkát mozgatja, és látszik rajta, hogy nem akar támadni. Az oroszlán nézte őket egy darabig, és fekete árnyeszerű sziluettje egyre élesebb és élesebb lett. Majd leült, szinte pontosan ugyanoda, ahol Áhti volt, és eleinte halkán elkezdett morogni, majd egymás után háromszor hatalmasat üvöltött. Szinte rengett beléje az erdő, és az emberek tudták, hogy ez a hang nagyon nagy távolságba eljuttat egy hírt, amit mindenki megért, aki hallja. Az oroszlán hangja, amikor elült a dombok visszhangjában, s a katlan zöreje, neszei megszűntek, egy darabig hallani lehetett szinte közvetlen közelségbe tűnően, ahogy az oroszlán fújta a levegőt, majd egy pillanatra csend lett. Újra háromszor üvöltött, de sokkal mélyebben és erőteljesebben, mint előtte. Egy-két kisgyerek a törzsből nem ijedt meg ugyan, de elkezdett szipogni, és megszorította egy picit anyjának kezét. Az oroszlán, mintha ezt megérezte volna, úgy tűnt, mintha dorom-

bolna. Majd újra hallani lehetett, ahogy fűjtat, egyre hangosabban és hangosabban. Egy sóhajtásnyi időre csend lett, és harmadszor is bődült az oroslán egymás után hármat, majd ismét csend, s a közösség minden tagja figyelte és várta az eseményeket. Erre az állat felállt és kisietett a rétről. Galoppozva, de mégis elegánsan és méltóságteljesen futott. Felért a szemközti dombtetőre, ott leült, és úgy tűnt, mint hogyha a domb tetején egy hatalmas óriás pihenne. Látszott rajta, ahogy ott ült fenséges mivoltának minden szuggesztív megjelenése. Látszott rajta, hogy ez az állat valóban uralkodik most mindenek felett, szinte az élet és a halál megnyilvánulása, az élet és a halál tökéletes egyensúlyának az ura.

Áhti végig becsukott szemmel hallgatta az oroslán üvöltését. Ahogy elhallgatott az oroslán-üvöltés Áhti kinyitotta a szemeit és körülnézett. Nézte a völgykatlan fölé magasodó dombokat, amelyek mint egy korona, mint egy fókuszpont gyűjtötték össze a végtelen világegyetemből az e felé a kis rét felé száguldó erőket. Áhti ahogy figyelte és szemlélte ezt a világot, belső látásával színeket, fényeket érzékelt, ami a rét fölé magasodó dombok csúcsaiból szakadt ki. Egyre intenzívebben és intenzívebben érezte ezeket. A hullámok egyre erősödtek, a színek, fények egyre vakítóbbak lettek. Egy-két kisgyerek szinte ujjongó sikongatással mondta a szüleinek, hogy a rét fölött színeket lát villanni, és különféle fényfoltok mozgását érzékeli. Koor, az öreg gyógyító ezeket a gyerekeket mind megjegyezte és odafigyelt rájuk. Áhti elindult befelé a rétre, és nézte

ahogy a rét fölé magasodó dombok szinte már kezdenek láthatatlanná válni, s a belőlük kiáradó szín és erő kavalkád már úgy tűnt számára, mint az egész világot elnyelte volna. A távolság körülbelül felénél járt, amikor visszanézett, ránézett a törzsre, felemelte jobb kezét, és hátraszólt nekik:

- Csak figyeljetek, legyetek éberek, és éreztek mindig, hogy a legnagyobb érték az élet, s a legnagyobb adomány, ha az életet ajándéknak tekinted. Mindig gondolatok arra, hogy soha semmi nem történik véletlenül. Ez a legfontosabb dolog, amit, ha bárki szem előtt tart, előbbre tud jutni, és ez lehet a legnagyobb veszteség, hogyha bárki ezeket elfelejti. Leengedte kezét, és elindult a kör középpontja felé. Mikor beért, érezte a langyos, hűvös fuvallatot, ahogy a dombok tetejéről leszaladt a rétre, és enyhe párat lehelt a zöld fűszálakra. Áhti leült és összekulcsolta kezeit, lábait, és csendesen figyelt lefelé. Hagyta, hogy az erő, ami a dombok csúcsából kiárad, egyre intenzívebben és intenzívebben magával ragadja. Már szinte az elviselhetetlenségig érezte a dombok csúcsából kiáradó energiát, amely már egyértelműen az ő teste felé irányult. Szelleme és lelke egyre nagyobb és nagyobb lett. Ideje már nem volt arra, hogy elvégezze a szokásos légzőgyakorlatokat, melyeknek segítségével ilyenkor fel tudta oldani a testében fellépő feszültségeket, hisz a most feléje áramló energia sokkal nagyobb volt, mint azt el tudta volna képzelni. Ilyen mértékű és hatalmas erővel soha nem találta szembe magát, s úgy gondolta, hogy az lesz a legjobb, ha engedi, hogy az erő vezesse az

útját. Engedi, hogy ezek a fények, rezgések és színek vigyék tovább. Így hát a testi fájdalmait elfogadva, de azokon túllépve úgy gondolta, hogy nem az a legfontosabb, hogy ezekre erőt és gondolatot fordítson, hanem valami sokkal több és mélyebb az, amire éberren kell figyelni, és ez a szelleme és a lelke megnyilvánulása volt. Fizikai teste egyre fájdalmasabban és egyre kínosabban viselte az erőnek a megnyilvánulását, de ő szemrebbenés nélkül uralkodott magán. Nem panaszkodott, igaz különösebb erőfeszítésébe nem tellett a hosszú évek alatt szerzett tapasztalata segített neki abban, hogy pontosan tudja megfelelő figyelemmel kontrollálni minden gondolatát és testének minden megnyilvánulását. Ült, figyelt és egyre erősebbnek és nagyobbak érezte magát belül. Érezte, hogy nem fölfelé emelkedik, hanem növekedik. Amikor már teljes mértékben úgy vélte, hogy ez a dolog vezérli minden belső energiáját, szelleme és lelke egy erővé forrva átlépett teste korlátain. A kívülállók számára ez volt a legnagyobb élmény, amit életükben átélhettek. Ők azt látták és érzékelték, ahogy Áhti ott ül a réten, és egy pillanatra szemmel látható módon felfénylik, így azok a tagjai is látták a közösségnek, akik nem csak nézelődtek a világban, hanem láttak is. Mindenki elnémult, szavaik megszakadtak, a levegőt is a lehető leghalkabban vették és fújták ki, és csak figyelték és csodálták, ahogy Áhti ugyanúgy világít, mint a tűz. Lehetett látni körülötte a zöld fűvet, a virágok színeit, mindent. Áhtiből kiáradó fény három-négy méter távolságig intenzíven szórta a fényét. Látta mindenki, hogy ez nem termé-

zetes fény, ez valami egészen más. Látták azt is, hogy ez a fény Áhtiből ered, ahogy egyre növekedik és növekedik, ahogy szelleme és lelke egyre intenzívebben erősödik, és összekapcsolódik azzal az energiával, ami a messzi végtelenből jön feléje.

Áhti hosszú időn át csak sugározta fényét, amit összegyűjtött, ahogy a végtelen univerzumból a dombok fókuszálta rét közepe felé gyűlt, és rajta keresztül átranzformálódva sugárzódott szét a világban. A fény eleinte láthatatlanul érte el a közösséget, és mindenkin az áhítat vett erőt. Itt-ott egy-két gyereksemből könnyek csordultak ki, és önkéntelenül mondták:

- Fényét értünk árasztja, éltét értünk adja.

A fény csak áramlott, erősödött, és Áhti lényé kezdett egyre gyengébben és gyengébben látható maradni a fényben. A láthatatlan fény kezdett először besűrűsödni, majd szinte fizikailag érinthetővé vált, amikor teljesen magába foglalta a rétet, a dombokat, a közösség minden tagját, s egyre tágult és tágult, mígnem eltűnt a messzi végtelenben. Koor, az öreg gyógyító térdre ereszkedett, és a közösség tagjai, ahogy látták, ők is követték példáját, és szinte áhítatos nyugalommal becsukták szemeiket, fejüket fel emelték és végiggondolták eddigi életüket. Feloldozták a saját lelkük mélyén megbúvó bűnöket, feszültségeket, félelmeket és vágyakat, és csak egyetlenegy dologra tudtak gondolni, a fényre, ami most már bennük van - Áhti által. Valami megfoghatatlan és igazából emberi szóval megnevezhetetlen erő lett úrrá rajtuk, ami összekapcsolta őket szinte örökre. Úgy érez-

ték, hogy bármerre is veti őket a sors az idő végtelen óceánjában, ők akkor is egy közösség maradnak, örökre összetartoznak, hisz ők már valami ismeretlen erő által egyé kovácsolódtak. Közösek lettek a gondolataik, érzéseik, közösek kisugárzásaik. Egy életcél kezdett a szemük előtt lebegni, és ez nem a túlélés volt, nem a vágyak hajszolta világ elérése volt, hanem valami egészen más. Nem nyomot hagyni a jövőnek, hanem lehetőséget adni a jövőnek, hogy eljőjön, s ezt megtenni akár úgy is, hogy saját magukat áldozzák fel. Nem éreztek magukban hőroszi vágyat arra, hogy ők ezt mindenképpen megtegyék, csak elszántságot és eltökéltséget éreztek, hogyha a sors úgy alakítja, hogy meg kell tenniük, akkor bátran megtennék. Ahogy a fény egyre erősödött bennük, eleinte csak kontúrokban és alig láthatóan, de képeket, folyamatokat kezdtek érzékelni. Persze hosszú időnek kellett eltelni, amíg a képek kitisztultak, de egy idő múlva mindegyikük látta, hogy a képek hegyeket, erdőket mutatnak messziről, és egyre gyorsulva és gyorsulva közelednek feléjük, majd eléri azt a pontot, ahová a látomás befókuszál. Látnak hatalmas sziklatömböket, látják önmagukat, amint a sziklatömbök körül ott állnak és csak figyelik a sziklát, és a sziklával egyfajta belső lelki és szellemi kontaktust teremtve megértik azt, hogy az a szikla, ami ősidők óta ott áll, most eggyé válik velük szinte fizikailag, szellemileg s lelkileg egyszerre. Látták, ahogy a hatalmas kősziklából óriási darabok törnek le, és zuhannak a szikla előtti területre. Látták önmagukat, ahogy ott állnak a lezúduló kövek előtt, és

egyre intenzívebben és intenzívebben koncentrálna figyelik a köveket, és azok egyre lassabban és méltóságtelesen kezdenek felemelkedni, majd szinte lassan láthatatlanná válva eltűnni. Tudták, hogy a kövek hova kerülnek. Ide, erre a rétre, ahol most Áhti van. Látták azt is, ahogy a kövekből formált hely összegyűjti majd az új erőket, amik jönnek, és látták azt is, hogy a távoli korokban majd a leszármazottaik ezt a helyet megszentelt földként kezelik. Látomásuk lassan kezdett véget érni, és mikor kinyitották a szemüket, az erőnek már csak nagyon gyenge és halvány jelenlétét érezték, de még mindig látható volt a számukra a vibráció, a fény, és érezhető volt lelkükben az erőnek az az óriási megnyilvánulása, ami összekötötte őket. Az erő, ahogy kezdett gyengülni, és egyik pillanatról a másikra láthatatlanná válni, és már csak Áhti körül lehetett érzékelni a fényt kint a rét közepén, mindenki kezdte visszanyerni éber állapotát. Megfogták egymás kezét, egymásra mosolyogtak, átölelték egymást és csak azt mondogatták szüntelenül:

- Ez az, amit meg kell tennünk, felépíteni a jövőt!

Mindenkinek hirtelen eszébe jutott Áhti. Ismét letérdeltek a fűbe, és csak csendesen figyeltek. Áhti újra visszanyerte körvonalát, alakját, és a kívülállók számára újra ugyanolyan volt, mint régen. A fény körülötte kezdett egyre gyengülni, és a feje körül lehetett látni intenzíven a kisugárzást, a teste körül pedig egy picit halványabban. Mikor Áhti kinyitotta a szemét, a fény még mindig rajta volt. Már le-

hetett látni a csillagokat a dombok felett, s érezni lehetett a langyos esti szél fuvallatát. Áhti kezeit a földre tette, meghajolt minden domb irányában, majd felállt. Lassan elindult a törzs felé, és mikor odalépett közéjük, szavak nélkül beszélt hozzájuk, mindenki értette és tudta, hogy Áhti mire gondol. Szavak nélkül mondta el nekik, hogy látták a jövőt, látták mit kell tenniük. Ez az egyetlen dolog, amiért megszülettek, és ez az egyetlen dolog, ami létük lényege. Elmondta nekik azt is, hogy csak az építhet, aki tud rombolni, és csak az rombolhat, aki tud építeni. Mert aki csak építeni tud és nem tud rombolni, az nem is épít igazából, csak álmait szövö - egyik álmot a másikra. Az, aki csak rombolni tud és nem tud építeni, az valójában csak belső feszültségeinek a rabja, saját akaratának illúziócsapdjába esett, s ennek az illúziócsapdának mindig ugyanaz a vége, hogy a benne megszületett félelem összeroppantja saját magát, így minden kezdődik előről. Elmondta nekik azt is, hogy ezt a tudást és ezt a hatalmas erőt, a fényt és a ragyogást bárki elérheti, aki képessé válik arra, hogy önmagát feladja. Akinek nincs célja és lényege, hisz, ha már célja és lényege van, akkor nem önfeladásról van szó, hanem érdekek és célok összevetéséről, érdekek és célok eléréséről. Áhti gondolatai óriási szuggesztív erővel bírtak, szinte senki nem bírta levenni róla a szemét, és mindenki éberén és figyelmesen figyelte gondolatait. A közösség tagjai közül egyedül Koor, az öreg gyógyító tudott hozzá beszélni gondolatban, és ő csak annyit mondott neki:

- Te vagy az, akit a fény beavatott a titokba. Most már értem azt az ősi mondást, hogy mi emberek miért nem tudunk beavatni senkit. Most láttam ilyet életemben először, s úgy érzem, hogy utoljára, de mindent megteszek azért, hogy ezt az éjszakát úgy ahogy történt, tovább adjam az utánam jövőknek, és elmondjam nekik, hogy óvakodjanak attól, hogy bárkit beavassanak bármibe, hisz az tévedés és nem igaz. Mi, kik arra hivatunk és azért születünk meg erre a világra, hogy segítsünk másokon, csak utat mutathatunk. Ez a legnagyobb dolog, és ez a legtisztább, amivel segíthetünk bárkin, hogy eljusson saját fényének, belső önvalójának a megismeréséhez. Most, hogy te példát mutattál nekünk, olyan ez a számunkra, mintha közben szállt volna a nap, és ennek hatására mi magunk váltunk volna fénné. Tudom Áhti, hogy te több vagy mindegyikünkénél, de ez nem azt jelenti, hogy mi kevesebbek vagyunk nálad. Az, hogy te több vagy, abban nyilvánul meg, hogy te előbb ébredtél, de ugyanez a tudás mindegyikünkben bent van, és te megmutattad, hogy bárki fel tud ébredni, bárki fel tudja ébreszteni azt az erőt, ami a lelkeből sugárzik. Megmutattad a képekben azt is, hogy mit kell tennünk ahhoz, hogy a távoli korokban születők akkor is érezzék ezt, amikor mi már nem leszünk itt. Tudom most már, hogy a földnek számtalan pontja van, amit ezek az erők összekötnek, és nekünk az lesz a célunk, hogy az utánunk jövő generációk megismerjék ezeket a helyeket. Felismerjék a jelentőségét, hogy az ember azért születik meg a földre, hogy észrevegye, hogy csak élni kell, és az

életben az egyetlen dolog, ami számít, az az öröm, a boldogság, tisztelet, igazából a szerelem. Hisz akkor érzi az ember ezeket a dolgokat nagy mélységben, ha tisztán és őszintén szerelmes. Mert amikor ezek a dolgok nem működnek, akkor nem a szerelem működik benne, hanem a testek vágya és a gondolatok célja. Most te példát mutattál nekünk, hisz te mindegyikünk közül a legkiválóbb vagy. Mi a példát - úgy is tudod, megfogadtuk, hisz látod rajtunk. Sugárzik belőlünk valami, amit úgy lehetne mondani, hogy élni akarás. Úgy gondolom, az élni akarás minden formában azt jelenti számunkra, hogy az élet tisztelete és az élet méltóságának a megőrzése, az az, amit tettél nekünk és megmutattál, ezért mi nem ígérünk semmit, és nem teszünk semmit, csak azt, ami lelkünknek és szellemünknek boldogságot jelent. Haladunk azon az úton, amit mint útmutatást megkaptunk. Megtesszük azt, amit a végtelen teremtk elvárnak tőlünk. Lehetőséget adunk a jövőnek, hogy meg tudjon nyilvánulni. Mi leszünk az alapjai az eljövendő koroknak, mint ahogy a hegynek az alapja a kőszikla.

Áhti nem gondolt semmire, csak éberén figyelte, amit a gyógyító mond, majd lassú, nyugodt mozdulattal az öreg gyógyító vállaira tette a kezeit. Mélyen a szemébe nézett, majd átölelte, és halkán, de határozottan annyit mondott neki:

- Nagyobb titok van benned, mint gondolnád, de életed jelentősége, amiért megszületél, még hátravan. Csak sugározd ki magadból, amit érzel, és egyszer meglátod, megszületik a jövő. Áhti levette a

gyógyító vállairól kezét. Sorban odament minden kisgyerekekhez, leguggolt eléjük, megfogta mind a két kezüket, nézte a szemüket, és mosolygósan, vidáman mindegyiknek ugyanazt mondta:

- Csak éld az életed és ne legyen más, ami fontos! Csak éld az életed, és törekedj arra, hogy boldog légy! Csak éld az életed, és ne keresd a boldogságot! Hisz, ha boldog vagy, igazságban élsz, de ha csak igazságod van, akkor még nem biztos, hogy boldog is vagy. Így tehát csak a boldogságra figyelj, sugározni fogod az igazságot!

Majd felállt, s a közösség minden tagjához odament, és ugyanezeket elmondta minden felnőttnek is. Mikor végzett és körülnézett, látta, mindenki még a helyén áll, és senki nem mozdult sehová. A kör alakban felépített máglyák már lassan elhamvadtak, csak itt-ott parázslott egy kis vörös szín, és néha táncolt rajtuk egy-egy kék lángocska. Áhti, mint hogyha a fákból, füvekből beszélt volna, és a hegyeken keresztül szól volna, határozott, de nyugodt hangon folytatta:

- Én most elmegyek és többet nem jöhetek vissza. Az én időm lejárt, amit kellett, azt megtettem, de nem azért tettem meg, mert kellett, hanem azért, mert én, saját szabad akaratomból ezt a sorsot választottam. Ugyan gyerekként vad voltam, mint az északi szél, dacos és harcos, mint egy farkaskölyök, de felismertem és elfogadtam sorsom lényegét. Így ezt beteljesíttem. Most, hogy lejárt az én időm, nekem tovább kell mennem. Az idő végtelen óceánján valahol újra megnyilvánul lényem. Soha nem az a

fontos, hogy mit várunk a jövőtől, hanem az, hogy mit teljesítünk azért, hogy felismerjük sorsunkat. Nagyon sokan megszületnek majd a távoli jövőben, és azon gondolkodnak, hogy ők vajon miért születtek meg. Hát meséljétek el nekik, hogy csak akkor tud teljes életet élni az ember, ha saját sorsát felismeri, és ezt elfogadja. Minden embernek ugyanaz a sorsa, hogy boldog legyen, s ezáltal másokat boldoggá tegyen. Mindig legyetek szerelmesek az életbe, és tiszteljétek az életet! Ez a legnagyobb ajándék, amit kaphattok, ez a legnagyobb erő, amivel rendelkeztek, s ez a legnagyobb hatalom, amivel bírtok, de csak addig fog működni, amíg nem akarjátok uralni. Ha már azon gondolkodtok, hogy uraljátok az erőt, az olyan, mint hogyha uralnátok az egész világot. Ki tudná az óceánt egy pohár vízbe beletenni? Senki, de bármelyik szabad lélek képes egyetlen pohár vízben az óceánt meglátni, érezni és tudni, hogy az a pohár víz, az maga az óceán. Végtelen erdőket és végtelen hegyeket jártok be végtelen életek alatt, de mindig ide fogtok visszaérni, és az időnek bármilyen fodrán fogtok találkozni egymással, mindig tudni fogjátok, hogy ti egy vérből valók vagytok, hisz véreteket összeköti az a szeretet és az a méltóság, aminek itt és most tanúi voltatok. Ne gondoljátok azt, hogy ti kiválasztottak vagytok. Ez hiúságot és vak hitű ábrándot keltene bennetek. Ti méltóvá váltatok valamire, amit a nagy ég megadott nektek. Nem szabad ezt a méltóságot elengedni és elpazarolni. Sokkal fontosabb az, hogy az ember a méltóságot továbbadja, sem mint elpazarolja. Legyen a hitetek erős, meg-

bonthatatlan! Soha ne tápláljatok kételyt, mert a kétely valójában abból ered, hogy az ember elveszti önmagába vetett bizalmát, elveszti önmagába vetett hitét. Ha ez megbomlik bennetek, a kétely erősödni fog, és mindig azon fogtok gondolkodni, hogy hogyan lehetne másképp, más formában megoldani azt, ami rátok vár. Ha elfogadjátok saját sorsotok felismerését és saját sorsotok lényegét, akkor bármit meg tudtok tenni. Minden ember határtalanul szabad. Nem szabad, hogy erről lemondjatok. Az olyan lenne, mintha önmagatok vágyainak a rabszolgájává válnátok, s ennek a rabszolgaságnak mindig halál az ára. De ha tudod, hogy fel tudod ismerni sorsodat, és be tudod teljesíteni annak lényegét, akkor halhatatlan vagy, tisztán, egyértelműen, a szó szó szerinti értelmében. Lelked és szellemed is örökké élni fog. Tudni fogod akkor, hogy a test megnyilvánulása csak a halhatatlan szellemnek, a halhatatlan léleknek, hisz így tudja elérni önvalójának tökéletes felismerését és saját sorsának beteljesedését. A testetek idővel lehet, hogy megöregszik, idővel lehet, hogy beteg is lesz, de ne felejtsetek soha, hogy a test eszköz. Idővel, ahogy a sors beteljesedik, az eszköz elveszti jelentőségét. Hisz a vadászok sem mennek már akkor vadászni, amikor a törzsnek elég élelme lesz, amikor jön a hosszú tél. Akkor már nem bántják az erdőt, és az erdő népét. Mindenki csendben ül, pihen, emlékezik a víg napokra és a szép időkre. Hát ti is tegyétek azt saját testetekkel. Amikor a sors felismeri lényegét, és beteljesedik, a test elhasználódik. Ha tudod, hogy ez az elhasználódás csak időleges, - hisz ha új

feladat jó, új testet kapsz új szellemmel, új gondolatokkal, s lelked végigvándorolja a végtelen óceánt -, akkor sokszor fogtok találkozni úgy, hogy egy pohár vízbe csak néztek, és valahol majd szembejön veletek valaki, akin látjátok, hogy a testvéretek. Lehet, hogy más lesz a bőre színe, lehet, hogy más nyelven fog beszélni, lehet, hogy másképp fog gondolkodni, de egyben azonosak vagytok. Ti már jártatok itt együtt, és tudjátok és ismeritek a most fogalmát. Ismeritek azt a belső békét, ami a számotokra megmutatja azt a tökéletes pillanatot, amiért megszületetek. Ha hallgattok saját belsőtök erejére, akkor az élet a számotokra ajándékká válik. Most, hogy eljött az én időm, mennem kell!

Áhti elhallgatott egy pillanatra. Lassan, nyugodtan, szinte földöntúli méltósággal körülnézett, majd mindenkihez szólva folytatta:

- Örülök annak, hogy itt és most köztetek lehettem. Számomra ez nagyobb megtiszteltetés, mint remélni mertem. Azért, mert most el kell mennem, azon ne bánkódjatok. Nem szabad a személyhez kötni lelkünk boldogságát, hisz én mindig itt leszek köztetek, bennetek, gondolataitokban, hitetekben és meséitekben. Bármikor, amikor rám gondoltok, érzitek közelségemet, és ez így fog maradni az idő végezetéig. Mikor elindulok, senki nem jöhet utánam, és soha senki nem kereshet, hisz úgysem fog megtalálni. Én úgyis tudni fogom, hogyha valaki el akar indulni, hogy hozzám jöjjön, de nem fog tudni. Hisz olyanná válok, mint a lelkek útja. Aki keresi nem fogja megtalálni, aki nem keresi, az mindig rajta jár, de csak

akkor, ha érzi és nem várja.

Áhti csendesen mindenkinek a szemébe nézett, majd lassan távolodva elindult a fák közé. Mindenki maradt a helyén. Mindenki úgy érezte, hogy valami visszavonhatatlan és végleges dolog történt vele, mint hogyha kiszakítottak volna valamit az életéből, mint hogyha valami megváltozna és elmúlna. Senki nem gondolt arra, hogy utánamenjen. Mélységes tiszteletet és szeretetet éreztek Áhti iránt, és elfogadták a döntését. Csak nézték, ahogy áthalad a kis ligeten, majd a túloldali magas fűben, ahogy távolodik, és belép a hatalmas fákkal övezett távoli erdőbe. Tudták, hogy soha senki nem fogja többet látni. Áhti végleg elhagyta a törzset, végleg saját útjára lépett.

Befejezés

Áhti nem eltávolodott a világtól, hanem ott a réten, a fényben, a ragyogásban teljesen eggyé vált vele. A végtelenből a feléje száguldó fény, amint a dombok csúcsa fókuszált feléje, és ő transzformálva a világnak átadta, az sokkal közelebb vitte az egészhez, a világhoz, az emberekhez, az istenekhez. Szó szerinti értelemben eggyé vált mindennel. Egy olyan határt lépett át saját sorsának felismerésével és azzal, hogy hagyta, hogy saját sorsa vezesse, amiről soha nem is álmodott. Igaz, soha nem is voltak benne olyan vágyak, hogy mi az, amit elérhet, vagy mi az, mint szellemi megnyilvánulás, ami az ő számára a maximumot jelenti. Mindig egy dologra gondolt, egészen a fénné válásig. Földi létét csak egyetlen-gy gondolat motiválta: hogyan tudna önmaga eljutni abba a tökéletes boldogság állapotába, amit kisé-gározva másokon is látható és érzékelhető jeleként nyilvánul meg annak, ami a lélek legbelsőbb rezdülése. Most, hogy egy pillanatra a fénné válás után magára öltötte ismét emberi alakját, ez nem azt jelenti, hogy halandóvá vált, hanem tudta, hogy a közösség tagjai nem tudták volna az eseményeket úgy feldolgozni, ahogy feldolgozták, hogyha ő ott eltűnik. Érezte, hogy még a lelki útmutatására, segítségére szükség van, és ezért vállalta azt, hogy az anyagi megnyilvánulását egy pillanatra magára ölti. Megtehetette volna ott a réten, hogy örökre eltűnik, fénné válik, de úgy érezte, hogy akkor mások iránt a felelőssége nem tud megnyilvánulni. Így, hogy emberi

alakban visszajött, úgy érezte, hogy most tud így, ahogy van, teljes egészében felelősséget vállalni bárkiért. Fontosnak érezte és tartotta, ez vezérelte gondolatait is, hogy ne önmagát helyezze előtérbe, hanem mások érdekeit. Amikor ezeket a gondolatokat a kör közepén önmagában felismerte, akkor már tudta, hogy a belőle áradó erő, az tiszta és úgy nyilvánul meg, ahogy annak meg kell nyilvánulnia. Minden egyensúlyával, külső és belső világhoz való viszonyulásával, morális részével és azzal a szabadsággal, amivel, szinte mint egy erős érzelmi hatás, fel tudja rázni a közösséget. Ahogy haladt a fák között, már nem szerepelt a gondolataiban, hogy enni kellene vagy inni, vagy aludni valahol. Tudta, amikor már biztonságos távolba kerül mindentől és mindenkitől, és már senki nem fogja a történeteket végignézni, szépen, lassan kezdte az alakját elveszíteni, mint egy lehámlott róla a fizikai lét, és egy feléje közeledő, de az átlagosnál sokkal intenzívebb napsugárra lépve fénné vált, és belépett abba a birodalomba, ahová mindig is tartozott. Az átlépés pillanatában értette meg, hogy ő soha nem volt igazából olyan, mint a törzs többi tagja. Ő soha nem járta végig azokat a fejlődési utakat, mint a közösség bármelyik más tagja. Ő csak információt szerzett arról, hogy milyenek is a földi emberek és hogyan gondolkodnak. Amikor minden információt összeszedett, végignézte, hogy fejlődésük hogy alakul. Ebben a fejlődésben nyújtott segítséget arra vonatkozólag, hogy az emberek hogyan tudnák saját sorsukat felismerni úgy, hogy félelmeiket nem eszköznek tekintik, hanem lehetőség-

nek annak érdekében, hogy tudjanak eljutni saját békéjük felismeréséhez. Most már tudta és biztos volt benne, hogy csak ez az egyetlen út járható, amelyen az ember a félelmeit nem bezárja, hanem egyszerűen felismeri, és el tudja engedni őket. Ahogy fényé vált, mint a feléje közeledő napsugár, nem könnyebbséget érzett, sokkal inkább szorongást, de a szorongás nem félelemből adódott, hanem felelősségből. Tudta, hogy az emberek meg fognak mindent tenni, de kisebb-nagyobb buktatóik lesznek. Sokszor fognak önmaguk ellen fordulni, de mindig, az utolsó pillanatban árad feléjük majd valami erő, ami túl tudja őket juttatni a nehézségeken. Ahogy elérte az örök-most tökéletes állapotát, már látta a jövőt, érzelte. Látta, ahogy egyre több szabad és tiszta lélek közeledik a földre, hogy ők is megtegyék azt, amiért megszülettek. Végigéljék az emberi lét megnyilvánulásait, hogy tanuljanak, s így a közösség - bárhol is legyen a világon - együtt fejlődve eljusson majd addig a pontig, hogy újra visszajönnek arra a picinyke rétre, s ott elérjék azt a szellemiséget, ami számukra a tökéletességet jelenti.

Az események utáni napokban a törzsben mindenki az átélt dolgokról beszélt. Azokat az eseményeket idézte föl, amelyekben még mindig érzett olyat, ami számára megdöbbentő volt, és olyan élményt gyakorolt rá, ami szinte felrázta, és kiemelte az addigi életformájából. Ezek közül az események közül, szinte egyértelműen a törzs minden tagja, kicsi és nagy, idős és fiatal, férfi és nő ugyanazt említette meg, amikor Áhti a szemükbe nézett. Nem azo-

kat a pillanatokat, amikor beszélt, mert ezt mindenki belsősegesen kezelte, mindenki úgy érezte, hogy ez az ő legbelsőbb magánügye. Habár tudta mindenki, hogy mit mondott a másiknak Áhti, mégis tiszteletben tartották, még ha ugyanazt is mondta mindenkinek, és akkor is úgy érezték, hogy az a másik legbelsőbb magánügye, mert neki mondta. Azok a szavak, hangsúly, a színek, a szemek mozdulása mind, mind egyénre szabott. De amikor nem szólt Áhti csak nézett mélyen a szemekbe, ezt meg tudták egymással beszélni. Ez olyan esemény volt, ami több volt, mint belsőseges. Hisz ezekben a pillanatban kapcsolódtak össze Áhtival és a végtelen világgal, az istenek világgával, a lenti és a fenti világgal, a külső és a belső világgal. Hisz mikor a szemek egyesültek, akkor egyesült minden. Olyan volt ez, mint egy nagy tánc, amelyben egy pillanatra a táncolók révületbe esnek, és a révületben már nem a tánc lépésein jár a gondolatuk, hanem valami egészen máson - a tánc örömén. Nos, a nézés is olyan volt, mint a tánc öröme, ahogy Áhti szemei szinte átölelték a vele szemben álló szempárt. A törzs tagjai hosszú időn át csak ezekről az eseményekről tárgyaltak, majd egy sok héttel későbbi hajnalon Koor gyűlésre hívta a közösség tagjait, és elmondta nekik, hogy éjjel álmában álmodott. Az álom arról szólt, hogy a közösség elhagyja ezt a helyet, és hosszú útra indul. Nem bontja le kalyibáit, nem adja vissza a területet az erdőnek, hanem csak rövid időre megy el. Koor azt is elmondta, hogy úgy érzi, hogy ez az álom egy jel volt, jel arra, hogy Áhti kérését és az erő mutatta képeket megvalósít-

sák. De mielőtt elindulunk - mondta az öreg gyógyító - mindenki a saját szabad akaratából és elhatározásából döntse el, hogy valóban örömét leli-e abban majd, amit teszünk, és valóban meg akarja-e tenni. Ahogy szavai elhangzottak, szinte egyszerre kiabálta mindenki:

- Igen, mennünk kell, hisz ez a mi időnk.

A közösség egész napi élelmet és némi vizet pakolt bőrtömlőkbe, majd kora délután elindult a menet. Senki nem tudta, hogy merre kell menni. Az öreg gyógyító csak tanácstalanul állt a kalyibákon túli terület felé fordulva, majd a közösség vadászai, a törzs vezetői, a törzsfőnök és Koor, a gyógyító leültek, és egy pillanatra elmélyedve úgy gondolták, hogy úgy tudják legjobban meghatározni az irányt, hogyha érzéseikre hagyatkoznak. Emlékeikben mikor felidéztek a réten történeteket, mindenki ugyanazt látta: a képek csak a hegyeket mutatták meg, de olyan gyorsan száguldottak, hogy nem lehetett látni, hogy merre vannak a hegyek. Csak a sziklát tudták pontosan, hogy hogy néz ki, és azt, hogy mi fog történni. Számukra ezek a dolgok nem voltak már kétségesek. Az eljövendőt úgy könyvelték el, mintha már megtörtént volna. Szinte egy időben nyitották ki szemüket, és mindegyikük egyre gondolt, amit ki is mondták:

- A szikla hívjon el magához minket, ne mi keressük meg a sziklát. Ha mi keressük, akkor az vágyunk lenne, és nem biztos, hogy észrevennénk a helyes irányt, de ha a szikla hív minket, és ha éberek vagyunk és meg is akarjuk hallani a hangot, akkor előbb-utóbb odaérünk a sziklához.

Ezt a döntést mindenki helyben hagyta, s arra mentek, amerről úgy érezték, hogy a szikla szól hozzájuk. Minden nap más ment elől, minden nap más felelt a biztonságért, minden nap más felelt azért, hogy tiszta vizet találjanak. Hosszú hetekig vándoroltak, és így a közösség minden tagja lehetett a többiért felelős vezető. Érezhette, hogy milyen elől menni, milyen érezni azt, hogy figyel másokra, minden gondolatukra, rezdülésükre, hogy akkor kell megállni, amikor a leggyengébb elfárad, és akkor kell menni, amikor a leggyengébb erősnek érzi magát. Mindenki egyformának érezte magát a másikkal. Senki nem tartotta magát többnek vagy magasabb rangúnak a másiknál, hiába volt a törzsben bármi más pozíciója. Tudták, hogy az egy más időre szól. Most egy közösség halad, amiben mindenkinek egyforma jogai vannak, mivel nem önmaguknak tesznek valamit, hanem a távoli jövő érdekében. Nem azért, hogy a jövő megvalósuljon a saját ideájuk szerint, hanem azért, hogy a jövő önmagát tudja megvalósítani, azaz az eljövendő nemzedékek meg tudjanak születni.

Egy korai délelőttön egy dombhátra felérve, ahogy ott álltak a derékig érő fűben és nézték a messzi távot, akkor vették észre, hogy a távoli hegyek kékeszürkés sziluettje feltűnt a párás levegőben. Csak álltak, s egyre nagyobb örömet éreztek a lelkükben. Még négy napba telt, mire elérték a hegyeket, és már látták jól a hegyek csúcsán a havas, fehér hómezőket. Az ötödik napon beértek a hegyek közé, és arra mentek, amerről a szikla hívta őket. Az

ötödik nap estéjén meg is pillantották, ahogy egy hatalmas gleccsertó szélén ott magasodott a gigantikus kőtömb, szinte uralva az egész völgyet. A közösség letelepedett a szikla tövében, tüzet raktak, és egész éjjel a tűz mellett beszélgettek a múltról, a jelenről, a jövőről, és kérdezték a sziklát, hogy érezte-e, hogy figyelik, hogy jönnek hozzá. A közösség furcsa, meleg bizsergést érzett, mintha a szikla figyelné őket.

Két napig pihentek, majd a második nap estéjén a törzs minden tagja leült a sziklával szemben, és Koor, az öreg gyógyító irányításával arra gondoltak, amit akkor láttak, amikor Áhtiből a tökéletesség fénye szétáradt az ő lelkükben is. Gondolataik ahogy egyre erősödtek, egy pillanatra furcsa, meleg, de hátrázott bizsergés futott végig mindenkin. Megszakították a koncentrációt, és tudták, hogy a szikla válaszolt nekik. Velük megy. A közösség minden tagja felállt, kicsit eltávolodott a sziklától, és úgy tűnt számukra, mintha a szikla megremegne. Óriási darabok törtek le a tetejéről. Akkorák voltak, mint némelyik kalyiba. Nem voltak vastagok. Átlagban egy ember magasak, de hatalmasak. A közösség tagjai ezeket a darabokat körbe állták, és nagyon erősen arra koncentráltak, hogy fel tudják idézni gondolataikban a szent völgy helyét. Ahogy koncentrációjuk erősödött és növekedett, a sziklák úgy kezdtek könnyebbé válni, és egyre magasabbra lebegni fölfelé. Majd a sziklák lassan kezdtek láthatatlanná válva eltűnedezni. Miután az utolsó kijelölt szikla is eltűnt, leültek ismét a szikla elé, és megköszönték neki, hogy adott a saját testéből. Adott, hogy a jövőnek fel tudják építe-

ni azt a helyet, ami örökké emléket fog állítani annak, hogy hogyan lehet továbbjutni az emberi lét végtelennek tűnő útvesztőiből. Újra érezték a meleg bizsergést, de most sokkal lágyabban és gyengébben, és tudták, hogy ez volt az a jel, ami megmutatta nekik, ahogy a szikla elköszönt.

Újabb heteken át vándoroltak, és egészen a kis völgyig mentek, ahol a számukra az élet legfontosabb megnyilvánulása történt. A legnagyobb követ odarakták, ahol Áhti ült, és köréje három sorban a többi. A megmaradt kőlapokat felvitték a dombok tetejére, és az összes kőlapot betemették úgy földdel, hogy csak a tetejük látszott ki. Amikor végeztek a nagy munkával, és minden kő arra a helyre került, ahol úgy érezték, hogy a helye lesz, bementek a kör közepébe, mindenki a közösség tagja közül, és leültek a nagy kőre. Csak ültek és elmélkedtek, s ekkor vették észre, hogy a kövekből és a dombokon elhelyezett kövekből valami furcsa és ismeretlen erő árad feléjük, ami lassan kezdi őket felemelni minden koncentráció nélkül. Elég volt nekik csak arra gondolni, hogy hol van a közösség szálláshelye, és mindenki azt vette észre, hogy a saját helye felé közeledik. Nem tűntek el, nem repültek, haladtak, de nagyon gyorsan, és nagyon könnyűnek érezték magukat. Olyan volt a számukra, mintha a lábuk épp, hogy csak érintené a talajt, és mindenféle erőfeszítés nélkül jutottak el a törzs szálláshelyéig.

Amikor újra visszaállt a rend, és az élet a régi kerékvágásba került, Koor, az öreg gyógyító elkezdte a fiataloknak átadni tudását, és elkezdte kije-

lőlni azokat az embereket, akik majd az ő utódai lesznek, és a világban egyre több helyen keresik azokat a helyeket, ahol ezeknek a kőköröknek a helyét felismerik, és átadják tudásukat az ott élőknek, hogy így a kőkörök egy nagy rendszert alkotva egyesüljenek egymással.

Valahol a távoli múltban lehet, hogy így éltek az emberek, talán lehet, hogy nem. De egy biztos, hogy ezek a kőkörök ma is léteznek, és ma is szent helyként kezelik őket. Ugyan ma is történnek ezeken a helyeken furcsa, megmagyarázhatatlannak tűnő csodák, de el lehet gondolkodni azon is, hogy nem biztos, hogy csodák, csak az ember, a mai kor még nem ért mindent abból, hogy miért és hogyan, és kik építették ezeket a helyeket. Szólnak mesék arról, hogy ezeket a köveket varázslók rakták össze, hogy egyesítsék erőiket. De szólnak mesék arról, hogy ahol most található, azok csak álcázott helyeik, hisz az igazi, eredeti helyeik, ahol voltak, azok a múlt és a feledés homályába merültek. Nem is fontos igazából meghatározni, hogy hol is álltak ezek a kövek. Egy a lényeg, hogy valamiért épültek, valamilyen funkcióik vannak, és ezekre a funkciókra nagy vonalakban rá lehet látni abból, amik ott történnek a mai napig. Valamilyen ismeretlen erő a sok-sok ezer év távlatából most is összeköti őket. Valamilyen ismeretlen erő most is működteti ezt a rendszert, s ez még akkor is működni fog ugyanazzal az intenzitással, amivel akkor működött, amikor felépítették, amikor teljesen elfelejtődik. A korok, kultúrák, gondolatok változnak, csak egy marad örök, a kő. Bármilyen elmú-

lik, kő kerül rá, bármilyen a feledés homályába kerül, kőbe vésik.

Bármilyen, ami az ember számára fontos, csak a kőben hagy nyomot, így a kő az egyetlen dolog, ami generációkon át kíséri az embert, és elmeséli azt, hogy hogy éltek a távoli korokban, hogy éltek az ősök, az ősök ősének ősei. De elmeséli majd azt is, hogy él a jelenkor, és elmeséli majd azt is, hogy él a jövő. A kő volt mindennek előtt, a kő lesz mindennek felett, a kő lesz mindennek után. A kő az egyetlen dolog, ami összezárja és magába foglalja azt az erőt, amit az emberek úgy neveznek: akarat, hit, kitartás. Hiszen a kő nem csupán szimbólum, nem csupán megjelenési forma. A kő önmagában is, mint egy sugárzó nyers erő, magában hordozza azokat a pillanatokot, amikor még ez a bolygó csak terv volt a teremtésben. A kő volt az első, ami először szilárd formát öntött. Hiszen addig minden más csak forrásban lévő anyaga volt, mely egyszer majd kővé formálódva lehetőséget ad, hogy az élet meg tudjon születni úgy, és abban a formában, amilyenben önmagától él, s élni szeretne.